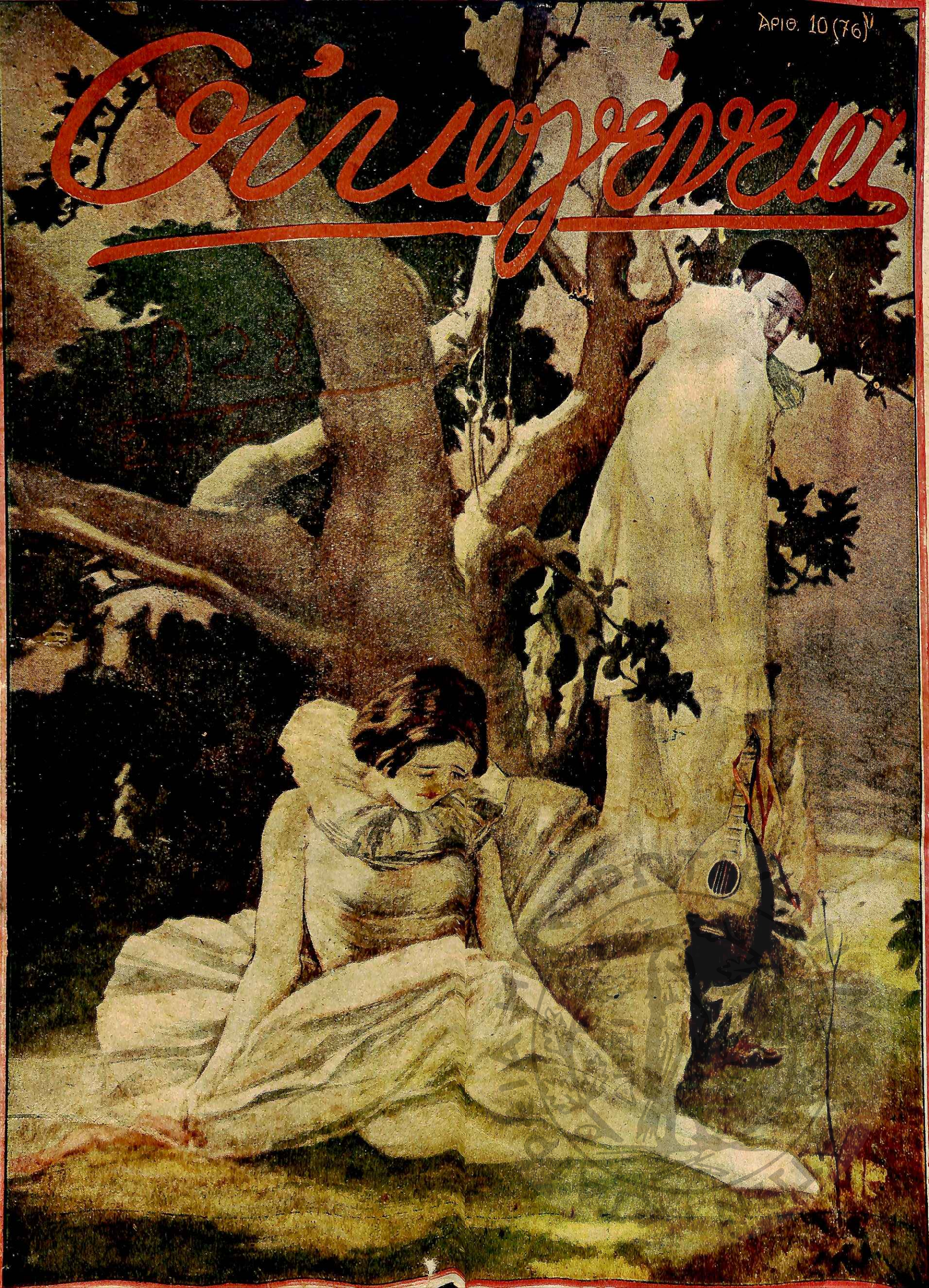

Γίνεσαι

Οίνος γύμνα : λευκοί, ερυθροί, γλα-
νέες, μισχάτοι.

Οίνος εις φιάλας : 'Επιτραπέζιοι, έ-
πιδόριοι, ορεκτι-
κοί, τόνωτικοί.

Βερμυδτ έμ παλαιού Μοσχάτου οίνου,
Μαυροδάφνη απαράμιλλος.
Παλαιόν άπόσταγμα Οίνου «ΒΟ-
ΤΡΥΣ» τύπου Κονιάκ.

ΕΦΑΜΙΑΣΗ ΤΩΝ ΚΑΛΙΤΕΡΩΝ ΓΑΛΛΙΚΩΝ ΚΟΝΙΑΚ
Πωλούνται εις όλα τα κέντρα καταναλώσεως

ΠΟΥΔΡΑ ΡΟΔΑΙΝΗΣ

Είνε ο καλλίτερος σύντροφος
εκάστης κυρίας. Μη έμπεριέχουσα
οὐδέν βλαβερόν στοιχείον, κάμει
βελούδινο δέρμα, μεταχειριζομένη
δὲ μετὰ τῆς κρέμας Ροδαίνης δι-
δει εις αὐτὸ ἐλαστικότητα καὶ ὁρ-
σερότητα. Ὑπάρχει εἰς ὅλους τοὺς
χωματισμούς.

Κυρία,

Θέλετε ν' ἀποκτήσετε ἕνα καινού-
ριο καὶ μονόμο φῶμα ;
Βάψατε μόνῃ τὸ καλὸ σας με Γερ-
μανικὴν βαφὴν ὁφ'ισμάτων

ΙΑΡΤΙ

καὶ κανίς δὲν θά ἐννοήσῃ ὅτι εἶνε
φῶμα παλὸν καὶ βαμμένο.
Πωλοῦνται στὰ Ἐμπορικὰ καὶ Φαρ-
μακεία. Ἀντιπρόσωπος :
Π. Τσάγκρης, Ἀθῆναι Λέκα 21α

ΓΙΑ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΦΥΛΑΧΘΗΤΕ...

ΕΡΧΕΤΑΙ... Ο ΜΑΥΡΟΣ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΣΤΗΝ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ»

ΛΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΣΤΗΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ»

«ΜΕΡΣΕΔΕΣ» Ή «ΠΥΡΓΟΙ ΣΤΗΝ ΙΣΠΑΝΙΑ»

ΝΕΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ Κ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΟΔΟΙ

«ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ 1928»

ΕΙΝΕ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΕΥΚΑΙΡΙΑ

Πωλείται κατάστημα άκατεργάστων με-
τάλλων καὶ σιδήρων εις κεντρικὴν θέσιν
καὶ με καλὴν πελατείαν, λόγω ἀναχωρή-
σεως. Πληροφορίαι εἰς τὰ Γραφεῖα μας.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΕΣ ΚΑΙ ΔΙΔΑΣ ΚΑΒΑΛΛΑΣ

Μή λησμονήτε, ὅτι μό-
νον εἰς τὸ Παρισινὸν Σιν

«ΧΡΥΣΟΥΛΑΣ»,

ἤμπορεῖτε νὰ ἐνδυνῆτε
κομφᾶ, Μοδέρνα καὶ με
τιμὰς πολὺ λογικὰς, ἔ-
ναντι Ἀγίας Βαρβάρας
δὸδς Κολοκοτρώνη.

Πλουσία συλλογὴ φιγουρι-
νίων 1928.

Δ' Α. Γ. ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΣ
Νοσήματα δέρματος, τριχω-
τοῦ κεφαλῆς, Μεταδοτικὰ
Σολωμοῦ 52α 3-6 μ. μ.

Κ. Α. ΠΟΥΡΚΑΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ

ΝΟΣΗΜΑΤΑ Παιδολογικὰ-γυναικολογικὰ
Νέα Διόθυνας: Πιπίνου 117
Λέχεια: 8-9 π. μ. καὶ 4-5 μ. μ.

Οἰωνογένεια

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡΑΧ. 130
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΛΙΡΑΙ ΑΓΓΛΙΑΣ 1
ΑΜΕΡΙΚΗΣ . . . ΔΟΛΛΑΡΙΑ 5

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΚΩΝΣΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ 26 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1928

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7.
ΤΥΠΟΓΡ. : Πλατ. 'Αγ. Γεωργίου 16β
ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 2-00

ΑΠΟ ΟΤΙ ΒΛΕΠΟ ΚΑΙ ΑΚΟΥΟ

Η ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ

Σὲ μιὰ ἐπιστολὴ του, δημο-
σιευθεῖσαν εἰς καθημερινὴν ἔφη-
μερίδα, ὁ ἐκλεκτὸς ποιητὴς κ.
Μιλτιάδης Μαλακάσης χαρακτη-
ρίζει τὴν Ἀκαδημίαν Ἀθηνῶν
ὡς «ἕνα ἐπιστημονικὸ Ἰνστιτούτο
ὅπου τὰ γράμματα δὲν παίζουν
λογαριάζονται μάλιστα» καὶ κα-
λεῖ παλαιούς καὶ νέους ποιητὰς
καὶ πεζογράφους νὰ ἱδρῶσιν μιὰ
νέα Ἀκαδημία «ἐλεύθερη» ποὺ
νὰ μὴν ἔχῃ καμμίαν σχέσιν μετὰ τὴν
Ἀκαδημίαν τοῦ Σίναι. Ὁ κ. Μα-
λακάσης δὲν ἔχει διόλου ἀδικο-
ῦν τὸ Κράτος ἐπισημοποιεῖ
τὴν τέχνη, ἡ τέχνη ἐξεπτεῖ σχε-
δὸν πάντοτε. Αὐτὸ συνέβη καὶ
στὴν Γαλλίαν μετὰ τὴν Ἀκαδημίαν·
ἐμπήκαν σ' αὐτὴ ποιητὰ ἄπλως
καλοὶ ὅπως ὁ Κοππὲ καὶ ὁ Ρισπὲν
ἔμειναν ἀπ' ἐξω ποιητὰ με-
γαλοὶ ὅπως ὁ Μπωντλαίρ καὶ ὁ
Βερλαίν. Ἐμπήκαν σ' αὐτὴ διη-
γηματογράφοι καὶ μυθιστοριογρά-
φοι λαῖκοι καὶ ἔμειναν ἀπ' ἐξω ὁ
Ζολά καὶ ὁ Μωπασσάν. Τὸ κοκὸ
αὐτὸ ἀνάγκασε τοὺς ἀδελφοὺς
Γκογκοῦρ νὰ ἱδρῶσιν τὴν ἐμώ-
νυμη Ἀκαδημίαν ἢ ὅποια μέχρι
σήμερα πραγματοποιεῖ τὸ σκοπὸ
τῆς, κινουμένη ἐντὸς τῆς τέχνης
καὶ ὄχι στὸ περιθώριον τῆς τέχνης,
οὔτε μετὰ τῆς δράσεώς της
προσωπικὴς ἢ πολιτικῆς συμπά-
θειας. Ἡ προσπάθεια τοῦ κ. Μα-
λακάσης εἶνε ἀνάλογος πρὸς τὴν
τῶν ἀδελφῶν Γκογκοῦρ καὶ φαντα-
ζόμεθα ὅτι ὅσοι ἀγαποῦν τὴν τέ-
χνην θά τὸν ὑποστηρίξουν σ' αὐτὴ
γιὰ νὰ γίνῃ ἡ «Ἐλεύθερη Ἀκα-
δημία» ἢ Ἀκαδημία δηλαδὴ τῶν
ἀνθρώπων τῆς Τέχνης, μιᾶς τέ-
χνης καθαρᾶς καὶ ἀπολύτου καὶ
ὄχι συμβατικῆς καὶ προσωρινῆς.

ΤΑ ΘΕΑΤΡΑ

Δὲν ὑπόχρει πλέον θέατρον εἰς τὴν
προτείνουσαν. Ἐκτὸς τοῦ θιάσου
Κιβέλης, ὁ ὁποῖος διακόπτει πού
καὶ πού τις ἀηδίες τῶν Βερνέιγ καὶ
τῶν ἄλλων βιομηχανῶν τοῦ θεά-
τρου, ἀναβιβάζει καὶ κανένα ἔργον
τέχνης, οἱ ἄλλοι θιάσοι παίζουν τις
ἀνόητες ἐπιθεωρήσεις γιὰ τις ὁποῖες
ὀμιλῶσιν ἄλλοτε. Ἡ κατάστασις
αὕτη δημιουργεῖ ἐντύπωσιν νεκρώ-
σεως τοῦ Ἑλληνικοῦ θεάτρου. Καί
ὅμως καὶ ἐκλεκτοὺς ἠθοποιούς ἔχ-
μεν καὶ ἐκλεκτὰ ἔργα ὑπάρχουν καὶ
ἐκλεκτὸν κοινὸν (παρ' ὅσα καὶ ἂν

λέγονται) ποὺ διπλὰ νὰ ἰδῇ πραγμα-
τικὸν θέατρον. Τότε τί συμβαίνει ;
Μυστήριον ! Ἄν συνέβαιναν ἄλλου
αὐτὰ τὰ πράγματα τὸ Κράτος πρῶ-
τον θά ἐφρόντιζε νὰ διευκρινίσῃ τὴν
κατάστασιν. Ἐδῶ ὅμως συνέβη τὸ
ἀντίθετον. Κάποιος ὑπουργὸς ἐνδα-
φροθεὶς διὰ τὸ θέατρον, κατηγο-
ρήθη ὡς ἀσολοῦμενος μετὰ πράγματα
μὴ προσαρμοζόμενα πρὸς τὸ ἔ-
ξωμά του !..

ΟΙ ΦΟΡΟΙ

Ἡ Πανελληνίος ἐξεγέρσας, ἡ ἐκδη-
λουμένη ἐσχάτως πανταχόθεν κατὰ
τῆς ἡμέσου φορολογίας, δὲν φαντα-
ζομεθα ὅτι θ' ἀφήσῃ ἀσυκίνητον
τὸ Κράτος, διότι αὐτὸ τοῦτο θά ὑ-
ποστῇ τὸν ἀντικείμενον τῶν συνε-
πειῶν τῆς. Ἡ βεβιασμένη καὶ κατα-
θλιπτικὴ προσπάθεια εἰσπράξας ἐν-
τός ἐλαχίστου χρονικοῦ διαστήματος
φόρων ἐπὶ ἀβεβαίωτων καὶ ἀμφιβό-
λων κερδῶν διαφόρων ἐπιχειρήσεων,
φόρων ὁλοκληρῶν ἔτων οἱ ὅποιοι δὲν
εἰσπραχθήσαν προηγουμένως λόγω
ἀσυγγνώστου κρατικῆς ἀμελείας, κιν-

δυνεὺει νὰ νεκρώσῃ τὸ ἐμπόριον καὶ
τὴν βιομηχανίαν τῆς χώρας. Ἡ ζη-
μία ἐξ ἐνὸς τοιούτου ἐνδεχομένου θά
ἦτο ἀνυπολογίστως μεγαλειτέρα πά-
σης ἄλλης καὶ θάμᾳ ἐφριπτεν ἀσφαλῶς
εἰς οἰκονομικὴν ἄβυσσον. Ὁ κ. Κα-
φαντάρης, τὸν ὁποῖον ἐν τῇ μεγάλῃ
οἰκονομικῇ του προσπάθειᾳ, διέ-
κρινε πάντοτε σύνεσις καὶ λογικὴ,
τὴν ὁποίαν αὐτὰ τὰ πράγματα ἀπαι-
τοῦσι, πρέπει κυρίως εἰς τὴν πραγμα-
τοποίησιν τῆς αἰσθητῆς εἰς τὸν λαὸν
ἡμέσου φορολογίας νὰ συγκεντρώσῃ
ὁλόκληρον τὴν προσοχὴν του, οὔτως
ὥστε αὐτὴ νὰ μὴ παρουσιάσῃ τὸν
ἐσπευσμένον—καὶ κατὰ συνέπειαν ἄ-
δικον—χαρακτῆρα τὸν ὁποῖον ἔχει
ἤδη. Ὁ λαὸς εἶνε πρόθυμος νὰ πλη-
ρώσῃ ὅσα λογικῶς καὶ δικαίως ζη-
τοῦνται ἀπ' αὐτῶν, ὅσα ἀπαιτοῦν αἱ
σημεριναὶ οἰκονομικαὶ συνθήκαι τῆς
Ἑλλάδος, πᾶσα δὲ ἄλλη ἀπαίτησις ἐκ
μέρους τοῦ Κράτους θά ἰσοδυναμῇ
μετὰ κεφαλικὸν φόρον.

Η ΣΤΗΛΗ ΜΑΣ

ΜΑΣΚΑΡΑΣ !..

Ἐφόρσε τις παντοφύλες τῆς μά-
σας του, τις μεταλωμένες κάλσες τῆς,
τὸ πανταλόνι τῆς—καλαῖας μόδας—
με δαντέλλες καὶ τριτοῦθλια, ἕνα πα-
λὸ μισοφόρι τῆς, μιὰ ποικαμία
τῆς, ἕνα φακίολο στὸ κεφάλι, μου-
τσουρώθηκε, πήρε καὶ μιὰ σκούπα
γιὰ... βεντάλια καὶ βγήκε στοὺς δρι-
μούς νὰ διασκεδάσῃ.

Ὅπου συναντοῦσε γκρουπ ἄλλων
μεταμφιεσμένων ἢ παρὲς διαβατῶν
ἔκαμνε μπροστὰ τοὺς μιὰ δόκλι-
σι, ἀναπηδῶσε, οὐρλιάζε, σήκωνε τὸ
μεσοφόριτάν του, ἐπέδεικνε τὸ πα-
λαιὰς μόδας πανταλόνι τῆς μάνας
του καὶ ἔκακαίρε σὰν χόρτα !..
Παρακάτω ἔκαμνε τὰ ἴδια. Ἐτσι
ἐφτάσε ἀπ' τῇ γειτονίᾳ στὴν ὁδὸν
Σταδίου, τὴν διέσχισε ὁλόκληρη, πε-
ριήλθε τὰ κέντρα τῆς Ὀμονοίας, ἔ-
σκουζε, οὐρλιάζε, ἐβρουχόθη, ἐκακά-
ρισε, ἐπέδειξε παντοῦ τὸ μητρικὸν
δωρόφυλλον, ἐπροκάλεσεν ἀσχημονῶν
τὸν γέλωτα καὶ τὴν ἀγῆαν, τὴν ἐν-
τροπὴν καὶ τὸ αἶσχος καὶ περὶ τὸ με-
σονύκτιον τέλος ἐπανῆλθεν οἰκαδε
κατάκοπος, βραχυσιασμένος, χορτασμέ-
νος ἀπὸ... γλέντι, ἱκανοποιημένος !
Αὐτὸ λοιπὸν λέγεται ἐν Ἀθῆναις
ἀποκρηάτικη διασκεδασίς. Καὶ αὐτὸ
κάνουν οἱ περισσότεροι τῶν μασκα-
ρευομένων.

Ἀσχημοσύναι, ἀηδία, κουρελλα-
ρίαι, φωγές, οὐρλιαχτά, σοῦσουρο,
πανθαμόνιον καὶ πάει λέοντας !
Τὸ παραπάνω θέαμα δὲ τὸ ἰδῆτε
τις ἡμέρες αὐτὲς εἰς κάθε σας βῆ-
μα. Θὰ τὸ ἰδῆτε καὶ θὰ σκεφθῆτε :
Εἶνε γλέντι αὐτό ; Λέγεται εὐθυμία ;
Σημαίνει κέρι ; Μαρτυρεῖ διάθεσιν ;
Ἐ, λοιπὸν, ἀσφαλῶς ὄχι κ. ἀνα-
γνώστα. Δὲν γλένταμε, δὲν εὐθυμοῦ-
μεν. Βουχάμεθα ἀπλῶς. Κακαρίζο-
μεν. Βελάζομεν. Ἀσχημονοῦμεν !..
Καὶ ἡ Ἀποκρηὰ παρορνεταί..

ΧΑΡΙΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

— Ὑπὸ τοῦ ἐν Καλάμῃς νέου
ποιητοῦ κ. Πύτη Παλτήρα ἐξεδόθη
κατ' αὐτὰς σειρὰ ποιημάτων μετὰ τὸν
τίτλον «Ἀστὴρ ἢ Πυγολαμπίδες».
Τὰ ποιήματα τοῦ κ. Παλτήρα δια-
κρίναι ἀρετὰν ἀσάθημα, ἀλότῃς καὶ
ἀφέλεια ἐκφράσεως.
— Ἐπίσης στὰ ἐν λόγῳ ποιήματα
ὑπάρχει καὶ κάποιον μονότονον ποιητι-
κὸ στοιχείον, ἀγνωστὸ μέχρι τινὸς στήν
ποίησιν μας; τὸ χιούμορ.
— Ἐξεδόθη τὸ «Πειρατικὸν Ἡμε-
ρολόγιον» τοῦ 1928, ἐπιμελὲς Χρή-
στου Λεβάντα.

ΣΚΕΨΕΙΣ

— Ἄν ἀποδίδῃς μίσος εἰς μι-
σος τότε καθίστας τοῦτο ἰσχυρό-
τερον. Ἦτοιπτε δὲν κερδίζεται μετὰ
τοῦτο καὶ τὸ πᾶν χάνεται.

Η ΕΛΙΑ

Οὐδ' ἕνα φύλλο ! Πέσανε καὶ σκόρπισαν.
[Σπασμένα
Κλωνάρια ὁλόγυρά μου]
Καὶ μέσα στὰ συντρίμια αὐτὰ—γιὰ σου,
[χαρὶ σου ἐτίνα—
Ἀκόμ' ἀνθεὶς ἐλά μου]

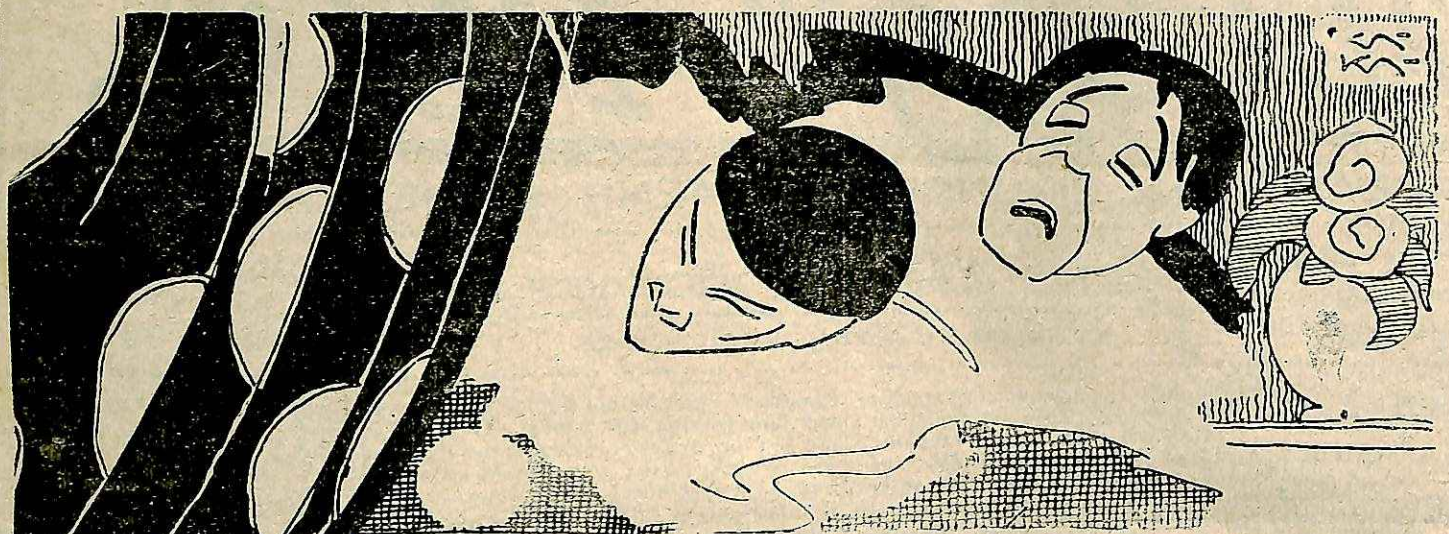
Ἄ ! πῶς ὁ ἀγέρας ὁ τρελλὸς ἀπάνου τους
[χιμᾶει
Καὶ πῶς χτυποῦνται ! Μόνο
Μονάχα, ἐσύ, παρήμερα, στοῦ Κρηισσοῦ τὸ
[πλάι,
Γιορτάζεις μέσ' τὸν πόνο.]

Ἄς τα, καὶ ἄς κλαῖν στήν παγωνίαν τὴν ἀ-
[γρία, καὶ ἄς βογγοῦνε
Στῆς μπόρας τῇ μαυρίλᾳ,
Ἐγὼ κοντὰ σου στέκομαι ν' ἀκούσω γὰρ μοῦ
[ποῦνε]

Τ' ἀμείραντά σου φύλλα.
Ν' ἀκούσω γὰρ μοῦ ποῦν σιγὰ τὰ πρόσχα-
[ρά τους χεῖλη
Πῶς εἶνε μέσ' στὰ χιονία,
Εἶνε ψυχρὴς μέσ' στὸ βοριά, καὶ ὅμως τὸ
[φῶς τοῦ Ἀπρίλη
Γύρω τους φέγγει αἰώνια...
Ἄμυρος Πορφύρας]

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ LEON FRAPIÉ

Η ΕΚΔΟΧΗ

Σαρλεβάν, Παρισινούς εμπόρους, που είχαν δυο κορίτσια σε ηλικία γάμου.

Η πρώτη, η Λουίζα, ήταν είκοσι δυο χρόνων, σοβαρή και τρυφερή. Ήπεριποιόταν τους φίλους, σθενογόνους της και είχε αναλάβει ελγή την επίβλεψη του σπιτιού.

Η δεύτερη η Ζερμαίν, ήταν είκοσι χρόνων, όλιγον καλλιτέχνις (έξωγράφισε αρκετά καλά) και δεν είχε άλληνη γνώση από την τουαλέττα της.

Και η δύο ήταν πολύ ωμορφες αλλά διαφορετικοί τύποι, ωμορφιάς. Η Λουίζα που ήταν γερό και δυνατή, με τα κανονικά χαρακτηριστικά της και τα καστανά μαλλιά της είχε μια κλασική σχεδοναύστηρη ωμορφιά.

Η Ζερμαίν πάλι ήταν το αντίθετο της αδελφής της: λεπτοκαμωμένη, με κατάξανθα μαλλιά, με πρόσωπο και σώμα που κλιστικά και χαριτωμένα.

Στην αρχή ο Γκοντράν φερόταν εξίσου ευγενικά και στις δυο αδελφές. Ή περιποιήσεις του προκαλούσαν στη φυσιογνωμία της Λουίζας μια συγκινημένη τρυφερότητα ενώ η Ζερμαίν εξέδηλυνε την ευχαρίστησή της με ένα γλυκό και παιχνιδιάρικο χαμόγε-

λο που έδειχνε ελγή την ικανοποίηση της φιλαρέτκειάς της. Ο Γκοντράν έπρεπε ωστόσο να εκλέξει μια απ' τις δυο, γιατί ο καθένας περνούσε. Και ύστερα από πολλούς δισταγμούς απεφάσισε τέλος να προτιμήσει τη Ζερμαίν, που με τη γοητευτική εμφάνισή της έμελλε να του κολακεύει παντού τον ανδρικό του εγωισμό. Κο-

λακευόταν με την ιδέα ότι θα δόλεπε ο κόσμος πως έχει δικό του ένα τόσο χαριτωμένο πλάσμα.

Αμέσως τότε η ευγενική Λουίζα, έσπευσε να εξαφανίσει ό-χι μονάχα τα αισθήματα της για τον Γκοντράν αλλά και την ίδια της προσωπικότητα.

Εφρόντιζε να μένει πάντα στο περιθώριο και όταν τους συνόδευε στους καθημερινούς τους περιπάτους έβρισκε πάντοτε διάφορες λεπτές προφάσεις για να τους αφήνει μόνους: τότε έπαιρνε ένα βιβλίο και διάβαζε στον περίπατο, τότε έτρεχε μακριά για να μαζέψει λουλούδια ή να φωτογραφίσει ένα ωραίο τοπίο...

Μια μέρα ο Γκοντράν έννοιωσε πως ήταν λίγο άρρωστος. Η ευκόλες συνθήκες της ζωής του ανέκαθεν, δεν είχαν άσφαλσει τα

Μολις έγινε κάτοχος της πατρικής του κληρονομιάς, ο Γκοντράν ντυ Μπρυάλ, απεφάσισε να παντρευτεί. Και η τύχη τώφερε να γνωριστεί στην Τρουβίλ, κατά τη διάρκεια της σαιζόν, με τους

τη Ζερμαίν και τη Λουίζα. Στην άκρη ενός δρόμου είδαν ένα χωριατόπουλο που κοιμόταν μακριά, μισόγυμνο, κάτω από ένα δένδρο.

— Για δέστε, κύριε Γκοντράν, ξεφώνησε με χαρά η Ζερμαίν, μοναδική πόζα!... Δόστε μου γρήγορα το άλμπουμ και τα κραγιόνια μου.

Και επί μίαν ολόκληρη ώρα εκάθησε κι' εξωγράφισε, κάνοντας στον Γκοντράν χίλιες δυο αισθητικές παρατηρήσεις. Η Λουίζα είχε απομακρυνθεί έντονα μετάξι κι' έμαζευε άνθη.

— Έ Λουίζα! της φώναξε η Ζερμαίν, φεύγουμε. Έλα να δεις τι έχανα.

Η Λουίζα την συνεχάρη για το έργο και ρίχνοντας μια ματιά στο παιδάκι, χωρίς να πη τίποτε, έπλησίασε άμέσως και επέταξε σπασμένη μπουκάλα, που ήταν όρθια κοντά στο χεράκι του και που υπήρχε αναπόφευκτος κίνδυνος να του το πληγώσει όταν ξυπνούσε.

Αυτό το γεγονός, άσημαντο ίσως γι' άλλη στιγμή, έκανε μεγάλη εντύπωση στον Γκοντράν, ίσως επειδή δεν ήταν τόσο καλά. Μια ώρα που ήταν εκεί, ούτε αυτός ούτε πρό πάντων η Ζερμαίν δεν είχε προσέξει τι κίνδυνο διέτρεχε το άθωο παιδάκι...

Η ύγεια του Γκοντράν χειροτέρεψε σε σημείο που τον ανάγκασε να φύγει για το Παρίσι.

Εκεί πλέον, εξ αποστάσεως, μέσα στη μοναξιά του ξεκίνησε: — Άραγε η Ζερμαίν, όταν γίνω γυναίκα μου, θα με προσέχει με τη στοργή που θέλει η ψυχή μου;

Ανεγνώρισε τότε πόσο η Λουίζα ήταν προικισμένη με καλότερα αισθήματα. Θυμόταν την θερμή εγκαρδιότητα, την προσοχή που του έδειχνε στην αρχή, πρό

νός του κα- στην ελαφρότερη αδιαθεσία γινόνταν όμοιος με παιδί που ζητάει συμπόνια, χάδια προστασία! Και ο ίδιος τότε γινόνταν πιδ ευαίσθητος, πιδ τρυφερός από ανάγκη ακριβώς τρυφερότητα...

— Ένας έρωτευμένος όμως φυσικά αποχρύπτει την κακοδιαθεσία του. Και έτσι παρ' ελγή την αδιαθεσία του έκανε και κείνη την ή μέρα τον τακτικό περίπατο με

Και με την απόφαση αυτή άρραιωσε και έψυχωσε και έψυχα τα του. Σιγά-σιγά η άλλη λογογραφία έπαψε χωρίς να μεσολάβησε η καμιά συγκεκριμένη δυσάρεσκεια ούτε από το ένα μέρος ούτε από

Και με την απόφαση αυτή άρραιωσε και έψυχωσε και έψυχα τα του. Σιγά-σιγά η άλλη λογογραφία έπαψε χωρίς να μεσολάβησε η καμιά συγκεκριμένη δυσάρεσκεια ούτε από το ένα μέρος ούτε από

Και με την απόφαση αυτή άρραιωσε και έψυχωσε και έψυχα τα του. Σιγά-σιγά η άλλη λογογραφία έπαψε χωρίς να μεσολάβησε η καμιά συγκεκριμένη δυσάρεσκεια ούτε από το ένα μέρος ούτε από

Και με την απόφαση αυτή άρραιωσε και έψυχωσε και έψυχα τα του. Σιγά-σιγά η άλλη λογογραφία έπαψε χωρίς να μεσολάβησε η καμιά συγκεκριμένη δυσάρεσκεια ούτε από το ένα μέρος ούτε από

Και με την απόφαση αυτή άρραιωσε και έψυχωσε και έψυχα τα του. Σιγά-σιγά η άλλη λογογραφία έπαψε χωρίς να μεσολάβησε η καμιά συγκεκριμένη δυσάρεσκεια ούτε από το ένα μέρος ούτε από

Και με την απόφαση αυτή άρραιωσε και έψυχωσε και έψυχα τα του. Σιγά-σιγά η άλλη λογογραφία έπαψε χωρίς να μεσολάβησε η καμιά συγκεκριμένη δυσάρεσκεια ούτε από το ένα μέρος ούτε από

Και με την απόφαση αυτή άρραιωσε και έψυχωσε και έψυχα τα του. Σιγά-σιγά η άλλη λογογραφία έπαψε χωρίς να μεσολάβησε η καμιά συγκεκριμένη δυσάρεσκεια ούτε από το ένα μέρος ούτε από

Και με την απόφαση αυτή άρραιωσε και έψυχωσε και έψυχα τα του. Σιγά-σιγά η άλλη λογογραφία έπαψε χωρίς να μεσολάβησε η καμιά συγκεκριμένη δυσάρεσκεια ούτε από το ένα μέρος ούτε από

Και με την απόφαση αυτή άρραιωσε και έψυχωσε και έψυχα τα του. Σιγά-σιγά η άλλη λογογραφία έπαψε χωρίς να μεσολάβησε η καμιά συγκεκριμένη δυσάρεσκεια ούτε από το ένα μέρος ούτε από

Και με την απόφαση αυτή άρραιωσε και έψυχωσε και έψυχα τα του. Σιγά-σιγά η άλλη λογογραφία έπαψε χωρίς να μεσολάβησε η καμιά συγκεκριμένη δυσάρεσκεια ούτε από το ένα μέρος ούτε από

Και με την απόφαση αυτή άρραιωσε και έψυχωσε και έψυχα τα του. Σιγά-σιγά η άλλη λογογραφία έπαψε χωρίς να μεσολάβησε η καμιά συγκεκριμένη δυσάρεσκεια ούτε από το ένα μέρος ούτε από

Και με την απόφαση αυτή άρραιωσε και έψυχωσε και έψυχα τα του. Σιγά-σιγά η άλλη λογογραφία έπαψε χωρίς να μεσολάβησε η καμιά συγκεκριμένη δυσάρεσκεια ούτε από το ένα μέρος ούτε από

Και με την απόφαση αυτή άρραιωσε και έψυχωσε και έψυχα τα του. Σιγά-σιγά η άλλη λογογραφία έπαψε χωρίς να μεσολάβησε η καμιά συγκεκριμένη δυσάρεσκεια ούτε από το ένα μέρος ούτε από

Η Ζερμαίν δεν ήταν παρά μια χαριτωμένη εγωίστρια...

Θυμήθηκε το επεισόδιο με το παιδάκι και το σπασμένο γυαλί... Μια φορά πάλι είχε φορέσει άναποδα τη γραβάτα του. Η Ζερμαίν που τον ελάτρευε φαινομενικώς και που είχε περάσει μαζί της ολόκληρο απόγευμα ούτε το πρόσεξε καν. Η Λουίζα όμως που φυσικά δεν τον σκεπτόταν πιά, μόλις τον είδε, με την πρώτη ματιά του είπε: «Διορθώσατε, τη γραβάτα σας, κύριε Γκοντράν.»

Χίλιες άλλες τόσες λεπτομέρειες έκαναν τον Γκοντράν να πάρη την οριστική του απόφαση: — Θα έχανα μια φοβερή άνοησία, σκεπτόταν. Η Ζερμαίν δεν

είχε ή γυναίκα που μου ταίριαζει. Δυστυχώς δεν μπορώ πια να πάρω τη Λουίζα. Ξέρω καλά την ευγένεια της ψυχής της. Καμιά ανθρώπινη δύναμις δεν θα την έκανε να υποσκελίσω την αδελφή της... Δεν θα παντρευτώ ποτέ!...

Και με την απόφαση αυτή άρραιωσε και έψυχωσε και έψυχα τα του. Σιγά-σιγά η άλλη λογογραφία έπαψε χωρίς να μεσολάβησε η καμιά συγκεκριμένη δυσάρεσκεια ούτε από το ένα μέρος ούτε από

Και με την απόφαση αυτή άρραιωσε και έψυχωσε και έψυχα τα του. Σιγά-σιγά η άλλη λογογραφία έπαψε χωρίς να μεσολάβησε η καμιά συγκεκριμένη δυσάρεσκεια ούτε από το ένα μέρος ούτε από

Και με την απόφαση αυτή άρραιωσε και έψυχωσε και έψυχα τα του. Σιγά-σιγά η άλλη λογογραφία έπαψε χωρίς να μεσολάβησε η καμιά συγκεκριμένη δυσάρεσκεια ούτε από το ένα μέρος ούτε από

Και με την απόφαση αυτή άρραιωσε και έψυχωσε και έψυχα τα του. Σιγά-σιγά η άλλη λογογραφία έπαψε χωρίς να μεσολάβησε η καμιά συγκεκριμένη δυσάρεσκεια ούτε από το ένα μέρος ούτε από

Και με την απόφαση αυτή άρραιωσε και έψυχωσε και έψυχα τα του. Σιγά-σιγά η άλλη λογογραφία έπαψε χωρίς να μεσολάβησε η καμιά συγκεκριμένη δυσάρεσκεια ούτε από το ένα μέρος ούτε από

Και με την απόφαση αυτή άρραιωσε και έψυχωσε και έψυχα τα του. Σιγά-σιγά η άλλη λογογραφία έπαψε χωρίς να μεσολάβησε η καμιά συγκεκριμένη δυσάρεσκεια ούτε από το ένα μέρος ούτε από

Και με την απόφαση αυτή άρραιωσε και έψυχωσε και έψυχα τα του. Σιγά-σιγά η άλλη λογογραφία έπαψε χωρίς να μεσολάβησε η καμιά συγκεκριμένη δυσάρεσκεια ούτε από το ένα μέρος ούτε από

Και με την απόφαση αυτή άρραιωσε και έψυχωσε και έψυχα τα του. Σιγά-σιγά η άλλη λογογραφία έπαψε χωρίς να μεσολάβησε η καμιά συγκεκριμένη δυσάρεσκεια ούτε από το ένα μέρος ούτε από

Και με την απόφαση αυτή άρραιωσε και έψυχωσε και έψυχα τα του. Σιγά-σιγά η άλλη λογογραφία έπαψε χωρίς να μεσολάβησε η καμιά συγκεκριμένη δυσάρεσκεια ούτε από το ένα μέρος ούτε από

Και με την απόφαση αυτή άρραιωσε και έψυχωσε και έψυχα τα του. Σιγά-σιγά η άλλη λογογραφία έπαψε χωρίς να μεσολάβησε η καμιά συγκεκριμένη δυσάρεσκεια ούτε από το ένα μέρος ούτε από

Και με την απόφαση αυτή άρραιωσε και έψυχωσε και έψυχα τα του. Σιγά-σιγά η άλλη λογογραφία έπαψε χωρίς να μεσολάβησε η καμιά συγκεκριμένη δυσάρεσκεια ούτε από το ένα μέρος ούτε από

Και με την απόφαση αυτή άρραιωσε και έψυχωσε και έψυχα τα του. Σιγά-σιγά η άλλη λογογραφία έπαψε χωρίς να μεσολάβησε η καμιά συγκεκριμένη δυσάρεσκεια ούτε από το ένα μέρος ούτε από

Και με την απόφαση αυτή άρραιωσε και έψυχωσε και έψυχα τα του. Σιγά-σιγά η άλλη λογογραφία έπαψε χωρίς να μεσολάβησε η καμιά συγκεκριμένη δυσάρεσκεια ούτε από το ένα μέρος ούτε από

Και με την απόφαση αυτή άρραιωσε και έψυχωσε και έψυχα τα του. Σιγά-σιγά η άλλη λογογραφία έπαψε χωρίς να μεσολάβησε η καμιά συγκεκριμένη δυσάρεσκεια ούτε από το ένα μέρος ούτε από

σοχή, πολύ χλωμός και με κατεσπαμένο κεφάλι. Δεν απάντησε: — Η Λουίζα εξακολούθησε:

— Ξέφευκα μήπως υπάρχει καμιά παρεξήγηση στη μέση... Δ. χ. ή υποχρέωσις της άλληλο-γραφίας, όταν μάλιστα είναι κανείς άρρωστος γίνεται τόσο κουραστική, που την παραμελεί κανείς και έπειτα δεν ξέρει πως να ξαναρχίσει... Έπίσης συχνά και ή απόστασις κάνει να ξεχαστούν και τα πιδ σπάνια χαρίσματα... Άν

είνε καιρός ακόμη, επιτρέψατέ μου να σας υπενθυμίσω ότι ή αδελφή μου είναι μια σπανία φύσις προικισμένη με όλες τις χάρες του κόσμου... Λοιπόν σας παρακαλώ, κύριε Γκοντράν...

Ο Γκοντράν έμειλε σιγά, καταβάλλον μεγάλη προσπάθεια. — Δυστυχώς απάνταστα, Δεσποινίς... αλλά άλλαξα γνώμη.

Η Λουίζα τότε με περηφάνεια και με προκλητικό ύφος ρώτησε: — Μήπως τάχα βρήκατε καμ-

στη φωνή της. — Πώς!... Δίνετε λοιπόν σημασία στην τρυφερότητα; Και όμως ποτέ δεν το δείξατε!... Είχε γίνει χατάχλωμη-κατώρθωσε εν τούτοις να συγκρατηθή και έλεγε: — Ο λόγος που μου είπατε είναι ο μόνος που δεν μπορώ να νά τον αντικρούσω.

Ο Γκοντράν σηκώθηκε με παραφορά και έλεγε: — Δεν έχω δίχρη, Δεσποινίς; Πέστε μόνη σας αν ή τρυφερότης δεν είναι το μεγαλύτερο προτέρημα για μια γυναίκα...

— Να, φιθύρισε με σδυσμένη φωνή και χαμηλωμένα μάτια ή Λουίζα. Άλλά επιτρέψατέ μου να φύγω... Δεν έχουμε να πούμε άλλο τίποτε...

Έτοιμαζόταν να σηκωθεί, αλλά ο Γκοντράν, ταραχμένος, τρέμοντας, της έλεγε έκτακτικά: — Μια στιγμή, Δεσποινίς. Εί-

χατε την ευγένεια να παραδε-χώτε ότι ο λόγος που προτιμήσα μιαν άλλη γυναίκα από την αδελφή σας είναι σοδαρός... Θέλω ακόμη να έχω τη γνώμη σας για το πρόσωπο που έδιόλεξα...

Η Λουίζα έγινε χλωμή σ' νεκρή, μια άκατα-νίκητη διάθεσις να κλάψη έκανε να τρέμουν τα

βλέφαρά της. Χαμογέλασε με πικρία: — Σας ευχαριστώ για την εμπιστοσύνη που μου δείχνετε, Κύριε, αλλά δεν θέλω...

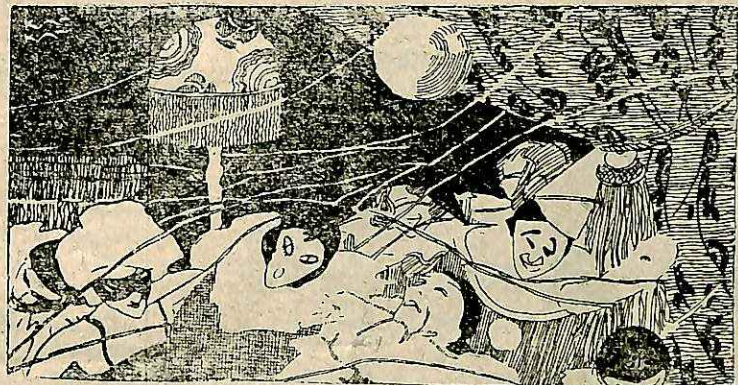
— Σας εξορκίζω! έφώναξε ο Γκοντράν. Θα σας δείξω την ελκώνα της αγαπημένης μου... Η φυσιογνωμία, λένε, ότι αποκαλύπτει την καρδιά...

— Μα τί σημασία δίνετε στη γνώμη μου; έτραβίσε διακόπτοντάς τον ή Λουίζα. Χωρίς ν' απαντήσει ο Γκοντράν έπήγε από πίσω της, εξέκρεμασε ένα μικρό κάδρο και έδειξε το πίσω μέρος.

Το σπουδαίο είναι ή πρώτη εντύπωση... Μπορεί άμέσως να φωνάξετε: «Όχι! αυτή δεν σας άγαπάει...» Αυτό φοβόμυ και... περιμένω με αγωνία... Σας παρακαλώ λοιπόν, Δεσποινίς, πάρετε αυτό το κάδρο και κυττάξτε το απότομα.

Και ο Γκοντράν έβαλε στα χέρια της Λουίζας το κάδρο-που δεν ήταν άλλο από έναν άπλο καθρέφτη.

Η Λουίζα το άγύρισε, είδε μέσα το ίδιο το πρόσωπό της και τώ φησε να πέση σ' να είχαν καθ' τα δαχτυλά της. Με μάτια άπλανή κυτούσε τον Γκοντράν

μιαν άλλη γυναίκα πιδ τέλεια από την αδελφή μου; Ο Γκοντράν χαμήλωσε τα μάτια. — Να με συγχωρήτε πολύ... αλλά, να!... βρήκα.

Η Λουίζα με φωνή ζωηρή απάντησε: — Δεν είναι δυνατόν, Κύριε! Είμαι βέβαιη ότι δεν θα εκάνατε καλά τη σύγκριση.

— Δεν άμφισβητώ τα προτέρη-ματα της Δος Ζερμαίν... Βρήκα όμως μια νέα πιδ τρυφερή από κείνην...

Τα άπλά αυτά λόγια είχαν κεραυνόβολο αποτέλεσμα. Η Λουίζα έφάνηκε άποτομα άφοπλισμένη. Για μια στιγμή έγύρισε το κεφάλι της δεξιά αριστερά, με το στόμα άνοιχτό, έπειτα μια άνεξηγητη συγκίνηση την έπιασε και σ' α της εξέφυγε μια έξομολόγηση, έλεγε σιγά με άπελπισία

Κ' άγώ δεν γνωρίζω έμπόδια όταν πρόκειται για την αγαπημένη μου Ζερμαίν... Λοιπόν, κ. Γκοντράν, έρχομαι να σας ζητήσω μιαν εξήγηση. Στην Τρουβίλ έλος ο κόσμος σας θεωρούσε ως τον άρραβωνιαστικό της Ζερμαίν. Μια άρρώστεια σας άνάγκασε να φύγετε... τα γράμματά σας σιγά-σιγά άλλαξαν τόνο και τέλος φαίνεται ότι μεταβάλατε γνώμη... Έτσι; Ο Γκοντράν την άκουε με προ-

Μόνον πολεμικά ύπουλότητα δεν υπάρχουν στην μικροσκοπική Παιδική Δημοκρατία του Κάρ-Γιελαντίν.

Τότε ο Γκοντράν έπλησίασε, έπιασε τα χέρια της και τα έφερε με εδλάβετα στα χείλη του, ενώ ή Λουίζα έσπούσε σ' ευχόμενος κι' έλεγε: — Συχώρεσέ με, συχώρεσέ με φτωχή μου Ζερμαίν!

LEON FRAPIÉ

ΠΕΡΙΕΡΓΑ Ν=Α

ΜΙΑ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΜΙΚΡΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Στο Κάρ-Γιελαντίν της Παλαιστίνης ύφίσταται μια μικροσκοπική δημοκρατία της οποίας οι άπύκοι, έκατόν δέκα τον άριθμόν είναι όλοι μικρά παιδιά ηλικίας κάτω των δεκαπέντε έτών.

Στην άρχή ή δημοκρατία αυτή, την οποία δεν άναφέρει φυσικά καμιά γεωγραφία και κανένας γεωγραφικός χάρτης, ήταν ένα κοινό όργανοτροφείο όμοιο σάν όλα τα όργανοτροφεία του κόσμου. Ο διευθυντής του όμας ο οποίος είχε παρά πολύ πρωτότυπες παιδαγωγικές ιδέες σκέφθηκε ότι ή μπορούσε κάλλιστα να μεταβάλη το όργανοτροφείο του σε ένα μικροσκοπικό κράτος. Ουά-μενος δηλαδή από την σκέψη ότι ο καλλίτερος τρόπος διαπαιδαγώγησης των μαθητών του ήταν όχι το έξολο και ή διάφορες τιμωρίες αλλά το να άναπτύξη την πρωτοβουλία τους και να τους κάνει ικανούς να αυτοδιοικούναι, τους έβρεσε νά έλλέξουν κατά ώρισμένα χρονικά διαστήματα μεταξύ τους ένα διευθυντήριο.

Το διευθυντήριο αυτό που άποτελείτο από έφτά μέλη είχε καθήκον να φροντίξη γ'ά όλα τα ζητήματα του όργανοτροφείου, οικονομικά, διαχειριστικά και διοικητικά. Στις άρχες ένοιαίται τα μέλη του διευθυντηρίου διακολευθήκαν πολύ να κατατασσούν στο άξίωμα τους και να άναποκρίθουν στα καθήκοντά τους. Σιγά σιγά όμως, με τόν καιρό συνήθισαν και άδικαίωσαν τις προβλέψεις του πρωτοτύπου διευθυντηρίου.

Σήμερα τα έκατόν δέκα όργανά έχουν άναπτύχθη σε καταπληκτικόν βαθμό, συνέχισαν σε τακτικές συνελεύσεις, συζητούν όπως τα μέλη ενός ούουήποτε κοινοβουλίου, ψηφίζουν νόμους και κανονισμούς για την διοίκηση του όργανοτροφείου, με μια λέξη, αυτοδιοικούνται τελείως. Καθένα από τα έφτά μέλη του διευθυντηρίου έχει και μια ειδική ύπηρεσία, είναι δηλαδή ένα είδος ύπουργού. Ένας έχει την άσωτερική διοίκηση, ύπουργός δηλαδή των άσωτερικών, άλλος τα παιδαγωγικά ζητήματα (ύπουργός της παιδείας) άλλος τα οικονομικά (ύπουργός των οικονομικών) άλλος τα διάφορα έξωραίστικά έργα (ύπουργός των δημοσίων έργων) ένας τέταρτος τα βιοτεχνικά ζητήματα (ύπουργός της βιοτεχνίας) άλλοι τα καλλιτεχνικά ζητήματα (ύπουργός των Καλών Τεχνών) και ένας πρόεδρος (πρωθυπουργός δηλαδή άνευ χαρτοφυλακίου).

Μόνον πολεμικά ύπουλότητα δεν υπάρχουν στην μικροσκοπική Παιδική Δημοκρατία του Κάρ-Γιελαντίν.

Το σπουδαίο είναι ή πρώτη εντύπωση... Μπορεί άμέσως να φωνάξετε: «Όχι! αυτή δεν σας άγαπάει...» Αυτό φοβόμυ και... περιμένω με αγωνία... Σας παρακαλώ λοιπόν, Δεσποινίς, πάρετε αυτό το κάδρο και κυττάξτε το απότομα.

Και ο Γκοντράν έβαλε στα χέρια της Λουίζας το κάδρο-που δεν ήταν άλλο από έναν άπλο καθρέφτη.

Η Λουίζα το άγύρισε, είδε μέσα το ίδιο το πρόσωπό της και τώ φησε να πέση σ' να είχαν καθ' τα δαχτυλά της. Με μάτια άπλανή κυτούσε τον Γκοντράν

μιαν άλλη γυναίκα πιδ τέλεια από την αδελφή μου; Ο Γκοντράν χαμήλωσε τα μάτια. — Να με συγχωρήτε πολύ... αλλά, να!... βρήκα.

Η Λουίζα με φωνή ζωηρή απάντησε: — Δεν είναι δυνατόν, Κύριε! Είμαι βέβαιη ότι δεν θα εκάνατε καλά τη σύγκριση.

— Δεν άμφισβητώ τα προτέρη-ματα της Δος Ζερμαίν... Βρήκα όμως μια νέα πιδ τρυφερή από κείνην...

Τα άπλά αυτά λόγια είχαν κεραυνόβολο αποτέλεσμα. Η Λουίζα έφάνηκε άποτομα άφοπλισμένη. Για μια στιγμή έγύρισε το κεφάλι της δεξιά αριστερά, με το στόμα άνοιχτό, έπειτα μια άνεξηγητη συγκίνηση την έπιασε και σ' α της εξέφυγε μια έξομολόγηση, έλεγε σιγά με άπελπισία

Κ' άγώ δεν γνωρίζω έμπόδια όταν πρόκειται για την αγαπημένη μου Ζερμαίν... Λοιπόν, κ. Γκοντράν, έρχομαι να σας ζητήσω μιαν εξήγηση. Στην Τρουβίλ έλος ο κόσμος σας θεωρούσε ως τον άρραβωνιαστικό της Ζερμαίν. Μια άρρώστεια σας άνάγκασε να φύγετε... τα γράμματά σας σιγά-σιγά άλλαξαν τόνο και τέλος φαίνεται ότι μεταβάλατε γνώμη... Έτσι; Ο Γκοντράν την άκουε με προ-

Μόνον πολεμικά ύπουλότητα δεν υπάρχουν στην μικροσκοπική Παιδική Δημοκρατία του Κάρ-Γιελαντίν.

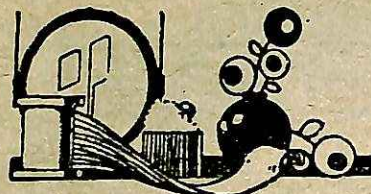
Τότε ο Γκοντράν έπλησίασε, έπιασε τα χέρια της και τα έφερε με εδλάβετα στα χείλη του, ενώ ή Λουίζα έσπούσε σ' ευχόμενος κι' έλεγε: — Συχώρεσέ με, συχώρεσέ με φτωχή μου Ζερμαίν!

LEON FRAPIÉ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΟΥ Κ. ΔΙΟΝ. ΚΟΚΙΝΟΥ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ ΣΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο κόσμος άρχισε να μπαίνει στο θέατρο. Άπάνω από την πλατεία πόρτα είχαν ανάψει τα γλομπάκια και σχημάτιζαν μια φωτεινή αψίδα.

Ποτέ δεν της είχε φανεί τόσο γοητευτικό το θέατρο. Όλοι αυτοί οι κύριοι και οι κυρίες που περνούσαν μέσα ήταν σαν δντα που τα διαγνώνιζε μια κυρτή έσωτερική δύναμις και τα καλούσε σε μυστήριο. Ήταν κάτι θριαμβευτικό μαζί και μυστηριώδες. Κι έπαιζαν απόψε καινούριο έργο. Τι να ήταν τάχα αυτό το δράμα; Ποτέ έργο δεν της έκρινε την περιέργεια όπως αυτό που θάδινε εκείνη τη νύχτα.

Τώρα οι ήθοιοι θα ήταν στα καμαρίνια τους, θα είχαν άρξει να μιλούν από το ένα πορτάκι στο άλλο, θα ζητούσε ή μια της άλλης καμιά καρφίτσα, λίγο κοκινιάδι, ένα φεούτιο βραχιόλι για τη σκηνή και οι άνδρες θα είχαν ντυθεί και θα περίμεναν έτοιμοι στις κούνιες ν' άρξουν ή παράστασις, ενώ στο μεταξύ τα πείραζαν τις γυναίκες.

Οι θεατές θα είχαν άρξει να πυκνώνονται στις θέσεις τους, θα είχε άρξει ή πρώτη αναμονή, ενώ ή κυρία Δόλα δε θα είχε ακόμη ντυθεί, καθυστερώντας όπως πάντοτε, στα παρασκήνια θα είχαν μαζευτεί οι γνωστοί τύποι που δεν έλειπαν ποτέ από κει μέσα.

Ο Δι' άρξης (ά φώναζε για τις τελευταίες ελλείψεις του σαλονιού της σκηνής. Κάποιος ήμπούς ή φίλος του θεάτρου θα μιλούσε σε μια γωνιά με καμιά ηλεκτρονύλα, προσπαθώντας να την ξεμυλιάσει.

Και στο βάθος ο Άγγελος στην-ριγμένος με τη ράχη σε καμιά πόρτα, με το τσιγάρο στο στόμα, με τη σκληρή εκείνη ρυτίδα γύρω στο στόμα που έδινε στο πρόσωπό του μια έκφρασις πίκρας και ελπιολίας.

Το στηθος της Βάγγας φούσκωνε.

— Άχ.

Αυτός ο στεναγμός ήταν σαν να γρήκε από τα βαθιά της ψυχής της. Ύστερα τραβήχτηκε μέσα και κίνησε σε μια καρέκλα. Εκκέντηζε γύρω της σαν να μ'ήν ή έφερε πού βρισκότανε. Τα μάτια

της περνούσαν από τα έπιπλα του δωματίου, τα στερεότυπα έπιπλα του ξενοδοχείου, σαν να ήταν πράγματα που τα έδελεπε με εκπληξή και να ήθελε να εξακριβώσει τι ήταν.

Άρχισε να γδύνεται σιγά σιγά κι έπεσε στο κρεβάτι, αφού έσβυσε το ηλεκτρικό.

Άμέσως όμως άνασκήωθηκε επάνω και το άναψε πάλι. Φοβόταν. Της φαινόταν πως ήταν κα-τάμονη σε μια άγνωστη έρμηιά, όπου θα πρόβαλαν από τη μια στιγμή στην άλλη επικίνδυνοι κκοποιοί.

Σε μια στιγμή άκουσε θήματα στο διάδρομο και της έβράνθη πως σταμάτησαν μπροστά στην πόρτα. Τα θήματα έπειτα εξακολούθησαν πάλι το δρόμο τους.

Κάθε τόσο άκουσε τριξίματα,

χτυπήματα σ' έπιπλα, σ' έπιπλα, σ' έπιπλα, γέλοια, κουνέτες.

Ο λ ο ι ήχοι την κρατούσαν σε φόβο σαν να κινδύνευε.

Ύστερ από πολλή ώρα σηκώθηκε και πήγε πάλι στο παράθυρο από όπου φαινότανε το θέατρο. Τα φώτα του ήταν ακόμα μέν αναμμένα και τώρα μάλιστα, που είχε ελαττωθεί ο φωτισμός των δρόμων και είχε λείψη ή φωτεινή ανταύγεια από τα ηλεκτρικά των καταστημάτων που είχαν κλείσει, ή λευκή πρόσοψις του θεάτρου με την αψίδα, με τις δυο φωτεινές γιολάντες που υπήρχαν άπάνω από το δρόμο καμένες επίτηδες για ρεκλίζμα, με τον μεγάλο ηλεκτρικό ήλιο και τον δόλωφο τίτλο, έλαμπε στο σκοτεινό βάθος σαν ένα φωτεινό πλάσι μέσα στη νύχτα.

Έμεινε εκεί κάμποση ώρα βυθισμένη στα σναλισθήματα που της προκαλούσε μια παράξενη νοσταλγία για το παρελθόν και μέλ λανθάνουσα αγωνία για το μέλλον.

Τα εξωτερικά φώτα του θεά-

τρου έσβυσαν.

Συνήλθε από τον μελαγχολικό αυτό ρεμβασμό όταν ύστερα από μισή ώρα τουλάχιστον άκουσε χειροκροτήματα. Η κίνηση είχε άραιωθεί στους δρόμους, οι θόρυβοι ήσαν περιοδικοί και από το θέατρο έβγαιναν ως το ξενοδοχείο ή φωνές των ήθοιων. Σε μια στιγμή νόμισε πως άκουσε τη φωνή της Δόλας να θύφνεται περισσότερο.

Έπέρασε έτσι πολλή ώρα προσπαθώντας να ξεχωρίση τις φωνές των ήθοιων, να καταλάβη ποιός ήταν στη σκηνή και να συλλάβη μια φράση.

Ύστερα είδε πάλι ν' ανάδουν τα φώτα που ήταν στην πρόσοψι του θεάτρου. Ο κόσμος άρχισε να βγαίνει, και σε λίγο τα φώτα έσβυσαν και το θέατρο κι' ο δρό-

μος του έρημωσαν. Τότε μόλις ή Βάγγα έπεσε να κοιμηθ ή. Άλλά πού να κλείσει μάτι. Άποκοιμήθηκε πολύ άργά κι' έκαμε ύπνο πολύ ταραγμένο.

Πεταχόταν κάθε τόσο από αποπνικτικούς έφιάλτες, από άλλόκοτα όνειρα.

Είχε ιδεί πως δέθηκε ά-μένα και τώρα μάλιστα, που είχε ελαττωθεί ο φωτισμός των δρόμων και είχε λείψη ή φωτεινή ανταύγεια από τα ηλεκτρικά των καταστημάτων που είχαν κλείσει, ή λευκή πρόσοψις του θεάτρου με την αψίδα, με τις δυο φωτεινές γιολάντες που υπήρχαν άπάνω από το δρόμο καμένες επίτηδες για ρεκλίζμα, με τον μεγάλο ηλεκτρικό ήλιο και τον δόλωφο τίτλο, έλαμπε στο σκοτεινό βάθος σαν ένα φωτεινό πλάσι μέσα στη νύχτα.

Έμεινε εκεί κάμποση ώρα βυθισμένη στα σναλισθήματα που της προκαλούσε μια παράξενη νοσταλγία για το παρελθόν και μέλ λανθάνουσα αγωνία για το μέλλον.

Τα εξωτερικά φώτα του θεά-

τρου έσβυσαν. Συνήλθε από τον μελαγχολικό αυτό ρεμβασμό όταν ύστερα από μισή ώρα τουλάχιστον άκουσε χειροκροτήματα. Η κίνηση είχε άραιωθεί στους δρόμους, οι θόρυβοι ήσαν περιοδικοί και από το θέατρο έβγαιναν ως το ξενοδοχείο ή φωνές των ήθοιων. Σε μια στιγμή νόμισε πως άκουσε τη φωνή της Δόλας να θύφνεται περισσότερο.

Έπέρασε έτσι πολλή ώρα προσπαθώντας να ξεχωρίση τις φωνές των ήθοιων, να καταλάβη ποιός ήταν στη σκηνή και να συλλάβη μια φράση.

Ύστερα είδε πάλι ν' ανάδουν τα φώτα που ήταν στην πρόσοψι του θεάτρου. Ο κόσμος άρχισε να βγαίνει, και σε λίγο τα φώτα έσβυσαν και το θέατρο κι' ο δρό-

μος του έρημωσαν. Τότε μόλις ή Βάγγα έπεσε να κοιμηθ ή. Άλλά πού να κλείσει μάτι. Άποκοιμήθηκε πολύ άργά κι' έκαμε ύπνο πολύ ταραγμένο.

Πεταχόταν κάθε τόσο από αποπνικτικούς έφιάλτες, από άλλόκοτα όνειρα.

Είχε ιδεί πως δέθηκε ά-μένα και τώρα μάλιστα, που είχε ελαττωθεί ο φωτισμός των δρόμων και είχε λείψη ή φωτεινή ανταύγεια από τα ηλεκτρικά των καταστημάτων που είχαν κλείσει, ή λευκή πρόσοψις του θεάτρου με την αψίδα, με τις δυο φωτεινές γιολάντες που υπήρχαν άπάνω από το δρόμο καμένες επίτηδες για ρεκλίζμα, με τον μεγάλο ηλεκτρικό ήλιο και τον δόλωφο τίτλο, έλαμπε στο σκοτεινό βάθος σαν ένα φωτεινό πλάσι μέσα στη νύχτα.

Έμεινε εκεί κάμποση ώρα βυθισμένη στα σναλισθήματα που της προκαλούσε μια παράξενη νοσταλγία για το παρελθόν και μέλ λανθάνουσα αγωνία για το μέλλον.

Τα εξωτερικά φώτα του θεά-

τρου έσβυσαν. Συνήλθε από τον μελαγχολικό αυτό ρεμβασμό όταν ύστερα από μισή ώρα τουλάχιστον άκουσε χειροκροτήματα. Η κίνηση είχε άραιωθεί στους δρόμους, οι θόρυβοι ήσαν περιοδικοί και από το θέατρο έβγαιναν ως το ξενοδοχείο ή φωνές των ήθοιων. Σε μια στιγμή νόμισε πως άκουσε τη φωνή της Δόλας να θύφνεται περισσότερο.

Έπέρασε έτσι πολλή ώρα προσπαθώντας να ξεχωρίση τις φωνές των ήθοιων, να καταλάβη ποιός ήταν στη σκηνή και να συλλάβη μια φράση.

Ύστερα είδε πάλι ν' ανάδουν τα φώτα που ήταν στην πρόσοψι του θεάτρου. Ο κόσμος άρχισε να βγαίνει, και σε λίγο τα φώτα έσβυσαν και το θέατρο κι' ο δρό-

μος του έρημωσαν.

ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Η ΕΞΕΛΙΞΙΣ ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΗΣ

Τα καρναβάλια των αρχαίων. Τα «Διονύσια» των Έλλήνων και τα «Βακχικά» των Ρωμαίων. Άνθρωποθυσίες, όργια, έγκλήματα. Άυτοκτονίες και θανατικές εκτελέσεις έορταστών. Τα μέτρα της έκκλησίας. Οι χοροί μετεμφεσμένων. Σύγχρονοι μασκαράδες.

Άπό τότε που πρωτοφάνηκαν οι άνθρωποι στον κόσμο συγκροτημένοι σε κοινωνία, έσπε-

κράτησε ή συνήθεια, ώρισμένες έποχές του χρόνου, να τις περνούν με γιορτές, με γλέντια και με εθιμικά. Τέτοιες γιορτές είχαν οι Αιγύπτιοι τις έορτές της Ίσιδος και του Ταύρου. Άπιοι. Οι Έβραίοι είχαν κι αυτοί τις δικές τους, που την όνομάζαν τα Διονύσια, οι Ρωμαίοι τα Λυκαία, τα Κρόνια και τα Βακχαλικά ή Βακχικά.

Κατά τη διάρκεια των έορτών αυτών, έδιδοντο πλούσια γεύματα συνοδευόμενα από μουσική, χορό, μεθύσι, οι δε συνδαιτηγόμενες μετεμφέζοντο, παραδιδόμενοι σε τελεία κραιπάλη.

Τα σπουδαιότερα όμως καρναβαλικά πανηγύρια του είδους αυτού, από όσα μνημονεύει ή ιστορία, υπήρξαν τα «Διονύσια» των αρχαίων Έλλήνων και τα «Βακχικά» των Ρωμαίων.

Τα «Διονύσια» ήταν μια γιορτή άξιαρετικής εθιμικής και τρελλής διασκεδάσεως. Όσοι από τους έορταστές δεν έφορούσαν προσωπίδες έβγαφαν τα πρόσωπά των με καπνία και κόκκινη μπογιά. Στα «Διονύσια» λάβαναν μέρος και ή γυναίκες, μετεμφεσμένες και στεφανωμένες με κισσούς.

Καθώς έχει εξακριβωθεί κατά τις πρώτες έορτές των «Διονυσίων» γινόντουσαν και άνθρωποθυσίες, ή όποιες έπειτα, μαζί με την εξέλιξη της διανοητικής ανάπτυξεως των Έλλήνων κατηργήθησαν. Άπό τότε οι πανηγυρισταί έτρωγαν κρέατα όμά έζων τα όποια με την διάρκεια του χρόνου άρχισαν και αυτά να τρώγονται ψητά, έπιναν κρασί κι' έκαναν ένα σωρό όργια και άλλες ακόλαστες πράξεις.

Τα «Βακχικά» των Ρωμαίων ήταν γιορτές όμοιες με τα Διονύσια των Έλλήνων, άλλα πειό όργιαστικές και πιο κτηνώδεις.

Η έορτή αυτές μετεφέθησαν στη Ρώμη, από την Τυρηνίαν της Μεσημβρινής Ίταλίας. Στην αρχή τα «Βακχικά» έορταζόντουσαν μυστικά την νύχτα, οι δε μεμνημένοι, που μαζεύοντουσαν για να γιορτάσουν δίν περιοριζόντουσαν μόνον σε συμπόσια, άλλα πορσετροπέντο και σε διάφορες έγκληματικές πράξεις και άνηθικότητες δηλητηριάσεις, δολοφονίες, καταπατήσεις περιουσιών κλπ.

Οι έορτασται έπνιγαν τις φωνές των θυμάτων των μέσ' στους ήχους των κυμάτων, στα άσματα των αιδών και στις φωνές των μαινομένων όρχηστριών.

Κατά το έτος 186 π. Χ. όμως ή Ρωμαϊκή Γερουσία, έκαθε τα όργια αυτά και διέταξε τη σύλληψη και την τιμωρία των όνοχων. Τότε λοιπόν συνέβη το πρωτάκουστο για την ιστορία γεγονός, ν' αυτοκτονούσε όμαδικά κατά έκατοντάδας, κά-

θε ήμερα, οι ένεχόμενοι, όσοι δε δεν αυτοκτονούσαν συνελαμβάνοντο κατά χιλιάδες και καταδικάζοντο εις θάνατο ή εις ισόβιο έρκη.

Άναφέρεται ότι 7000 άνθρωποι, πλήρωσαν τότε με τη ζωή τους, την συμπεριότη τους στα όργια των Βακχικών.

Άπό τους Ρωμαίους πήραν το έθιμο των Καρναβαλιών και οι Γαλάται. Ός έορτην Καρναβαλιών οι Γαλάται όριζαν μια μεγάλη χαιμονιατική γιορτή τους, που την όνομάζαν έορτή του μαζώματος του Ίεου.

Κατόπιν, μετά την επικράτησι του Χριστιανισμού, ή έκκλησία θέλησε ν' άπαγορεύσει στους πιστούς το έθιμο αυτό, που είχε πάρει, πολύ κακό όρόμο. Έπειδή όμως δεν κατόρθωσε τότε παρ' όλα τα μέτρα της, προσπαθήσε, τουλάχιστον, να το περιορίσει. Γι' αυτό ο Τερτυλλιανός, ό άγιος Κυπριανός, ό άγιος Κλήμης της Αλεξανδρείας, ό άγιος Ιωάννης ό Χρυσόστομος, καταδικάζουν βέβαια τους χορούς και την κραιπάλη, δεν άπαγορεύουν όμως και την συμμετοχή του κόσμου στις εθιμικές και

χρήσαν στη Γαλλία, και από εκεί και στα άλλα Κράτη της Ευρώπης. Πουθενά όμως ή άποκρης, δεν διατηρούσε σήμερα, την παλιά τους ζοροπότητα.

Κι' άφού πρόκειται για χορούς, άς σημειωθεί ότι ο πρώτος χορός δόθηκε στην όπερα των Παρισίων την 31 Δεκεμβρίου 1715. Η έναοξίς του ώρίστηκε με Β. Διάταγμα, που δημοσιεύθηκε δυό ήμέρες πειό μπροστά.

Στα 1745 εδόθηκε από το Λουδοβίκο χορός μετεμφεσμένων κατά την διάρκεια του όποιου κατά τον χρονογράφο πωθήκανε 1500 μπουτίλς κρασί και 150 μπουταί έπσαν κάτω λιποθυμμένοι από την κούρασι.

Έπίσης στα 1786 ή Μαρία Άντουανέττα έδωκε ένα μεγαλοπρεπή χορό μετεμφεσμένων στο άνακτορον του «Τριανόν». Την άλλη ήμερα όμως έπεσε ή Βασίλισσά και ό λαός κατέλαβε και το παλάτι και αλχημάτωσε και την ίδια την βασίλισσα, για να την κατατομήσει.

— Το να εθιμώση κανείς, έλεγεν ό Κοραΐς, εινε άνάγκη αύτης της άνθρωπίνης φύσεως.

Γι' αυτό βλέπουμε πολλούς άνθρώπους που λόγω της έγνασίας των δεν έχουν καμμία σχέση με τα γλέντια, να ντύονται μασκαράδες και να διασκεδάσουν όπως και ό άλλος κόσμος.

Ο Άλ. Δουμάς, είχε μασκαρευθεί κάποτε σε Τούρκο, ό ζωγράφος Μεσσόνι σε Δόγη της Βενετίας, ό συνθέτης του «Φάουστ» Γκουνώ σε γκαϊτάρ με το «Στανάι», ό Μπασιάν σε Άραβα κτλ.

Άλλά και δικαί μαζ έχουν ντυθεί πολλάκις στα Καρναβάλια. Ο Καφαντάρης πρδ έτών είχε μεταμφιεσθή σε γαλατά, και έμπαινε στα διάφορα κοσμικά κέντρα της Όμόνοιας και μιλούσε στον κόσμο Ρουμελιώτικα.

Ο Βενιζέλος, σαν δικηγόρος στην Κρήτη, είχε ντυθεί κάποτε, όπως λένε, μαμή και διασκεδάσε έτσι στο σπίτι του μακαρίτη Κ. Φούμη. Τόσο δε έπιτυχημένη ήταν ή μεταμφίεσίς του, ώστε μερικοί Κρητικοί χωριάτες, που φιλοξενούντο εκεί, νόμιζαν πως ήταν πραγματική μαμή κρημμένη υπό προσωπίδα.

Επίσης κάποτε, ό Θεόδωρος ό Συναδινός, με τον άλησμόνητο Δημερ, τον μακαρίτη δικηγόρο τον Γάκβο Βαρόστιν, τον άξιωμαστο Ροδοκανάκη τον Σαμ. Σαμ., και δυό-τρεις που είνε σήμερα ύπουργοί, ή «πρώην ύπουργοί» ντυμένοι με φράκο, άνέβαιναν στα λάκκα των κέντρων των Άθηνών και τραγουδούσανε τό:

Η πύττα πώ-φαινε ό σπανάς ήταν κολοκυθένια...

Ο κόσμος νομίζοντας ότι είνε νούμερο, τους χειροκροτούσε.

χορούμενες γιορτές της άποκρης.

Αργότερα ή έκκλησία, που ψυχολογικά ένεργώντας, άφού είδε πολύ καλά ότι και τα γλέντια είνε άναγκαία στον άνθρωπο, όχι μόνον ανέλαβε υπό την προστασίαν της τις άποκρηές, συμπεριλαμβάουσα αυτές στο έορτολόγιο, άλλα έκανε και κάτι περισσότερο. Η ίδια ή έκκλησία εισήγαγε τον μεσαίωνα και νέες έορτές καρναβαλιών, όπως ήταν ή έορτή των Τρελλών, του Γαϊδάρου κλπ.

Στους πολύ παλιούς χρόνους το Καρναβάλι άρχισε την 25 Δεκεμβρίου, περιλάμβανε την Πρωτοχρονιά και διαρκούσε ως τα Θεοφάνεια. Η συνήθεια αυτή σώζεται και σήμερα στα χωριά και τις πόλεις της Έλλάδας και Σερβικής Αντικής Μακεδονίας.

Ο πρώτος που εισήγαγε τους χορούς των μετεμφεσμένων ήταν ό Κάρολος ό VI της Γαλλίας, ό όποιος παρ' όλων νά σκοτώθην σ' έναν άπ' αυτούς τους χορούς στον όποιον είχε μετεμφιεσθή σε όρκουόδι.

Η πρώτες δημόσιες παρελάσεις μετεμφεσμένων πρωτόγιναν τον 16ον αιώνα στην Ίταλία. Κατόπιν εισή-

ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΜΑΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΠΟΣ ΧΤΙΣΤΗΚΕ Η ΑΓΙΑ ΣΟΦΙΑ

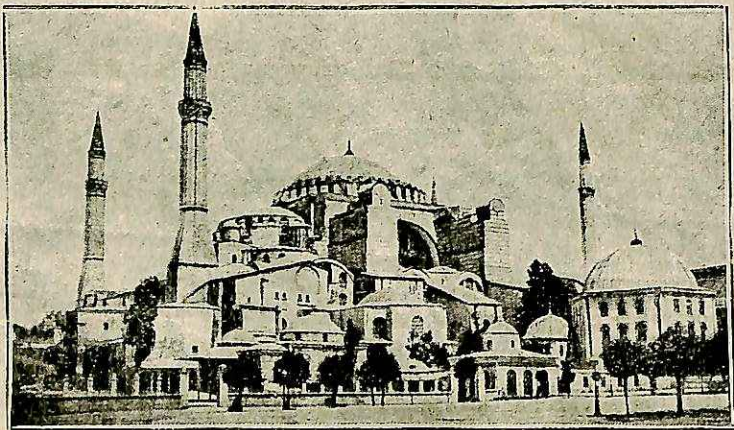
Τά ἐγκαινιά της. "Ενα θείο δημιούργημα. Τι γράφουν οἱ ποιηταὶ καὶ οἱ ἱστορικοὶ τῆς ἐποχῆς. Προλήψεις καὶ λαϊκαὶ δοξασαί. Ἡ συνεργία τῶν Ἀγγέλων. Μία ὡραία ποιητικὴ παραδοσις. Τι δαπανήθηκε γιὰ τὸ χτίσιμο τῆς Ἀγίας Σοφίας. Ὁ κρυμμένος θησαυρὸς. Πῶς βρήκε χρήματα ὁ Ἰουστινιανὸς κτλ. κτλ.

Ἡ Ἀγία Σοφία, ἡ μνημειώδης αὐτὴ καὶ ἀσύγκριτη ἐκκλησία τὴν ὁποία ἔκτισε ὁ Ἰουστινιανὸς στὴ θέσιν ἐνὸς ἄλλου ναοῦ ποὺ εἶχε χτίσει ὁ Κωνσταντῖνος, ἀπεσπάρη τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ὡς τὸ τελειότερο δημιούργημα τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῆς χριστιανικῆς πίστεως. Πράγματι: ὅταν ἐγίναν στὶς 27 Δεκεμβρίου 537 τὰ ἐγκαινιά της καὶ οἱ χιλιάδες τῶν πιστῶν πλημμύρισαν τὸν ἀπεραντο χορὸ τοῦ γιγαντιαίου αὐτοῦ οἰκοδομήματος, οἱ λαοὶ ἐμειναν καταβλητικοὶ μὲρς στὴ λαμπρότητά του, τὸν πλούσιον στολισμὸν του καὶ τὴν ἀρμονικὴν ἀρχιτεκτονικὴν του. Οἱ ἀρχιτέκτονες Ἰσίδωρος καὶ Ἀνθέμιος δέδεχθησαν τὰ συγχαρητήρια ὅλων τῶν ἀξιωματῶν καὶ διανοουμένων τοῦ Βυζαντίου καὶ τοῦ αὐτοκρατορικοῦ ζεύγους, ὁ Ἰουστινιανὸς καὶ ἡ Θεοδώρα, ἀπεθεώθη κυριολεκτικῶς.

Ὅλοι οἱ χρονογράφοι τῆς ἐποχῆς δὲν βρῖσκουν λόγια ἐνθουσιᾶς, ἱκανὰ γὰρ νὰ ἐκφράσουν τὸ θαυμασμὸν τους γιὰ τὸ ἀπαράμειλλο αὐτὸ οἰκοδόμημα τὸ ὁποῖο χρειάσθηκε πέντε χρόνια καὶ 10.000 ἐργάτες γιὰ ν' ἀνεγερθῇ. "Ενας ποιητὴς τῆς αὐτοκρατορικῆς αὐλῆς, ὁ Παῦλος Σιλεντάριος, συνέθεσε ἕνα ποίημα χιλίων στίχων στὸ ὁποῖο ἐξυμνεῖ τὴν μεγαλοπρέπεια τοῦ ναοῦ τῆς Θεοῦ Σοφίας. Τὸ μεγάλο ὅμως καὶ βαθύ ἐσωτερικὸ κλονισμὸ πρὸς αὐτὴν ἡ χριστιανικὴ ψυχὴ ὅταν μπαίνει μὲς στὴν ἐκκλησίαν αὐτήν, τὸν διετύπωσεν θανάσιμα ὁ ἱστορικὸς Προκόπιος:

"Ὅταν, λέει στὴ χρονογραφία του, μπαίνει κανεὶς μέσα σ' αὐτήν τὴν ἐκκλησίαν γιὰ νὰ προσευχηθῇ, καταλαβαίνει διέσωσ πῶς τὸ ἔργο αὐτὸ δὲν εἶνε ἀνθρώπινο δημιούργημα, μὰ ἔργο αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ τὸ πνεῦμα καθὼς ἐνδύεται πρὸς τὸν οὐρανὸ ἀντιλαμβάνεται πῶς ὁ Θεὸς εἶνε κοντὰ καὶ αἰσθάνεται τὴν χαριστικήν γιὰ τὸν ἄνθρωπον μέσῃ σὲν οἴκῳ του". Ἐκείνο πρὸ φιλοδόξης ὁ Ἰουστινιανὸς, τὸ κατ'ὀρθὸν πρᾶγμα, θέλησε νὰ χτίσῃ μὴ ἐκκλησίαν ἀλλὰ τὸν οὐρανὸν, καὶ νὰ ἐξερρήσει ὅλες τὰς μεγάλες ἐκκλησίας τοῦ ἔθνους ἀπ' τὰ παλιότερα χρόνια—καὶ χωρὶς νὰ πλάσῃ πλινθίον καὶ νὰ ξαναγίνει ὁμοῦ αὐτὸς ὁ μέλλων. Αὐτὰ ἔγραφε, κατὰ τὸν ὁμολογία, κάποιος ἀνάγνωτος χρονογράφος.

Ὁλόκληρος κύκλος θρόνων, παρὰ δόσεων καὶ λαϊκῶν δοξασίων ἔχει πλεχθεὶ γύρω ἀπ' τὸ χτίσιμο τῆς Ἀγίας Σοφίας. Κ' ἐδῶ ἀκριβῶς καταφαίνεται ἡ τεραστίαν διαφορά μεταξὺ τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς θρησκείας καὶ τῆς Δυτικῆς Καθολικῆς. Κατὰ τὸν μεσαίωνα, τὸν καιρὸ ποὺ χιτίζοντο οἱ γοτθικὲς ἐκκλησίαι, ὁ λαὸς συσχετίζει τὴν ἐργασία τῶν ἀρχιτεκτόνων μ' ἕνα σφοδρὸ προλήψεις. Μὲ τὴν διαφορά ὅμως πῶς οἱ Δυτικοὶ ἀπέδιδαν τὴν ἀνέγερσιν τῶν ἐκκλησιῶν τοῖς σὺν συνεργίᾳ τοῦ Σ. α. τ. α. ν. Ἐνῶ οἱ Βυζαντινοὶ, οἱ χριστιανοί, οἱ ὁποῖοι αἰσθάνθησαν καὶ κείνοι τὴν ἀνάγκη ν' ἀποδώσουν τὴν ἀνέγερσιν τῆς Ἀγίας Σοφίας σὲ κάποιον υπερφυσικὴν δύναμιν, προτιμῶσαν τὴν συνδρομὴν τοῦ Θεοῦ. Ὁ Σατανᾶς ἦταν ἀδύνατος, κατὰ τὴν χριστιανικὴ ἀντίληψιν, νὰ φτιάξῃ ἕνα τόσο ὡραῖο ἔργο. Μόνον ὁ Θεός, ἡ δυνάμεις τοῦ καλοῦ, ἦσαν ἱκανοὶ γι' αὐτό.

Ἡ Ἀγία Σοφία

νὰ τελειώσουν μὴ ὥρα ἀρχίτερα τοῦ ἔργου τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ παρατοῦν τὴν ἐργασίαν τοὺς σὺν τῇ μέσῃ γιὰ νὰ πᾶνε νὰ ξεκουραστοῦν:

— Ὅπου καὶ νᾶναι, θαρτοῦνε ἀρχόντῃ μου, τοῦ ἀποκρίθηκε φοβισμένον τὸ παιδί.

— Σὺρε νὰ τοὺς φωνάξῃς ἀμέσως, πρόσταζε τότε ὁ ἀγνώστος.

Κ' ἐπειδὴ ὁ μικρὸς κοντοστεκότανε καὶ δὲν ἤξερε τί νὰ κάνει, προσέθεσε:

— Σὺρε νὰ τοὺς πῇς νερθεῖνε σὺντομα. Κι' ἐγὼ ὁρῶμαι στὸν Θεὸν τὴν Σοφίαν, πρὸς τιμὴν τῆς ὁποίας χιτίζεται αὐτὸς ὁ ναὸς, πῶς δὲ θὰ φύγῃ ἀπὸ δὴ πρὸς τοὺς γυρίους. Θάξω τὸ νοῦ μου μὴπως τυχὸν συμβαίη τίποτα.

Ὁ μικρὸς πῆγε τότε καὶ τὰ εἶπε ὅλα στὸν πατέρα του, ὁ ὁποῖος ἀμέσως πῆγε καὶ βρήκε τὸν αὐτοκράτορα καὶ τοῦ ἀνεκοίνας τὴν συνομιλίαν τοῦ γιου του μὲ τὸν ἀπορρηγμένον ἀγνώστου. Τότε ἐκάλεσαν ἀμέσως ὅλους τοὺς εὐνοῦχους. "Επειδὴ ὁμῶς τὸ παιδί δὲν ἀνεγνώριζε μετὰ τὸ αὐτὸν τὸν εὐνοῦχον ποὺ εἶχε μιλήσει τῶν ἐκείνων ποὺ τοῦ εἶχε μιλήσει πρὸς τὸ μυστηριώδες ἐπισκέπτην τὸν εἶχανε Ἀγγέλους Κυρίου—καὶ ἡ ψυχὴ του ἀναγλύσκει, βλέποντας πῶς τὸ ἔργο του εἶταν ἀρεστὸν τοῦ Θεοῦ. Τότε ὁμῶς, γιὰ νὰ μὴ ἐξασφαλισμένη

γιὰ πάντα τὴ συνδρομὴ τοῦ Ἀγγέλου, σπρίσθηκε νὰ κάνει κάτι: νὰ ἀπομακρύνῃ τὴν ἐκκλησίαν ἀπὸ τὸν ναὸν ἀπ' τὴν Κωνσταντινούπολιν. Κ' εἶσι ὁ Ἀγγέλος Κυρίου, δεμνός μὲ τὴν ὑπόσχεσίν του, περιμένει ἀκόμα—καὶ θὰ περιμένει πάντοτε, μέχρι συντελέας τῶν αἰώνων—τὴν ἐπιστροφήν του παιδιοῦ, καὶ σὺ μετὰ τὴν ἐκκλησίαν τὴν ἐκκλησίαν ἀπ' τὰ χυτλήματα τοῦ χρόνου!

Τὴ ποιητικὴν παραδοσίαν! Μονάχα ἡ ὁρθόδοξη χριστιανικὴ πίστις θὰ μπορούσε νὰ πλάσῃ τοὺς ὡραίους αὐτοὺς θρύλους...

Ὅσο ὅμως ἡ λαϊκὴ φαντασία συγκινήθηκε μὲ τὴν μεγάλη ἡθικὴ ἀποστολὴν τοῦ κατ' ἐξοχὴν αὐτοῦ χριστιανικοῦ οἰκοδομήματος, ἄλλο τόσο κατεπλάγη καὶ μὲ τὰ τεράστια χρηματικὰ ποσὰ ποὺ διετέθησαν γιὰ τὴν κατασκευὴν του. Τὸ χρυσάφι καλοῦσε τότε σὰν ποταμὸν, μὴς πληροφόρει ἕνας βυζαντινὸς χρονογράφος. Πράγματι ὁ Ἰουστινιανὸς δαπάνησε γιὰ τὴν Ἀγίαν Σοφίαν τὸ τεράστιον ποσὸν τῶν δεκάξη δισεκατομμυρίων καὶ πεν-

ἀπ' τὸν σύζυγόν σου τὸν Ἰουστινιανόν. Πήγαινε ἐξοῦ ἀπ' τὴν Πύλιν τοῦ Δεξιόκροτους, σκάψε ἐκεῖ καὶ θὰ βρῇς στὰ βάθη τῆς γῆς δώδεκα πιθάρια γεμὰτα χρυσάφι.

Ἡ Θεοδώρα πῆγε πράγματι στὴν τοποθεσίαν ποὺ τῆς ὑπέδειξαν καὶ μὲ κείνα τὰ χρήματα—δῶρο θεϊκόν, χωρὶς ἀμφιβολίας, γιὰτί ὅλα τὰ νομίσματα ποὺ βρῆκε μὲς στὰ δώδεκα πιθάρια ἐφῆραν τίς μορφὰς τῶν δώδεκα Ἀποστόλων—μύρωσε ν' ἀποτελειώσῃ τὴν ἐκκλησίαν τῆς καὶ νὰ ἡ στολισμὸν μάλιστα μ' ἀφάνταστο πλοῦτο.

Μὰ ὁ θρόνος ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν ἐξουσίαν χρηματικῶν πόρων γιὰ τὴν ἀποπεριποίησιν τῆς Ἀγίας Σοφίας εἶνε θαυμαστός, εἶνε σωστὸ παραμῦθον.

Ἀκούστε τον:

...Ἡ ἐκκλησία χιτίζετο σιγά-σιγά καὶ οἱ ἐργασίαι προχωροῦσαν. Ἐλθον ἀρχίσαι νὰ φτιάχνουν καὶ τοὺς μεγάλους θύλους. Μὰ ὁ Ἰουστινιανὸς φανότανε πολλὴ ἀσασχολημένος καὶ ἀσχετικός. Δὲν εἶχε ὅσα λεπτὰ τοῦ χρειαζόντανε γιὰ ν' ἀποτελειώσῃ τὸ ἔργο του. (Εἴπαμε παραπάνω πῶς δέκα χιλιάδες ἐργάτες δούλευαν στὴν Ἀγίαν Σοφίαν καὶ ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἐργάτες ἔπρεπε νὰ πληρώνωνται κάθε βράδυ.) Δὲν ἤξερε τί νὰ κάνει καὶ φοβότανε πολὺ μὴπως ἡ ἔλλειψιν χρημάτων τὸν ἀναγκάσει νὰ σταματήσῃ τὴν μέσῃ τὸ τεράστιον ἔργο ποὺ ἀνέλαβε.

Μία μέρα, λοιπόν, ἀνέβηκε στὴν ψηλότερη σκαλωσιά καὶ κοίταξε περιλυπὸς καὶ μελαγχολικὸς τὸ μισοχτισμένον ναὸν, ποὺ ἦταν τότε ἀκόμα ἕνας γιγαντιαῖος ἄμορφος ὄγκος ἀπὸ πέτρας καὶ κολλώνες...

Ἐξάφιν τὸν πλησίασε ἕνας εὐνοῦχος καὶ τοῦ εἶπε:

— Γιὰτί βασανίζεσαι ἐπειδὴ δὲν ἔχεις λεπτὰ; Δώσε μου αὐτὸν μερικὸν ἀνώτερον αὐλοῦν τοῦ παλατιοῦ σου. Θὰ τοὺς πᾶν νὰ πᾶνε μαζὺ κάπου—καί, σὺ γιγασμὸν, θὰ σοὺ φέρω ὅσα λεπτὰ σοὺ χρειαζόνταν ν' ἀποτελειώσῃς τὸ ἔργο σου.

Ὁ Ἰουστινιανὸς δὲν ἔδωσε μεγάλη σημασίαν στὰ λόγια τοῦ εὐνοῦχου. Τὴν ἄλλην ὅμως μέρα, ξαναβῆκε στὴν σκαλωσίαν καὶ εἶδε πάλι κατὰ τὴν μὲσῃ τὸν ναὸν ἴδιον εὐνοῦχον, ὁ ὁποῖος τοῦ ἐπανελάβε τὴν χρεοσίαν τοῦ πρόστα:

— Δώσε μου μερικὸν ἀνθρώπον τῆς ἐμπιστοσύνης σου καὶ σοὺ ὁρίσσομαι νὰ σοὺ φέρω τὰ χρήματα ποὺ σοὺ χρειαζόνταν.

Τότε ὁ Ἰουστινιανὸς κατεπλάγη μὲ τὴν ἐπιμονὴν τοῦ εὐνοῦχου καὶ, περιέργως νὰ δῇ τί τ' ἀπογίνει, ἔθηκε στὴ διάθεσίν του, τέσσερες ἀξιωματικούς μὲ πλῆθος ὑπηρετῶν καὶ ἐκκοὶς μουλάρια.

Ὁ εὐνοῦχος τοὺς πῆγε τότε ὅλους ἐξοῦ ἀπ' τὰ τεῖχη τῆς πόλεως καὶ, ἄξαφνα, φανερώθηκε μισροστὰ τοὺς ἑνὰν θειασμὸν παλῶν ποὺ φανότανε ὅταν νὰ μὴν εἶνε ἀπὸ χεῖρ ἀνθρώπου. Ὁ εὐνοῦχος εἶπε ἀμέσως στοὺς ἀκολουθοῦντες νὰ ἐξαβαλλίσουν, καὶ τοὺς ὡδήγησε σὲ μίαν ἀβυσσὴν γεμάτην ἐξ ἀπανάων χρυσῶν νομισμάτων. Πῆρε ἕνα φτάρι καὶ φρότσσε σὲ κάθε μουλάρη τετρακόσιες ὀκάδες χρυσάφι—δηλαδή 450.000 χρυσὰ λαϊκά φράγκα. Ὑστερα, εἶπε στοὺς ἀκολουθοῦντες τοὺς νὰ πᾶνε μὲ τὰ μου-

— Μὴν ἀνησυχεῖς καθόλου γι' αὐτό. Εἶνε περιττὸ νὰ ζητήσῃς χρήματα

λάρια στὸν αὐτοκράτορα. Ἐκείνος θάμενε νὰ κλείσῃ τὴν αἴθουσα καὶ θὰ γυρῇ ἀργότερα.

Ὅταν ὁ Ἰουστινιανὸς εἶδε ὅλο αὐτὸ τὸ χρυσάφι, ἔβαλε τοὺς τέσσερες ἀξιωματικούς νὰ τοῦ ἐξιστορήσουν καταλεπτῶς τί εἶδαν καὶ τί ἀκούσαν μέσα στὸ θαυμαστὸ ἐκείνο παλάτι... Οἱ ὥρες ὅμως περνοῦσαν καὶ ὁ εὐνοῦχος δὲν φανότανε. Ὁ Ἰουστινιανὸς ἀρχίσε ν' ἀνησυχεῖ. Κι' ἔστειλε μερικὸν ἀνθρώπον τοῦ νὰ πᾶνε νὰ δοῦν τί εἶχε γίνει ὁ μυστηριώδης ἐκεῖνος ἀνθρώπος. Μὰ ὅταν οἱ ἀπεσταλμένοι τὸν αὐτοκράτορος ἔφτασαν σὲ μέρος ποὺ τοὺς εἶχαν ὑποδείξει, βρῆκαν τὴν τοποθεσίαν ἔρημην. Καὶ οὐτε μύρωσαν ν' ἀνακαλύψουν τὸ παραμικρὸν ἔχνος τοῦ μυστηριώδους εὐνοῦχου.

Τότε ὁ Ἰουστινιανὸς κατάλαβε πῶς εἶχε γίνει θάψμα, πῶς ὁ εὐνοῦχος εἶταν ἀπεσταλμένος τοῦ Θεοῦ, ποὺ ἤθελε νὰ τελειώσῃ ἡ ἐκκλησία του...

Κι' εἶσι, μὲ τὰ χρήματα αὐτὰ μύρωσε ὁ Ἰουστινιανὸς ν' ἀποτελειώσῃ τὸ ναὸν τῆς Θεοῦ Σοφίας, αὐτὸ τὸ θαυμαστὸ καὶ ἐξαιρετικὸ μὲτ' ἔργῳ, αὐτὴν τὴν ἐκκλησίαν ποὺ φαίνεται ὅχι χτισμένη πᾶνω στὴ γῆ, μὰ χτισμένη ἀπ' τὸν οὐρανὸν μὲ μὴ χρυσὸ ἀλλὰ σὺν δόξῃ ἀναφανέν μὲ λυρικὴ ἐκστασις ὁ στορικὸς Προκόπιος.

Καὶ ὅσον καιρὸ βαστάσε ἡ βυζαντινὴ αὐτοκρατορία, ἡ Ἀγία Σοφία ὑψήσε τὴν θαμνὴν τῆς βασιλείας, τὸ θεοσκεπτικὸν κέντρον τῆς Μοναρχίας. Στὴ μεγάλη ἐκκλησίᾳ τοῦ Ἰουστινιανοῦ ἐλάβαν χώραν τὰ σημαντικώτερα γεγονότα τῆς αὐτοκρατορίας, ἐκεῖ ἐγίναν οἱ μεγαλυτέρους καὶ ἐπισμώτερες τελεεὶς τοῦ Βυζαντίου Ἐλληνισμοῦ. Καὶ ὁ πάγκρατος ναὸς ἐξωραϊζόμενος ἀπὸ χρόνον σὲ χρόνον ἔφθασε ἐμφανιζόμενος ἀπ' τὴν χριστιανικὴν πνοὴν μέχρι τῆς 29 Μαΐου 1453 ὅτε τὸς βόλγανους οἱ ὅμοι πρὸς τὴν Θεοτόκον γὰρ ν' ἀκουστῇ ἡ ἀρχὴ καὶ μακρόσυρτη φωνὴ τοῦ Μουσεζίνι...

Ν. Ἀδακρυτός

ΣΗΜΕΙΑ ΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ

Εὐρουμε, βέβαια, πῶς ζοῦμε στὴν ἐποχὴ τῆς πρακτικότητος. Δὲν ἦταν δυνατόν ὅμως νὰ φαντασθούμε, ὅτι ἡ γυναίκες θὰ ξεπερνοῦσαν εἰς πρακτικότητά τοὺς ἄντρες.

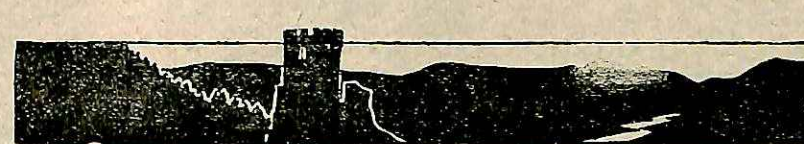
Καὶ ὅμως αὐτὸ ἀποδεικνύεται πρὸ πολλοῦ, ἀνάμεσα δὲ στὰ ἄλλα καὶ ἀπὸ τῆς ἐξῆς ἀγγελίας ποὺ δημοσιεύθηκε σὲ μίαν Παρισινὴν ἐφημερίδα:

«Νέα μορφομένη, ἐπιτηδεσάτη εἰς ὅλα τὰ ζητεῖ θέσιν καμριέρας καί... σωφέρ».

Καμριέρας καὶ σωφέρ! Νὰ δύο λογάκια ποὺ λέγονται πολλὰ γιὰ τὴν ἐξέλιξιν τῶν ἡθῶν, γιὰ τὴν διανοήσιν τῶν γυναικῶν καὶ γιὰ τὸ πρακτικώτατον πνεῦμα ποὺ ἐπικρατεῖ στὴ σημερινὴ ἐποχὴ.

ΘΕΟΙ

Γύρω στὰ μάρμαρα ἡ ἔρημιά καὶ ἡ ἡμίληψις τοὺς χάρη. Στὰ θέμελά τοὺς οἱ Θεοὶ κοιμῶνται ἡδονικά καὶ ἔρχεται σάν προσκυνητὴς τίς νύχτες τὸ φεγγάρι. Ἄπάνω στίς χρυσόπετες τὰχὸς τοῦ φῶς σκορπῇ Ζήμιος Σιδέρης

ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΤΥΠΟ

— Ἐφτά ἀδελφές, ἔξη αἰῶνες

Σπανιώτατο φαινόμενον μακροβιότητος ἀποτελοῦν ἡ ἀδελφὴ Μπαλίστορ ποὺ ζοῦν στὴν κωμόπολιν Μπαλίστορ τῆς κομητείας Σουσσέξ τῆς Ἀγγλίας.

Ἡ ἀδελφὴ Μπαλίστορ εἶνε ἔφρτ τὸν ἀριθμὸν. Ἡ μεγαλειότηρ, μὲς Ἰνένου Μπαλίστορ εἶνε 95 ἐτῶν, ἡ δευτέρα 88 ἐτῶν, ἡ ἄρρα 85 ἐτῶν, ἡ Μαίρη 80 ἐτῶν καὶ ἡ Λουΐζα 80 ἐτῶν—εἶνε ἡ δέκατος—καὶ τέλος ἡ μικρότερη Ἀλίκη, ἡ «μπεμπέκα» τῆς οἰκογενείας—ὅπως εἶνε ὀνομαζομένη οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι, εἶνε οὐτε πολὺ οὐτε λίγο, 79 ἐτῶν.

Μὲ μὴ λέξι ἡ ἐφτά ἀδελφὴ Μπαλίστορ φέρουν στίς ράχες τοὺς ἔξη αἰῶνες καὶ διὰ τὴν ἀκρίβειαν 577 ἔτη!

— Μία παρὰ ξενὴ ἀξίως:

Ἡ σύζυγος τοῦ Ἀγγλοῦ ὑπουργοῦ τῶν Δημοσίων Ἐργῶν λαίδη Πήλλ ἔχει ὅλα κατακεῖται σὲ μίαν ὡραιότατην ἐπαυλὶ στὴν κωμόπολιν Πέτερσφιλντ, ἔστειλε διὰ δικαστικοῦ κλητῆρος τὸν περασμένον μῆνα σὲ δημοτικὸ συμβούλιον τῆς ἐν λόγω κωμολέως μίαν ἐπιστολὴν διὰ τῆς ὁποίας ζητεῖ ἀποζημίωσιν... γιὰ τίς ζημίας ποὺ τῆς προέβησε τὸ χιόνι ποὺ ἐπέσε ἐκεῖ τὴν ἡμέραν τοῦ Ἁγίου Στεφάνου. Τὸ βράδυ ἐκεῖνο ἡ λαίδη Πήλλ εἶχε ἐσπερίδαν στὴν ἐπαυλὶ τῆς, ἐπειδὴ δὲ ἐχόντων ἀναγκάσθηκε ὅπως λέει στὴν ἐπιστολὴν τῆς νὰ υποβλήσῃ σὲ ἔκτακτα ἔξοδα. Ἐν πρώτοις ἀναγκάσθηκε νὰ κρατήσῃ στὴν ἐπαυλὶ τοὺς προσκεκλημένους τῆς πολὺ περισσότερον ἀπὸ τὴν ὁρισμένην ὥρα πρᾶγμα ποὺ τὴν ἔκανε νὰ ἐξοδέψῃ περισσότερον ἀπὸ ὅσα εἶχε ἐπολογισεῖ γιὰ φαγητὰ, ποτὰ, φωτισμὸ κ.λπ. Δεύτερον ἀναγκάσθηκε νὰ καλέσῃ ἐργάτας ὅσα νὰ ἀδεύσουν τοὺς γύρω ἀπὸ τὴν ἐπαυλὶ δρόμους τοὺς ὁποίους εἶχε σκεπάσει τὸ χιόνι. Καὶ τέλος ἀναγκάσθηκε ἐπειδὴ ἡ ὥρα ἦταν πλεόν περασμένη νὰ μισθώσῃ αὐτοκίνητον γιὰ νὰ μεταφέρουν τοὺς προσκεκλημένους τῆς σὲ σπίτια τους.

Γιὰ ὅλα αὐτὰ τὰ ἔξοδα ἡ λαίδη Πήλλ θεωρεῖ ὅτι ὀφείλει τὸ δημοτικὸν συμβούλιον

τῆς κωμολέως τὸ ὁποῖο ἔχει τοὺς δρόμους σὲ κακὴν κατάστασιν καὶ τὸ ὁποῖο δὲν ἐφρόντισε νὰ ἔχῃ εἰδικὰ συνεργεῖα ἐργατῶν γιὰ νὰ καθαρίζουν τοὺς δρόμους ἀπὸ τὸ χιόνι.

Τὸ δημοτικὸν συμβούλιον ἔστειλε, διὰ δικαστικοῦ κλητῆρος ἐπίσης, μίαν ἐπιστολὴν στὴν ἀπαιτητικὴ λαίδη στὴν ὁποία δηλοῖ ὅτι τὸ χιόνι «εἶνε ἡ οὐρανὸς» γιὰ τὴν ὁποία αὐτὸ εἶνε ἀνεύθυνον.

— Ἐνα δημοσιογραφικὸν μέγας

Στὴν Βασιλικὴν τῆς Ἀμερικῆς ἐγίναν πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν παρισταμένον καὶ τὸν προέδρου Κούλιτς τὰ ἐγκαινιά τῆς Νέας Ἐθνικῆς Λέσχης τοῦ Τύπου, σὲ τὸ νέο κτίριον.

Στὸ νέο αὐτὸ κτίριον θὰ ἐγκατασταθῇ τὰ γραφεῖα τῶν ἐν Βασιλικῇ ἀνταποκριτῶν 400 ἐφημερίδων καὶ δημοσιογραφικῶν πρακτορείων.

Εἶνε ἕνας μεγαλοπρεπὴς εἰς σχῆμα καὶ εἰς ὄγκον οὐρανοῦς—στὴς με δεκατέσσερα πατώματα, μὲ μίαν ὡραιότατην καὶ πολυ-

τελὴ αἴθουσα κινματογράφου καὶ μὲ μίαν μεγάλην καὶ πλούσιαν βιβλιοθήκην.

— Τὰ προσόντα τοῦ ποδηλάτου

Τὸ ποδήλατο ἔχει ἀρκετὰ προσόντα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὸ κυριώτερον, ἐκεῖνο ποὺ ἐπιδρᾷ μὲ μεγάλην ὠφέλειαν στὴν γενικὴν κατάστασιν τοῦ ὁργανισμοῦ, εἶνε, ὅτι ὁ ποδηλάτης ἀναπνέει πολὺ ἐντονώτερα παρὰ σὲ κάθε ἄλλου εἶδους σπόρ.

Γι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸ λόγο ἡ ποδηλασία ἀρχίσε νὰ θεωρεῖται ὡς ἡ περὶ ὑγιεινῆς ἀσκήσεως.

Ὁ ποδηλάτης δὲν δυναμώνει μόνον τὰ νεῦρα τοῦ ποδίου. Ἡ περικοπὴ τὰ δυναμώνει περισσότερον. Δυναμώνει ἰδίως τὰ νεῦρα τοῦ στήθους καὶ κάμνει πνεύμονας γερούς.

Μερικοὶ ἔχουν τὴν κακὴν ἀντίληψιν ὅτι ἡ ποδηλασία ἀδυνατίζει. Ἀπ' ἐναντίας ἡ κίνησις καὶ σπασμὸν ἀντικειμένων ἐπευσαν νὰ τοῦ γράφουν καὶ νὰ τοῦ προσφέρουν ἀρκετὰ σημαντικὰ ποσὰ γιὰ νὰ τοὺς πούλῃσιν... τὸ «γράμμα» ποὺ ἔκανε τὸν γύρον τοῦ κόσμου.

Τὰ προηγούμενα φύλλα τῆς «Οἰκογενείας» τιμῶνται πρὸς τρεῖς δραχμὰς ἑκάστον.

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΑΝΔΡΕΣ ΠΟΥ ΕΖΗΣΑΝ ΣΑΝ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ ΕΖΗΣΑΝ ΣΑΝ ΑΝΔΡΕΣ!...

«Ανδρες με γυναικεία φορέματα και γυναίκες με ανδρικά. Η Άρτεμισία και ο Άχιλλεύς. Μονομανία ή παθολογική κατάσταση; Η πάπισσα Ιωάννα ιστορικών προσώπων. Η ιστορία του Ίπποτου Ντ' Εόν. Σαρανταεννέα χρόνια άνδρας και τριαντατέσσερα γυναίκα. Κατακτήσεις βασιλείων και βασιλείων. Τα στοιχεία των Άγγλων. Μία βασίλισσα ντυμένη άνδρικά. Η Ιωάννα Ντ' Αρκ, κλπ.

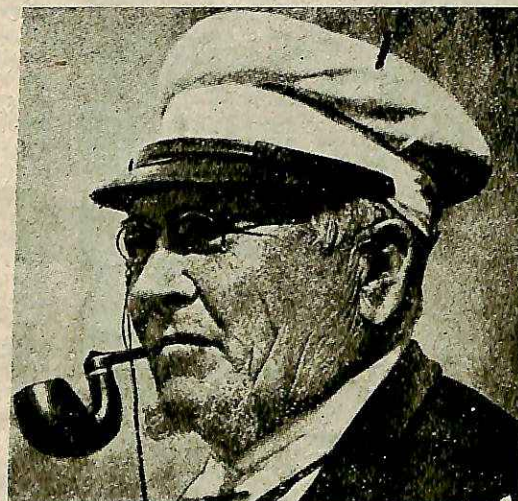
Λοιπα έπαξαν και σπουδαίο ρόλο στην παγκόσμια ιστορία. Ποιός δεν γνωρίζει την περιβόητη πάπισσα Ιωάννα που έδρασε ως πάπας; Ιωάννης ο τρίτος από το 855 ως το 858. Επί πολλά χρόνια η ιστορία αυτή έδωκε εντέλως ή ιστορική αλήθεια. Η πάπισσα λοιπόν Ιωάννα ήταν μία νεαρά και όμορφη Γερμανίδα από την Μαγεντία που είχε πάει με το δασκάλο της, έναν καλόγερο στην Ρωμη. Εκεί για μεγαλύτερη ευκολία και για να μπορεί να σπουδάσει έλεύθερα φόρεσε άνδρικά ρούχα και πέρασε όλους τους μοναχούς στην πολυμάθεια τόσο που ο πάπας Λέων ο Δ' την έκανε καρδινάλιο και την όρισε για διάδοχό του. Πραγματικά έκανε αυτό το έργο με ανδρικό πνεύμα.

«Από τους άρχαιοτάτους χρόνους υπήρχαν πρόσωπα τα οποία προτιμούσαν να φορούν ρούχα διαφορετικά από του φύλου στο οποίο ανήκουν. Οι άνδρες δηλαδή φορούσαν γυναικεία και οι γυναίκες ανδρικά. Έτσι κι ο «Ρακχλές κι ο Άχιλλεύς» ήταν άρχαιο και ντυμένοι γυναικεία χωρίς όμως γι' αυτό τον λόγο να χάνουν τον ανδρισμό τους και τη γενναϊότητά τους. Έπίσης η Άρτεμισία ήταν ντυμένη άνδρας!... Η αλήθεια είναι ότι και ο «Ρακχλές και ο Άχιλλεύς» είχαν αναγκασθεί να ντυθούν γυναικεία. Υπήρχαν όμως και άλλοι που αθεομαρτυρούσαν πολύ μεγαλύτερη ελευθερία στις κινήσεις τους. Αυτό το πράγμα μπορεί να θεωρηθεί βέβαια ως μία μονομανία ή ως ιδιοτροπία, ποτέ όμως ως παθολογικό φαινόμενο γιατί οι άνθρωποι αυτοί είτε κατά τα άλλα απολύτως φυσιολογικοί, πολλές δε φορές δειχνουν μεγάλη έξυπνάδα.

Πολλοί χρησιμοποιούν τα ένδυματά του άλλου φύλου με έγκληματικους σκοπούς. Έτσι πρότινος ο υπάλληλος ενός κορυφίου του Βερολίνου παρουσιάστηκε ως κόμησας Άρνέμ κυρία της Τιμής της αυτοκρατορίας σ' έναν κορμηλατοπόλην του Βερολίνου και προσπάθησε να του κλέψει κοσμήματα μεγάλης αξίας! Ο υπάλληλος αυτός ήταν ντυμένος κομψάτα και έμεινε με μεγάλη επιτυχία την κυρία, άπεκαλύφθη δε ποιός ήταν πραγματικώς, εντελώς κατά τύχη.

Όλοι όμως όσοι ντύονταν με φορέματα του άλλου φύλου δεν σημαίνει ότι είτε κατά ανάγκη και λωποδύται. Πολλοί απ' αυτούς μά-

λιστα πολύ λεπτοφύς και κομψό σώμα και χαριτωμένα γυναικεία χαρακτηριστικά να τον ντύει γυναικεία και να τον παρουσιάζει σε μία γιορτή της Αύλης ως δεσποινίδα Ντ' Εόν. Και η ψευδοδεσποινίδα αυτή άρισε τόσο πολύ στον Λουδοβίκο τον ΙΕ' ώστε έκτεινος άρχισε να μιλή μαζί της και στο τέλος την πήρε και στο ιδιαίτερό του διαμέρισμα. Εκεί όμως ο Ντ' Εόν του όμολόγησε ότι ήταν άνδρας. Η εύνοιαμένη του βασιλέως, μαρκησία Πομπαντούρ, η οποία ήταν εν γνώσει της συνομιλίας μίλησε μέσα εκείνη την ώρα και άρχισε να γελάει με το πάθημα του Λουδοβίκου. Ο βασιλέας όμως που είχε καταμαρτυρηθεί από την χάρη και την έξυπνάδα του Ντ' Εόν σκέφθηκε να τον χρησιμοποιήσει για διπλωματικούς σκοπούς. Τότε έστειλε λοιπόν ντυμένη ως κυρία συνοδευόμενος από μία πολυτελεστάτη «γκαρδιόρμπα» κι' από τον Ντ' Εόν στην Πετρούπολη, στην αυλή της αυτοκρατορίας. Έτσι σάβει με τον σονό να την πείσει να κλείσει συμφωνία με την Γαλλία.

Η κυρία Ίμπερ. Η γυναίκα αυτή φέρθηκε τόσο ήρωικά κατά την παριανή κομμούνια ώστε ης πέλερδν να φορη πάντοτε ανδρικά. Με την ηλικία μάλιστα απέκτησε και γένεια!

Κατά το διάστημα τούταξιδιού του ο Ντ' Εόν και ο συνοδός του έμειναν άρχετον καιρό στο Αούστερλιτς και έγνωρίστηκαν με την πριγκιπικήν οικογένεια. Ο Ντούγκλας παρουσίασε τότε τον συνοδό του για άνεψιά του! Η πριγκίπισσα μάλιστα Σοφία Καρλόττα, που άργότερα έγινε βασίλισσα της Γαλλίας συνεδέθη με σενήν κι' έγκάρδια φίλια με την... χαριτωμένη ψευδοδεσποινίδα, χωρίς να καταλάβη τίποτα και της έδωσε όταν έφυγε συστατικά γράμματα για μία κυρία της Τιμής της αυτοκρατορίας, την κυρία Ναδεδά Στάιν! Στην Πετρούπολη ή... «δεσποινίς» Ντ' Εόν παρουσιάστηκε στην αυτοκράτειρα και της έκανε τόσο καλή εντύπωση που η Έλισάβετ την προσέλαβε άμέσως για άναγνώστριά της. Η εύχρηστίς της έγεινε ακόμη μεγαλύτερη όταν ο Ντ' Εόν της όμολόγησε ότι ήταν άνδρας! Θέλησε τότε να τον κρατήσει κοντά της για πάντα, αλλά ο ίπότης δεν δέχθηκε.

Ο ίπότης Ντ' Εόν γνώρισε κατόπιν πίσω στην Γαλλία, έλαβε μέρος στον έπταετή πόλεμο και μάλιστα πληγώθηκε σ' αυτόν και προβλήθηκε σε λοχαγό. Ο Λουδοβίκος στέλλοντάς του τον προβιβασμό του του έγραψε: «Με ξεπληρείσατε εξ

ίσου με γυναικεία φορέματα, όσο και μ' αυτά που φορείτε τώρα. Δας εύχαριστώ!...» Και για να τον ανταμείψει περισσότερο για τις υπηρεσίες του τον έστειλε ως πληρεξούσιο ύπουργό του στο Λονδίνο. Ο Ντ' Εόν όμως έξ αιτίας της εύνοιας που του έδειχνε ο βασιλέας, είχε αποκτήσει πολλούς εχθρούς. Διεδόθη λοιπόν η φήμη ότι ήταν... μία γυναίκα μεταμφιεσμένη σ' άνδρα! Και καθώς οι Άγγλοι ελνε ένας λαός που έχει μανία με τα στοιχεία, άρχισαν άμέσως να στοιχηματίζουν αν ο Ντ' Εόν ήταν άνδρας ή γυναίκα! Η μανία τους μάλιστα έφτασε σε τέτοιο σημείο ώστε πολλοί, ιδίως από τις λαϊκές τάξεις θέλησαν να μάθουν βεβαιωτικώς την αλήθεια. Για να βεβαιωθούν λοιπόν ξεκίνησαν μία μέρα μερικοί παλληκαράδες και πήγαν στο σπίτι του και άρξο έσπρωξαν τους υπηρέτες μπήκαν στο άσωτικό του σπυτιού. Εκεί βρήκαν τον Ντ' Εόν ντυμένο γυναικεία, γιατί προτιμούσε τα γυναικεία φορέματα για το σπίτι. Φορούσε μία πολυτελεστάτη κροϊνή τουαλέττα. Οι παλληκαράδες λοιπόν επέδρεναν τα όπλα τους και με άγριες φωνές ζήτησαν από τον Ντ' Εόν να γδυθεί!...

Ο Ντ' Εόν δεν έλασε την ψυχραιμία του αλλά άρπασε το σπαθί του και προκάλεσε τον άρχηγό τους, ένα ψηλό και δυνατό άνδρα σε μονομαχία. Οι Άγγλοι που άγαπούσαν αυτού του είδους τα σπόρ, παραμέρισαν άλλους για ν' άρρίσουν έλεύθερο το πεδίο της δράσεως στους δυο αντιπάλους. Η μονομαχία άρχισε και ύστερα από μερικά χτυπήματα ο Ντ' Εόν πληγώσε τόσο βαρεια τον αντίπαλό του που εκείνος έπεσε άναίσθητος.

— Τώρα σάς έδειξα ότι είμαι άνδρας!...

Η ψευδής κυρία της Τιμής, που στην πραγματικότητα ήτο υπάλληλος κορυφίου!...

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Η ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

δρας, τους είπε ο Ντ' Εόν, σκονιπίζοντας το σπαθί του μ' ένα δαντελένιο μαντηλάκι. Βγάλε αυτόν τον άθλιο έξω και φύγε από δω!

Και οι Άγγλοι έφυγαν χωρίς να πουν λέξη.

Μία μέρα ο βασιλέας Γεώργιος Β' τον έπαισε μόνο του στην κάμαρη της βασιλείας και άρχισε να της κάνει παρατηρήσεις. Η Σοφία Καρλόττα όμως δεν ταράχθηκε καθόλου και είπε ότι είχε γνωρίσει τον ίπότη ως κυρία στο πατρικό της σπίτι στο Αούστερλιτς και ήταν βέβαια ότι ήταν μία γυναίκα μεταμφιεσμένη! Ο βασιλέας δεν έδωκε άρκετες τις έξηγήσεις της γυναικας του και ζήτησε γραπτή βεβαίωση από το βασιλιά Λουδοβίκο για το γένος του άπεσταλμένου του. Ο Λουδοβίκος ΙΕ' βρέθηκε σε πολύ δύσκολη θέση. Κατά συμβουλήν όμως της κορησής Ντιμπαρσύ, της τότε εύνοιαμένης του, ύποκριθηκε για να ησυχάση τον ζηλότυπο μονάρχη, και του άπήντησε ότι ο Ντ' Εόν ήταν γυναίκα μεταμφιεσμένη.

Για κάθε δε ασφάλεια άνεκάλεσε τον Ντ' Εόν από το Λονδίνο, του έδωσε μία μεγάλη σύνταξη, αλλά και τον ύπερέρωσε όπως στο έξης να φορη πάντοτε γυναικεία φορέματα. Ο Ντ' Εόν συνεμορφώθη μ' αυτήν την διαταγή και μαζί με την φίλη του Ναδεδά Στάιν που είχε γνωρίσει στην Πετρούπολη, άπεστέθη στο κτήμα του στο Τοννερ και ύστερα στο Λονδίνο όπου και πέθανε.

Η περιφημοτέρα έστειμένη γυναίκα που προτιμούσε περισσότερο την ανδρική από τη γυναικεία ένδυμασία ήταν η βασίλισσα Χριστίνα της Σουηδίας, η κόρη του Γουσταύου Α' δόλφου, που σ' όλο σχεδόν το διάστημα της βασιλείας της ήταν ντυμένη άνδρικά. Ήταν πρώτης τάξεως κινήγος, άσκόπευε και ίππευε σάν τον καλύτερο άνδρα, έπαιξε τη φιλοσοφία στα δάγκυλα, αλλά δεν καταλάβαινε γοι από γυναικείες δουλειές.

Από άλλα ιστορικά πρόσωπα μπορούμε ν' άναφέρουμε σχετικώς και την Ιωάννα Ντ' Αρκ, την Αύρηλιανή παρθένου, που από τα μικρά της χρόνια ντυνόταν άνδρικά. Αυτό μάλιστα το πράγμα ύπηρξε μία από τις άφορμές του τραγικού της θανάτου γιατί όταν την έδικασαν οι Άγγλοι έρεψε, την κατηγορήσαν ότι φορούσε φορέματα άνδρικού στο φύλο της.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΠΑΡΑΔΟΞΑ ...ΥΠΝΩΤΙΚΑ

Μεταξύ των πλέον παραδόξων λατρικών που άναφέρει η ιστορία, η πρώτη θέση κατέχουν, άσφαλώς, τα ύπνωτικά του Μπωζόν.

Ο Μπωζόν αυτός, πλούσιος άρχων του 18ου αιώνας, ύπέφερε από τρομερές άνιχνίες. Ο γιατρός του Μπωζόν του συνέστησε, τότε, προς κατάπολήμην της άνιχνίας του, να άκολουθή την έξης δίαιταν, την όποιαν και άκολουθήσει.

Κατά τις έννέα, το βράδυ, έπεφτε στο κρεβάτι του. Άμέσως κατόπιν ήρχοντο η «νανουρίστρες» του, πέντε έξη όμορφες κοπέλλες, δηλαδή, η όποιες του διηγούντο λαϊκά παραμύθια έως ότου τον έπαιρνε ο ύπνος!

Μόλις ο Μπωζόν άπεκοιμήτο, η «νανουρίστρες» του κατέβαιναν στην τραπεζαρία, ό τον τους έσεβριετο ένα μεγαλοπρεπές σαπούνι. Και παρέμειναν εκεί διασκεδάζοντας και τραγουδώντας, έως τις τέσσερες ή πέντε το πρωί, ώρα κατά την όποιαν ο «άσθενής» ξυπνούσε!

Τα προηγούμενα φύλλα της «Οικογενείας» τιμώνται προς τρεις δραχμάς έκαστον.

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΜΠΑΝΑΝΑΣ

«Η μπανάνα, το φρούτο που μέχρι πρό όλίγους έθεωρείτο στην Ελλάδα ως πολυτέλεια και τώρα έχει γίνει τόσο κοινή χάρις στους ύπαιθριους πωλητάς, δεν εινε μόνον ένα φρούτο με λεπτό άρωμα και εύχρηστη γεύση, αλλά χρησιμεύει ως τροφή και σε έκατομύρια ανθρώπων στις τροπικές χώρες. Η μπανάνα εινε πολύ πιο θρεπτική και από τα δημητριακά και από τις πατάτες. Έκατον τριάντα τρεις φορές πιο παραγωγική από τα δημητριακά και σαραντατέσσερες φορές από την πατάτα. Ένα χωράφι δηλαδή που θα απέδιδε τριάντα τρεις οκάδες σιταρι ή ένενήντα έννέα οκάδες πατάτες μπορεί να παραγάγη τέσσερες χιλιάδες οκάδες μπανάνες χωρίς να απαιτήσει ιδιαίτερα καλλιεργεία. Εκτός από αυτό η μπανάνα μπορεί να χρησιμοποιηθή κατά πολλούς και διαφόρους τρόπους. Όμη άποτελεί ένα εξ ίσου εύχρηστο, όσο και θρεπτικό φρούτο. Χωρισμένη στα δύο, τηγανισμένη με βούτυρο και πασπαλισμένη με ζάχαρη εινε ένα πολύ νόστιμο γλυκό. Οι ιδιαιτερείτες της Αφρικής τρώνε τους τρυφερούς βλαστούς της βρασμένους ως έλδος σαλάτας καθώς και τους άγουρους καρπούς, άνόως εινε άκόρη πείσιν. Άκόμη και το κοτσάνι τρώγεται. Το έμφλοιδίζουν, το κοπανίζουν και έπειτα το βράζουν κι' έτσι έτοιμάζουν ένα πολύ δυναμικό φαγητό. Από τον χυμό που βγαίνει όταν κοπανισθεί το κοτσάνι κάνουν οι ιδιαιτερείτες ένα ποτό όμοιο με τον μηλίτη. Η μπανάνα συμφώνως προς το λεγόμενα ενός Άγγλου σοφού θα άποτελέσει στο μέλλον μία από τις κυριώτερες τροφές του ανθρώπου. Μπορεί κανένας να την έσθαι και να την άλσει έπειτα στον μύλο το δε άλεύρι που θα βγη εινε πολύ πιο έλαστικό και εύπεπτο από το σιταρίσιο. Σε πολλά κράτη της Αμερικής τρώνε από τώρα το μπανανώψιο και χρησιμοποιούν το άλεύρι της μπανάνας για την κατασκευή διαφόρων γλυκισμάτων.

Το έπινω πάτωμα του ναού διαίρεται σε πέντε πρόστοα. Στην κορυφή της σκάλας ή όποια έδηγει στο δεύτερο αυτό πάτωμα και ή όποια εινε κατωμένη δηλ από μάρμαρο εινε ζωγραφισμένες άλλες θρησκευτικές σκηνές των Μορμόνων.

Ευθής κατόπιν βρίσκεται ή Αίθουσα της Δημιουργίας στους τοίχους της όποιας εινε ζωγραφισμένα το χάος της Γενέσεως, οι χωρισμοί της Γης από των Ύδάτων, ή πρώτη εμφάνισις Ζωής έπάνω στην γή κτλ.

Τρία σκαλοπάτια πιο πάνω—για να συμβολίσουν την εξέλιξη—εινε ή Αίθουσα της Έδης, στους τοίχους της όποιας εινε ζωγραφισμένος ο Παράδεισος των πρωτοπλάστων και οι τέσσερες ποταμοί του. Άλλα τρία σκαλοπάτια πιο πάνω εινε ή Αίθουσα της Εξέλιξης, όπου οι τέσσερες ποταμοί του. Άλλα τρία σκαλοπάτια πιο πάνω εινε ή Αίθουσα της Εξέλιξης, όπου οι τέσσερες ποταμοί του. Άλλα τρία σκαλοπάτια πιο πάνω εινε ή Αίθουσα της Εξέλιξης, όπου οι τέσσερες ποταμοί του.

Και τέλος ή Ουράνια Αίθουσα έπιπλωμένη με μυθικής αξίας ταπητες και ντιβάνια ή όποια άπαstraπεί από χρυσάφι, από έλεφαντόδοντα και από μάρμαρο που μεταφέρθηκε έπίτηδες από την Ιταλία.

Στα έγκαίνια του ναού αυτού παρευρέθησαν 25.000 Μορμόνοι που συνέρρευσαν από όλα τα μέρη της Αμερικής.

Το μήκος των ΜΑΛΛΙΩΝ

Έσοφίστηκε ποτέ κανείς πόσο μπορεί να εινε το μήκος των τριχών της κεφαλής μιας γυναίκας αν τις βάλε τη μία δίπλα στην άλλη;

Ο ύπολογισμός αυτός εινε, βέβαια δύσκολότατος. Και όμως, τον κατάφερε ένας στατιστικός. Όπωσδήποτε ίδου σε ποιά άποτελέσματα κατέληξε.

Τα έανθια μάλιστα εινε γενικώς μακρύτερα από τα μαύρα. Κατά μέσον όδον μία μελαχροινή έχει μάλιστα μήκος 70 χιλιομέτρων, ενώ μία έανθια φθάνει και σε 120 χιλιομέτρα.

Οι μελαχροινές άποζημιώνονται με το γεγονός, ότι ύπερέρχουν από τις έανθιας στο πάχος των τριχών.

Ο διάσημος ίπότης Ντ' Εόν με γυναικεία φορέματα.

«Από τους άρχαιοτάτους χρόνους υπήρχαν πρόσωπα τα οποία προτιμούσαν να φορούν ρούχα διαφορετικά από του φύλου στο οποίο ανήκουν. Οι άνδρες δηλαδή φορούσαν γυναικεία και οι γυναίκες ανδρικά. Έτσι κι ο «Ρακχλές κι ο Άχιλλεύς» ήταν άρχαιο και ντυμένοι γυναικεία χωρίς όμως γι' αυτό τον λόγο να χάνουν τον ανδρισμό τους και τη γενναϊότητά τους. Έπίσης η Άρτεμισία ήταν ντυμένη άνδρας!... Η αλήθεια είναι ότι και ο «Ρακχλές και ο Άχιλλεύς» είχαν αναγκασθεί να ντυθούν γυναικεία. Υπήρχαν όμως και άλλοι που αθεομαρτυρούσαν πολύ μεγαλύτερη ελευθερία στις κινήσεις τους. Αυτό το πράγμα μπορεί να θεωρηθεί βέβαια ως μία μονομανία ή ως ιδιοτροπία, ποτέ όμως ως παθολογικό φαινόμενο γιατί οι άνθρωποι αυτοί είτε κατά τα άλλα απολύτως φυσιολογικοί, πολλές δε φορές δειχνουν μεγάλη έξυπνάδα.

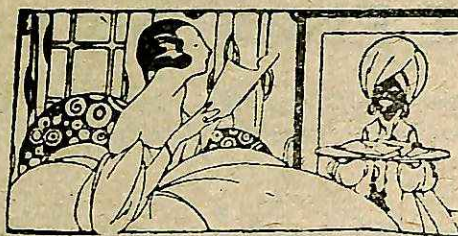
Πολλοί χρησιμοποιούν τα ένδυματά του άλλου φύλου με έγκληματικους σκοπούς. Έτσι πρότινος ο υπάλληλος ενός κορυφίου του Βερολίνου παρουσιάστηκε ως κόμησας Άρνέμ κυρία της Τιμής της αυτοκρατορίας σ' έναν κορμηλατοπόλην του Βερολίνου και προσπάθησε να του κλέψει κοσμήματα μεγάλης αξίας! Ο υπάλληλος αυτός ήταν ντυμένος κομψάτα και έμεινε με μεγάλη επιτυχία την κυρία, άπεκαλύφθη δε ποιός ήταν πραγματικώς, εντελώς κατά τύχη.

Όλοι όμως όσοι ντύονταν με φορέματα του άλλου φύλου δεν σημαίνει ότι είτε κατά ανάγκη και λωποδύται. Πολλοί απ' αυτούς μά-

Η Ιωάννα Ντ' Αρκ που συνήθιζε πάντοτε να ντύνεται άνδρικά.

ΤΑ ΕΞΟΤΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΩΝ ΧΙΛΙΩΝ ΚΑΙ ΜΙΑΣ ΗΜΕΡΩΝ

Η ΑΓΝΩΣΤΗ ΧΑΛΙΜΑ

ΣΤΟΥΣ ΤΟΠΟΥΣ ΤΩΝ ΘΥΛΑΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ενώ μιλούσα ακόμη, η Τζέλικα που έπιγαν να την ζητήσουν κατά διαταγή του βασιλιά, έμπηξε μέσα. Την ακολουθούσαν ο Σαπούρ και η Καλέ-Καίρι. Η Τζέλικα άκουσε τα τελευταία μου λόγια κι' έτρεξε κι' έπεσε στα πόδια του Φιρούλάχ.

— Μεγαλειότατε, του είπε. Συγχωρήστε αυτόν τον νέο. Μόναχα ή σκλάβος σας είνε ένοχη. — Α, χαμένοι, εφώναξε ο βασιλιάς. Μην περιμένετε χάρι ούτε ό ένας, ούτε ή άλλη. Η άχάριστη. Δεν ζητεί την καλωσύνη μου παρά γι' αυτόν τον παληάνθρωπο που μου έκαμε τέτοιο κακό. Κι' αυτός δεν συγκινήθηκε παρά μόνο στην ιδέα πως κινδυνεύει ή κείνη που αγαπά. Τολμούν και οι δύο να δείχνουν μπροστά στα μάτια μου το έρωτικό τους πάθος. Τί άτιμία.

Και γυρίζοντας προς τόν ύπουργό του είπε.

— Βεζύρη. Να τους πάνε άμέσως στον τόπο του θανάτου. Να τους χτυπήσουν με τα σπαθιά και όστρακα από τό θανάτο τους να δώσουν τα κομμάτια τους στα σκυλιά και στα πουλιά.

— Σταθήτε, μεγαλειότατε, εφώναξε. Μή μεταχειρισθήτε με τέτοιο σκληρό κι' έξευτελιστικό τρόπο την κόρη ενός βασιλιά. Η όργη σας άς σεβασθή στην εύνοια μου, το βασιλικό της αίμα. Σ' αυτά τα λόγια ο Φιρούλάχ φάνηκε έκπληκτος.

— Ποιός ήγεμόνας είνε ο πατέρας σας, ρώτησε η Τζέλικα.

— Η πριγκηπέσσα με κτύπησε με ύφος υπερήφανο και μου είπε:

— Αδιάκριτε Χασσάν, γιατί άποκλύψατε εκείνο που ήθελα να κρύψω και να λησμονήσω κι' εγώ ή ίδια. Είχα πεθαίνοντας την παρηγορία να βλέπω ότι άγνοούσαν την κατωγή μου. Τώρα που τό είπατε με κάνετε να ντρέπομαι. Και γυρίζοντας προς τόν βασιλιά του Κανταχάρ, είπε:

— Λοιπόν Φιρούλάχ μάθε ποιά είμαι. Η σκλάβος που καταδικάσεις σε άτιμωτικό θάνατο είνε ή κόρη του σάχη Γαχμάσπ.

Και τού διηγήθηκε τότε όλόκληρη την ιστορία της χωρίς να παραλείψη καμμία λεπτομέρεια. Και όταν έφτασε στο τέλος της αφήγησής, ενώ ο βασιλιάς έπεφτε από έκπληξη σε έκπληξη, του είπε.

— Όρστε, μεγαλειότατε, ένα μυσικό που δεν ήθελα να σας τό άποκαλύψω και που μου τό απέσπασε μόνο ή άδιακρισία του φίλου μου. Έπειτα από αυτήν την όμολογία, που την έκαμα με ταράχη, σας παρακαλώ να διατάξετε άμέσως να μου αφαιρέσουν τη ζωή. Είνε ή μοναδική χάρι που ζητώ από τη μεγαλειότητά σας.

— Ανακαλώ τη διαταγή που έδωσα, άπάντησε ο Φιρούλάχ. Δεν είμαι άναίσθητος για να μην καταλάβω και να συγχωρήσω την άπιστία σας. Αλλά που μου διηγηθήκατε με κάνουν να σας βλέπω με άλλα μάτια. Και όχι μόνο.

— Αλλά και να έχω κανένα παράπονο από σας, αλλά σας άφίνω μάλιστα και έλεύθερη. Ζήστε για τόν Χασσάν και ό εύτυχισμένος Χασσάν άς ζήσει για σας. Χαρίζω ακόμα τη ζωή και την έλευθερία και στον Σαπούρ και στην άκόλουθό σας. Πηγαίνετε εύτυχισμένοι, έρωτευμένοι να περάσετε μαζί όλες τις ήμέρες της ζωής σας και τίποτε άς μη σας διακόψει ποτέ το δρόμο της χαράς σας.

— Έπειτα γύρισε στον ψευτοφακίρη που τρικούσε τα μάλλια του και χτυπιόταν και του είπε:

— Όσο για σένα, προδότη θα τιμωρηθής για την προδοσία σου. Καρδιά ταπεινή και φθονερή δεν μπόρεας να υποφέρεις την ευτυχία του φίλου σου και ήρθες μόνος σου να μου τόν παραδώσεις στην εκδίκησή μου. Α, άθλια, έσύ θα ήκανοποιήσας τώρα την όργη μου με τη ζωή σου.

Διέταξε άμέσως τόν βεζύρη του να πάρη από εκεί τόν φακίρη και να τόν παραδώσει στους δημίους.

— Η Τζέλικα κι' εγώ επέσαμε τότε στα πόδια του βασιλιά του Κανταχάρ. Τού έκφράσαμε με τα δάκρυά μας την εύγνωμοσύνη μας

για τό μεγάλο καλό που μάς έκανε και τού είπαμε πως θα διατηρήσουμε αλώβητα άνάμνησι της καλωσύνης του.

— Έδότηκα μαζί από την αίθουσα του θρόνου με τόν Σαπούρ και την Καλέ Καίρι και τραθήξαμε στο σπίτι όπου με είχαν συλλάβει. Μ' έκπληξε μας είδαμε τότε ότι τό σπίτι αυτό ήταν κτεταφισμένο. Ο βασιλιάς είχε διατάξει να τό ρίξουν σε λίγη ώρα και οι στρατιώτες που έλαδαν αυτή τη διαταγή την άξετέλεσαν άμέσως. Τίποτε δεν είχε άπομείνι από τό ύπεροχο εκείνο παλάτι. Και οι σκλάβοι μου άκόμη είχαν έξαφνισθή και τά έπιπλα είχαν διαρπαγί.

— Όσο κι αν είμαστε εύτυχισμένοι ή πριγκηπέσσα κι' εγώ γιατί είμαστε πειδισμένοι κοντά ο ένας στον άλλο, και όσο κι αν είμαστε έρωτευμένοι, εκείνο τό ήέκμα μας έλύπησε ζωηρά. Έκείνο τό σπίτι ήταν πράγματι ένα ξενοδοχείο έπιπλωμένο, που τό είχαν νοικιάσει και τά έπιπλα δεν μάς άνήκαν.

— Αλλά η Τζέλικα είχε μεταφέρει εκεί με τόν Σαπούρ ένα πλήθος πολύτιμα πράγματα που δεν τά έσεβάσθησαν κατά τη ληλασία. Που είχαμε ήσαν συμβουλευθήκαμε τόν ένδοχο και την Καλέ Καίρι αποφασίσαμε να πάμε να μείνουμε σ' ένα ξενοδοχείο.

— Είμαστε έτοιμοι να πάμε κάπου, όταν ένας άξιωματικός του βασιλιά μάς έστάμασε.

— Έρχομαι, μάς είπε, εκ μέρους του Φιρούλάχ, του κυρίου μου, για να σας προσφέρω μία κατοικία. Ο μέγας βεζύρης σας δανείζει ένα σπίτι που βρίσκεται στις πόλεως της πόλεως και που είνε πολύ ήραιότερο από εκείνο

που σας έχάλασαν. Θα βουλευθήτε εκεί μέσα περίφημα. Λαβετε τόν κόπο να με ακολουθήσετε.

— Επήγαμε μαζί του. Και σε λίγο βρεθήκαμε μπροστά σ' ένα μεγάλο σπίτι καλοχτισμένο και μεγάλο. Το έσωτερικό του ήταν άναλόγο προς τό έξωτερικό. Όλα σ' αυτό ήσαν μεγαλοπρεπή και κωμμένα με γούστο. Εύρηκαμε εκεί περισσότερους από είκοσι σκλάβους που μάς είπαν ότι ο κύριός τους τους έστειλε διατηρή να μάς περιποιούνται και να μάς προμηθεύουν από ό,τι είχαμε ανάγκη, σαν να έπρόκειτο γι' αυτόν τόν ίδιο.

— Έπειτα από δύο ήμέρες ήρθε ο βεζύρης και μάς έφερε εκ μέρους του βασιλιά ένα πλήθος δώρα. Πολλά δέματα με μεταξωτά ύφασματα και πανικά των Ινδιών και είκοσι πουγκιά που τό καθένα είχε χίλια χρυσά φλουριά.

— Για να μην εξακολουθήσουμε να μένουμε πλέον καιρό σ' ένα σπίτι που μάς φιλοξενούσαν έφροντίσαμε να βρούμε τρόπο να φύγουμε και σε λίγο έπήγαμε μαζί μ' ένα κινέζο έμπόρων από τό Κανταχάρ και μαζί τους έφθάσαμε στη Βαχδάτη.

— Επήγαμε και κατοικήσαμε στο σπίτι μου, όπου περάσαμε κλεισμένοι τις πρώτες ήμέρες και άνακαυθήκαμε από τους κόπους ενός τόσο μακρινού ταξιδιού.

— Έπειτα έδωξα στην πόλη και ζήτησα τους φίλους μου.

— Είσι ζωντανός, μου έλεγαν μόλις με είδαν. Έκείνοι που είχατε φύγει μαζί τους από δώ μάς είπαν ότι έπέθανε.

— Έμαθα τότε ότι οι κοσμηματοπώλες που μου είχαν πείξει τόσο άσχημο παινίδι ήσαν στη Βαχδάτη, και έτρεξα άμέσως στο μεγάλο βεζύρη κι' έπεσα στα πόδια του και τού διηγήθηκα τί μου έκαμν.

— Έστειλε και τους έπισταν άμέσως. Τους έφεραν εκεί και ο βεζύρης μου είπε να τους άπειθύω μπροστά του, ότι έρωτήσεις ήθελα.

— Δεν είνε αλήθεια, τους είπα, ότι μου ριχτήκατε εκεί που κοιμόμουν και μου πήρατε ότι είχα και με πετάξατε στη θάλασσα; — Απήντησαν ότι αυτά που είχα ήσαν φαντασίες, και ότι μόνος μου έπεσα στη θάλασσα ενώ κοιμόμουν. Αλλά ο βεζύρης τους άναγ-

γασσε μ' έπιδειξίότητα να όμολογήσουν την αλήθεια. Διέταξε τότε και τους έβαλαν στη φυλακή, ως πού να διατάξη ο καλός ποιός είδος θανάτου θα τους επέβαλε γι' αυτήν.

— Αλλά εύρηξαν τρόπο να γελάσουν τους φύλακας και έφυγαν από τη φυλακή. Κι' έφθασαν τόσο καλά στη Βαχδάτη, ώστε μολοντί ο βεζύρης τους άναζήτησε δεν μπόρεσαν να τους βρουν πουθενά. Αλλά ή περιουσία τους δήμευθηκε και μου έδωσαν και μέσα ένα μέρος γι' αποζημιώσει γι' αυτά που είχαν κλέψει.

— Δεν είχα άλλο στο νου μου πεία παρά πως να περάσω ήσυχη ζωή με την πριγκηπέσσα μου. Περνούσαμε πράγματι σε μία τέλεια ένωση και δεν έκανα άλλη εύχη στο θεό παρά να με άφήση στην κατάστασι που βρισκόμουν ως τό τέλος της ζωής μου. Μάταιες εύχες. Μπορούν οι άνθρωποι να είνε πλέον καιρό εύτυχισμένοι;

— Τα βάσανα και ή λύπη δεν ταραζούν άκατάπαυστα την ζωή των ανθρώπων;

— Μ' έπερίμενε λοιπόν ένα μεγάλο κακό εκεί που δεν τό φανταζόμουν.

(Ακολουθεί)

ΤΙ ΚΑΝΕΙ Η ΩΡΑΙΟΠΑΘΕΙΑ

ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ ΚΑΛΩΠΙΣΤΙΚΕΣ ΕΓΧΕΙΡΗΣΕΙΣ

Πώς μπορεί κανείς να διορθώσει τα σωματικά του έλαττώματα. Τό άρθρον ενός Γερμανού καθηγητού. Τα μεγάλα αυτιά της κυρίας και τα μεγάλα πόδια του κυρίου. Οι στραβές γάμπες του άξιωματικού, κλπ.

Μέχρι τών τελευταίων χρόνων οι γυναίκες (και οι άνδρες καμιά φορά) όταν ήθελαν να επαννορθώσουν τας έλλείψεις του προσώπου και του σώματός των, κατέφευγαν σε διάφορες καλλυντικές συνταγές, πουδρες, κρέμες και φτιασιδια, νομίζοντας ότι μ' αυτόν τόν τρόπο θα γίνουν ήραιότερες. Από τότε όμως που τελειοποιήθηκε ή χειρουργική τέχνη, έστε να γίνονται οι πλαστικές εγχειρήσεις με μεγάλην επιτυχίαν, κάθε κυρία που έχει ένα μικρό έλάττωμα στο πρόσωπό της ή στο σώμα της, προσπαθεί να τό διορθώσει διά χειρουργικής επέμβασης.

Οι δυστυχισμένοι γιατροί έχουν βρή κυριολεκτικώς τόν μπελά τους γιατί δεν υπάρχει φυσικόν ή επίκτητον έλάττωμα που να μη νομίζουν διάφορες γυναίκες ότι μπορεί να τους τό διορθώσει το χειρουργικό μαχαίρι και να τις κάνει όμορφες τουλάχιστον, σαν την Αφροδίτη της Μήλου.

Ένας από τους διασημότερους για πλαστικές εγχειρήσεις χειρουργός του Βερολίνου είνε ο κατήγητής Χολλάντερ. Πρό όλίγου έγραψε ένα άρθρο σ' ένα από τα καλύτερα γερμανικά περιοδικά όπου διηγείται μερικά από τα πιο χαρακτηριστικά του έπεισόδια.

«Μία φορά, γράφει ο γιατρός στο άρθρο του, ήρθε στο γραφείο μου ένα νεαρό άνδρόνιο. Πρώτος άρχισε να μιλή ο σύζυγος. Προτού όμως να μου πη ή ήθελε, είπε κάτι που δεν μου τό είπε, ούτε θα μου τό πη ποτέ κανένας άλλος. Με παρεκάλεσε δηλαδή να του ζητήσω την άνωτάτη δυνατή τιμή για τόν κόπο που ή έκανα και ή μ' έδινε όσα του ζητούσα. Αφού λοιπόν τού τό ύποσέθηκα αυτό, μου έξέμυστηρέθη ότι ή γυναίκα του ενώ κατά τα άλλα ήταν ήραιότατη, είχε πολύ άσχημα και μεγάλα αυτιά και με ρώτησε αν μπορούσε να διορθωθεί αυτό τό έλάττωμα. Όταν τού άποκρίθηκα καταπληκτικώς με ρώτησε πόσο θα έστοίχιζε ή εγχείρησις. Είπα ένα ποσόν στην τόχη. «Φυσικά για τό κάθε αυτιά, μου άποκρίθηκε τότε ο κύριος. Κι' έπειδή εγώ τού άποκρίθηκα γελώντας ότι, εκείνος διαμαρτυρήθηκε έντόνως και επέμεινε να πάω την διπλή πληρωμή. Η εγχείρησις έγινε και επέτυχε έξαιρετικά. Σε λίγο καιρό ξαναήρθε ο ίδιος κύριος και μου έδειξε τα πόδια του που ήσαν έξαιρετικά ήραια και κομ-

ψά. Αυτός όμως είχε την ιδέα ότι δεν μπορούσε να φορέση άρκετά κομψά παπούτσια και με παρεκάλεσε να του κόψω τα δύο μεγάλα δάχτυλα τών ποδιών του για να γίνουν τα πόδια του λεπτότερα. Όμολογώ ότι όταν άκουσα αυτό τό πράγμα, έμεινα με άνοιχτό τό στόμα. Άρνήθηκα διαρρήδην να κάνω την εγχείρησι και τού είπα ότι είνε τρελλός. Ο κύριος φάνηκε έξαιρετικά προσοδεδημένος, έφυγε και δεν τόν ξαναείδα πιά ποτέ.

Μία άλλη φορά πάλι μία έργατρια από τό Βερολίνον υπέφερε επί χρόνια από λ ο ο υ ο υ ς, τό όποισν της είχε κατστρέψει έντελως την μύτη και τα χείλη και τα βλέφαρά της ήσαν φρικτωδώς χαλασμένα. Κατόρθωσε όστόσο να της θεραπεύσω τό λ ο ο υ ο υ ς και άφού έκλεισαν οι πληγές θέ-

λησε να της κάνω μία καινούργια μύτη και να της εξαφανίσω τα σημάδια. Την ώρα όμως που ή έργατρια έαπλωνόταν επάνω στο έγγραφο μου τραπίζι είπε: «Αχ τώρα θα μου χαλάσουν τό ώραίο μου πρόσωπο!»

Κάποτε ένας συνάδελφός μου με παρεκάλεσε να αναλάβω να διορθώσω τό πρόσωπο μίας κυρίας ώστε να φαίνεται νεώτερη. Μου παρουσίαζε λοιπόν μία γρήγα γυναίκα με πρόσωπο ζωωμένο και γεμάτο ρυτίδες. Επάνω σε έναν πελώριο κύππο από ψεύτικο μαλλιά ήταν τοποθετημένο ένα καπέλλο της μόδας τού 1880.

Εγώ προσπάθησα να της δώσω ένα καταλάδη πόσο μάτιο ήταν εκείνο που ζήτησε. Τότε έκλειν άρχισε να κλαίη σπαραχτικώς και μου έξομολογήθηκε ότι σε μένα έστήριζε όλες τις ελπίδες της. Είχε χάσει την αγάπη τού άνδρός της, ο όποιος σηκώθηκε και έφυγε για την Αμερική άφρονιστά της ένα χρηματικόν ποσόν.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

«Ο αληθινός φίλος μάς αγαπά πάντοτε. Γίνε έλεός μου σε στιγμές δυστυχίας».

Salomon

Κάθε πράγμα που άγγίζει την άγάπη, σώζεται απ' τόν θάνατο.

Romain Rollan

«Η χαρά συνοδεύει πάντοτε τα αίσθηματά της άγάπης, της ελπίδος και της πίστης».

Λαμεναι

Μή ζητάς φίλο χωρίς έλαττώματα. Θα πεθάνης έτσι χωρίς να γνωρίσης την φίλια.

ΠΟΣ ΚΑΘ'ΙΖΟΝΤΑΙ ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ, ΟΙ ΣΤΑΜΠΕΣ, ΟΙ ΤΡΑΒΟΥΡΕΣ ΚΑΠ.

Όταν θέλετε να καθαρύσετε γραμματοσήμα, χαλκογραφίες, έικόνες, πλυντέ τις στην άρχή με λίγο χλιαρό νερό κι' έπειτα βυθίστε τις άμέσως μέσα σε κρύο νερό περιέχον έν διαλύματι χλωρίου 2 γρ. κατά λίτρον. Τό δοχείο που θα χρησιμοποιήσετε γι' αυτή την εργασία πρέπει ναχη άρκετό βάθος για να μπορεί να βυθίζεται εκεί μέσα καθεώς τό προς καθάρισμν άντικειμένου. Αφήστε τό εκεί μέσα λίγα δευτερόλεπτα κι' άμέσως ύστερα βάλτε τό μέσα σε καθαρό και κρύο νερό.

Αί καταδύσεις αυτές επαναλαμβάνονται μέχρις ότου ή εικόν ξαναγίνη καθαρή και ζωηρή. Αν είνε λερωμένη με μελανίες, στη θέση τών όποιων ή χλωριούχος διάλυσις αφήνει μία κίτρινη κηλίδα, αυτή την κηλίδα μπορείτε εύκολότατα να την εξαλείψετε μ' ένα πινέλο βρεγμένο σε νερό μεμικμένο με ηείκον όξύ. τό υγρό αυτό θα εξαφανίση άμέσως την κίτρινη κηλίδα της εικόνας.

Όταν κατ' αυτόν τόν τρόπον ή εικόν στεγνώση καλά, πριν ξεραθή έντελως, τη βάζετε ανάμεσά σε δύο χονδρά φύλλα στουπόχαρτου και περνάτε από τις δύο μεριές ένα σίδερο πολύ ζεστό.

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εις καλήν τιμήν παλαιά φιλολογικά βιβλία και βιβλιοθήκαι. Πληροφορία εις τα γραφεία μας Λένα 7.

ΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ ΑΝΔΡΕΣ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ ΜΑΣ (*)

ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΙΧΑΛΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ήγέτης του πρώτου κόμματος άρχων εν Ελλάδι. Πώς έγινε πολιτικός αντί να είνε στρατηγός. Από την Σχολήν των Ευελπίδων εις την Νομικήν Σχολήν και από εκεί εις την Βουλήν. Τα νεανικά χρόνια του. Έργατικά Σωματεία και Συνεταιρισμοί. Η ζωή εις το σπίτι του, κλπ.

Ο εκ Πατρών πολιτικός διετέλεσε πρωθυπουργός επί ένα και πλέον έτος. Πρέπει να όμολογηθῇ, ότι επί της Προεδρίας του, έγινε το ή πρώτη σοβαρά απόπειρα, όπως το Κράτος εισέβη εις την πολιτικήν όμαλότητα και απαλλαγῇ εκ των στρατοκρατικών επιρροών.

Αν δεν κατορθώθῃ τοῦτο, από της εποχῆς εκείνης, αν μίαν πρωταν ή Κυβέρνησις του εδρέθῃ πρό της ανάγκης να παραιτηθῇ, οπαίτιος δεν είναι ο κ. Μιχαλακόπουλος, τον όποιον εις τας στείχας αὐτάς, διεκρίνε όμολογούμενος, υπέρτατος πατριωτισμός.

Ο εκ Πατρών πολιτικός, ήγειται σήμερα πολιτικού κόμματος, ενώ θα έπρεπε να είναι μάλλον Διοικητής Σώματος Στρατού. Γιατί;

Μά αυτοί οι δημοσιογράφοι, δεν έχουν τον Θεό τους. Και ο κ. Μιχαλακόπουλος δεν έχει άδικον που δεν τούς χωνεύει και που σπανίως τούς δέχεται δι' άνακρινώσεις. Να τούς έχῃ άραγε χαρκτηρίσει ως άριστους, ενώ οι περισσότεροι, ή μεγάλη πλειονότης τουλάχιστον, παρά την φτώχειαν που τούς δένει μετά σκληροτάτην εργασία, είνε συντηρητικώτατοι. Όχι! Δεν συμβαίνει αυτό.

Ο κ. Μιχαλακόπουλος, φρονεί ότι, όταν ο κ. Πάγκαλος επέβληθῃ, έβοηθήθῃ δημοσιογραφικώς από τούς συναδέλφους μου. Αυτό—που δεν είνε άκριβές—τόν έχει κάμει να μὴ θέλει να έρχεται εις επαφήν μαζί τους. Και έτσι αὐ σέσεις έχουν διακοπεί.

Παρά ταῦτα, οι συντάκται τόν συμπαθούν και μολοντι τούς θίγει εις τὰ επαγγελματικά των συμφέροντα, εν τούτοις οὐδέποτε τοῦ παρέσχον πράγματα.

Άλλ' εἰςφεύγουμεν από τὴν ἀποκάλυψιν. Λοιπόν, όλοι οι θλέποντες τόν κ. Μιχαλακόπουλον, εύθυνην, όφηλόν, ώραιο—είνε τύπος άνδρικής καλλονῆς—να κατεβλήνῃ τὴν όδόν Σταδίου, με τὴ γκρίζα ρεμπουμπλικά του, έλαφρώς πρὸς τὰ δεξιά, όσοι τόν βλέπουν και δεν τόν γνωρίζουν, λέγουσι:

— Ποιός Στρατηγός εἶν' αὐτός; Όταν ένας συμπόλιτής μου, μὲ απέτεινεν αὐτὴν τὴν ερώτησιν κάποτε που συμπορεύόμενοι, συννητήθημεν με τόν άρχηγόν των Δη-

μοκρατικῶν συντηρητικῶν, εἰ-
λασα:
— Ο άνθρωπος — τοῦ εἰπόναι —
δεν έχει καμμίαν σχέσιν με τούς
στρατιωτικούς. Μάλιστα είνε θη-
ρίον άνήμερον, εναντίον των εκ
τούτων άναμινγυομένων εις τὴν
πολιτικήν.

— Τότε τί είνε;
— Πρωθυπουργός.
— Και πάει πεζός;
— Και γὼ αν ήμουν πρωθυ-
πουργός κ' είχα ένα τέτοιο πα-
ράστημα, θα πήγαινα πεζός.

— Εἶνε λοιπόν ο Μιχαλακό-
πουλος;
— Ο ίδιος.

— Ο φίλος του
δικού μου του
Μαρή;
— Θέριον! Τό-
σος Κρητικός τυ-
πικισμός!...

Ο δικός σου ο Μα-
ρή, είνε φίλος
του Μιχαλακο-
πούλου.

Από τὴν πα-
ρατήρησιν αὐτὴν
τοῦ συμπόλι-
του μου, ήχθην εις τὸ
να εξετάσω τὰ
πρώτα δῆματα του εκ Πατρῶν πο-
λιτικού ήγέτου.

Και είδα ότι δεν εἶχεν άδικον
δ συνομιλητής μου. Ο κ. Μιχα-
λακόπουλος διηρξέ μαθητῆς της
Σχολῆς των Ευελπίδων, απ' τὴν
όποιαν άπεφοίτησε, προτιμήσας
τάς νομικὰς επιστήμας.

Στά νιάτα του — λέγουσι — ο-
πῆρξεν εκ της χρυσῆς νεολαίας
που έδιδε τόν τύπον της ζωῆς εις
τὴν χώραν. Νέος και ώρατός και
επιστήμων, συνεκέντρωνε προσόν-
τα πολλά, διὰ τὰ διακρίνεται.

Γρήγορα εν τούτοις κατελήφθη
απὸ τὸ μικρόδιον της πολιτικῆς.
Άπεσώρθη τότε της κοσμικῆς
ζωῆς, εκλείσθη εις τὸ σπίτι του
και ήρχισε τὴν μελέτην. Τὴν διέ-
κοπτεν όταν μόνον επήγαινε εις
τὸ Δικαστήριον, όπου πολ-
λὰς εἶγεν επιτυχίας, αναδειχ-
θεὶς οὕτω
εις τῶν
καλυτέ-
ρων δικη-
γώρων.

Εἰς τὰ
πρώτα του
δῆματα εν
τῇ πολιτι-
κῇ, υπῆρ-

ξε φιλεργάτης. Δι' αὐτὸ μετὰ των
κ. κ. Γόντικα και τοῦ θορυβώδους
ἐκείνου Πατρινού ρήτορος, τοῦ
Γκλαβά, προσεχώρησεν πρώτος
εις τὸν δεινέλιον, που ήλθεν
ὡς κόμμα προοδευτικόν εις τὴν
Ελλάδα.

Κάποτε όταν ήτο πρωθυπου-
ργός, εἶχε γίνει σιδηροδρομικὴ ἀ-
περγία.

Επιτροπὴ σιδηροδρομικῶν τὸν
συνήντησεν εις τὸ σπίτι του και
ήκουσε τὰς απόψεις της Κυβερνή-
σεως. Ήσαν βέβαια σκληραὶ διὰ
τούς εργάτας, ἀλλ' ή Κυβέρνησις
τοῦ κ. Μιχαλακο-
πούλου δεν ήτο
εργατική.

Εὐρισκόμεν ἔ-
κει. Ο πρόεδρος
τὸν σιδηροδρο-
μικῶν τοῦ παρετή-
ρησεν ότι δεν ἔ-
πρεπε νὰ πιέζον-
ται οἱ συνάδελ-
φοί του, κατ' αὐ-
τὸν τὸν τρόπον.

Καὶ ο κ. Μιχαλα-
κόπουλος ἐβόμωσε,
ἀνεμνήσθη ἀμέ-
σως παλαιῶν ή-
μερῶν και τοῦ εἶπε:

— Φίλε μου, εἰμαι ὁ ύπουργός
τοῦ 12 που διεύθυνον τότε τὴν
Εθνικὴν Οἰκονομίαν, ἔδωσα ζωὴν
εις τὰ Σωματεία σας και τούς
Συνεταιρισμούς. Αὐτὸ δεν πρέπει
να τὸ λησμονεῖτε.

Και όμως, πόσες φορές θὰ έχῃ
μετανοήσῃ ὁ Συντηρητικὸς ήγέ-
της, διότι ἔδωσεν εις τὸν εργά-
την τὴν σημερινήν του δύναμιν.

Εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, εις τὸ
κίνημα προσεχώρησεν εκ των
πρωτῶν. Εἰγένετο και ἐκεὶ ύπουρ-
γός της Προσωρινῆς Κυβερνήσεως
— διαρκῶς ἄλλως τε εἶχε χαρτο-
φυλάκειον — και πολλαχῶς ἐξυπη-
ρέτησε τὸ κόμμα εις ὁ τότε ἀνῆκε.

Ακολουθῶς ήλθεν εις Ἀθήνας
και ἀνέ-
λαβεν πάλιν ύπουρ-
γετον ὑπὸ
τὸν κ. Βε-
νιζέλον,
ἐφυγε δι-
τὸ 1920 —
κατὰ τὴν
περίωσιν
της Κυ-
βερνήσε-
ως και με-
τέδῃ εις
Εὐρώπην.

Εἰς τὴν
Εὐρώπῃ.

Εἰς τὴν
Εὐρώπῃ.

Ο κ. Μιχαλακόπουλος.

ΕΤΟΙΜΑΣΘΗΤΕ
ΕΡΧΕΤΑΙ!

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΒΥΡΚΟΡΑΚΑΣ,

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΡΟΜΟΥ ΚΑΙ ΦΙΛΙΚΗΣ

(*) Εδωμοεισήθησαν ως τώρα αὐ
πολιτικὴ βιογραφία των κ. κ. Π.
Κουντουριώτου, Π. Τσαλδάρου, Ἀ.
Ζαΐμη, Γ. Μεταξά, Ἀλ. Παπανα-
στασίου, Γ. Καφαντάρου και Κ. Δε-
μεριτζή.

ΑΠ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η αναφυχή του προέδρου Κούλιτς. Ένα μάρ στην Καλιφορνία... καμ-
πάνα. Η παχύτερα οικογένεια του κόσμου. Μία πρωτότυπη τουα-
λέττα. Ο Βασιλεὺς Βόρις μηχανικός σιδηροδρόμου. Η φωτογένεια
και ο καμαρότος. Η εκκεντρικότης μιᾶς καλλιτέχνιδος.

Ο Πρόεδρος Κούλιτς μετὰ της
σύζυγος του άποχολούμενοι εις
άγροτικές εργασίας.

Οι Ἀμερικανοὶ έννοούν να είνε
πάντα ελεύθεροι σ' όλη τους τὴ ζωή.
Και όταν τυχαίη να καταλάβουν ε-
πίσημα και ύψηλά αξιώματα που
τους επιβάλουν κάποια έτικέτα,
προσπαθοῦν κάθε τόσο να βρίσκουν
ευκαιρίες γιὰ ν' απαλλασσωνται
ἀπὸ τὸ βαρὺ φορτίον της επίσημο-
τήτος και να ξεσκαίξουν λίγο, περ-
νώντας τὴν περὶ φυσική ζωή.

Ο ίδιος ο κ. Κούλιτς, ο Πρόεδρος
των Ἑνωμένων Πολιτειῶν, τὸ σκά-
ζει κάθε τόσο ἀπὸ τὴ Βασίλκυτσα
καὶ ἀπὸ τὸ Προεδρικὸν Μέγαρον, και
πηγαίνει στὸ Βέμοντ, όπου εἶχε κά-
ποιο άγροτικὸν κτήμα ο πατέρας του
και ἐκεῖ μαζί με τὴν κυρία Κούλιτς
καταγίνεται σὲ διάφορες άγροτικές
εργασίας που τὸν ἀναπαύουν ἀπὸ τις
παραξίες του Προεδρικοῦ του αἰω-
ματος.

Στὴν εἰκόνα μας φαίνεται ο κ.
Κούλιτς καρφώνοντας κάποιο καρφί
σ' ένα δέντρο ἔξω ἀπὸ τὸ ξύλινο
σπίτι του πατέρα του και ἡ κυρία
Κούλιτς σαρώνοντας τὰ άχρηστα
χόρτα.

Στὸ Μπουρμπάκ της Καλιφορ-
νίας, όπου καταφεύγουν κάθε καλο-
καίρι πολυάριθμοι περιηγηταί, μιὰ
εἰσαίρεία ἔχισε, τελευταίος ένα τερά-
στιο «μπάτ» τὸ όποιο στὸ σχῆμα
είναι ἐντελὸς ὅμοιο με καμπάνα εκ-
κλησίας. Τὸ μπάτ αὐτό, που είνε ένα
πρώτης τάξεως κέντρο, μπορεί νὰ
χωρέσῃ 1500 άτομα. Εἶνε σὲ τέτοιο
ἀπόφαση να μὴν πῇ ποσὸ ζυγίσει,
πρὶν δυναμώσῃ και παχύνη. Κάνει
μάλιστα, εἰδικὴ διαταγή γι' αὐτό. Ἐν-
νοεὶ να μὴν δστερῇ ἡ φωνή ἀπὸ τὰ
άλλα μέλη της οικογενείας της!

Τὸ περίεργο Μπαὸ της Καλι-
φορνίας που ἔχει σχῆμα καμ-
πάνας.

μήνες του καλοκαιριοῦ. Γιά κάθε
ένδεχομένο εν τούτοις ὁ ιδιοκτήτης
τοῦ μπάρ αὐτοῦ άπρονόησε κ' ἐν-
κατέστησε στὸ ὑπόγειο πολυτελὴ
λουτρό - ντους. Κι' ἐστὶ, ὅποιος τυ-
χὸν ἀπ' τούς θαμῶνες τοῦ μπάρ
νοιώθει ότι ἐνοχλεῖται ἀπὸ τὴ ζέστη
δεν εἶχε παρὰ να κατεβῇ στὸ ὑπόγειο
τοῦ μπάρ και νὰ πάρῃ τὸ ντους του.

Ἰδοὺ ἡ περὶ παχύσαρκος οἰκο-
γένεια ὁλοκλήρου του κόσμου! Εἶνε
ἡ οικογένεια Βάλτες ἀπὸ τὸ Κιγκ-
νάτον της Ἀμερικής.

Νὰ σὰς τὴν συστήσωμεν και παρὰ-
καλοῦμεν ν' ἀποκαλυφθῇτε μπρο-
στὰ της μ' ὅλο τὸ θαυμασμό.

Ἐξ άριστερων πρὸς τὰ δεξιὰ:
πρώτῃ ἡ Τζέικ Βάλτες, ἡλικίας 23
έτων και βάρους μόνον... 291 κοι-
λῶν. Δεύτερη ἡ Έικμα Βάλτες, ἡ
μαμά της, ἡλικίας 50 έτων και βάρους
282 κοιλῶν. Τρίτος ὁ Βέμπστερ
Βάλτες, ὁ μπαμπάς, ἡλικίας 57 έτων
και βάρους 278 κοιλῶν. Τετάρτη ἡ
Μέμπυ Βάλτες, κόρη των κ' αὐτῆς,
ἡλικίας 16 έτων και βάρους 247 κοι-
λῶν.

Ἡ τελευταία ἀδελφὴ ἡ ὁποία ὁ-

Η παχύτερα οικογένεια τοῦ κόσμου.

νομάζεται Τίνου, είνε ἀκριτὰ ἀδύνα-
τη. Ζητεῖ συγγνώμην δι' αὐτὴν,
ἀλλὰ δεν φταίει ἡ ἴδια. Ἀρρώστησε
ἡ καὶ μὲν τώρα τελευταία, και φυ-
σικά, ἀδυνάτισε. Ντρέπεται όμως γιὰ
τὴν ἀδυναμία της αὐτὴ και πῆρε τὴν
ἀπόφαση να μὴν πῇ ποσὸ ζυγίσει,
πρὶν δυναμώσῃ και παχύνη. Κάνει
μάλιστα, εἰδικὴ διαταγή γι' αὐτό. Ἐν-
νοεὶ να μὴν δστερῇ ἡ φωνή ἀπὸ τὰ
άλλα μέλη της οικογενείας της!

Στὸ Βερολίνο πρὸς διμήνου ἔλαβε
χώραν ένας πολὺ πρωτότυπος δια-
γωνισμός: Ποιά γυναίκα θὰ μπο-
ρούσε να παρουσιάσῃ πρὸς τὴν ἐλ-
λανοδόκην επιτροπὴν, φορώντας τουα-
λέττα που έπρεπε να κοστίζῃ όσο τὸ
δυνατόν πὸς φτηνά. Κατὰ τὴν ἐκθε-
σιν αὐτὴ, πολλές παρουσιάστηκαν, φο-
ρώντας τουαλέττες ἀπὸ εἰσθητὴ
τόμα, σιδηροδρομικῶν κλπ. Ἐκείνο ὁ-
μως τὸ φόρεμα που κατέβηξε πραγ-
ματικά τὴν επιτροπὴ τόσο γιὰ τὴν
πρωτοτυπία του όσο και τὴν κατα-
σκευὴ του ἦταν της Ἰβὸν Μπίτλιγκεν,
μιᾶς ὁπαλλήλου των Κεντρικῶν
Ταχυδρομικῶν τοῦ Βερολίνου. Ὀλό-
κληρη ἡ τουαλέττα της Μπίτλιγκεν
ἦταν καμωμένη ἀπὸ ἀποκόμματα
τίτλων εφημερίδων ὅλου τοῦ κόσμου,
συναρμολογημένα με χάρη και μαε-
στρία.

Κάποιος πλούσιος ἔδωσε τὸ γιὰ
τοῦ στή διάθεση τοῦ θιάσου και οἱ
ἡθοποιοὶ ἀνέβηκαν στὸ πλοῖο. Ἐτυ-
χε, όμως, γὰνε φουσκοθαλασσὴ τόσο
μεγάλη, ὥστε μιὰ στιγμή, ἡ γυνὸς τῆς
Ἀγγλίας πρωταγωνίστρια Ντόλλυ
Νταίβις ἔβλεπε τίς φωνές:

— Σταθῆτε! Σταθῆτε! Μὴ γυρί-
ζεταε πιά, μόνο φωνάζατε... τὸν κα-
μαρότο!

Ἡ ἀλήθεια ἦταν ότι ἡ Ντόλλυ
Νταίβις εἶχε παραβλεπθῇ ἀπὸ τὴν
φουσκοθαλασσὴ καὶ τὸ χρώμα της
εἶχε γίνει καταπράσινο. Ἐπειδὴ δὲ
τὸ χρώμα αὐτὸ δὲν εἶχε καμμιὰ σχέση
με τὴν φωτογένεια, ἀναγκάσθησαν
να διακόψουν τὸ τράφημα της ταί-
νιας, ἐνὸς ἡ καλλιτέχνις ἀτρέπετο εἰς
ἀτακκὸν φυγήν.

Μιὰ πρωτότυπη τουαλέττα.

Τέτοια ἐπεισόδια ἐννοεῖται ότι συμ-
βαίνουν τακτικά όταν πρόκειται να
γυρισθοῦν θαλασσινὰ ταινίες και
δεν είνε παράξενο να βλέπῃ κανεὶς
ἡθοποιοὺς που ὑποδύονται τὸν κα-
πετάνιο, να κάμνουν ἀδελὰ τους
σπονδές... πρὸς τὰ ψάρια!

Ἡ Λόις Γουίλσον, ἡ πασίγνωστη
καλλιτέχνις τοῦ κινηματογράφου,
ἐννοεὶ να είνε πρωτότυπος και ἐκ-
κεντρικὸς σὲ όλα της.

Ἐνὼ εἶχε δικὴ της πολυτελέστατο
αὐτοκίνητο, χρησιμοποιεῖ κάποτε τὰ
περισσότερον παράδοξα μεταφορικά
μέσα.

Μιὰ μέρα που ἐγγώρισε μερικὸς
ἰνδὸς, τούς παρεκάλεσε να τὴν φι-
λοξενήσουν στὸ κατάλυμα της φυ-
λῆς τους. Αὐτοὶ τὴν δέχθησαν εὐχα-
ρίστως, τὴν ἐπεριποίησαν πολὺ
και όταν ἐπρόκειτο ἡ καλλιτέχνις
να γυρίσῃ στὸ Χόλλυγουντ, τὴν ἐπῆ-
ρσεν ὁ ἰνδὸς φύλακος και τὴν ἐπῆ-
ρσεν στὸ σπίτι της με τὸ ἀρχέγονον
αμάξι του.

Θὰ μπορούσεν ἴσως να ἐρωτήσῃ
κανεὶς γιατί ἡ Λόις Γουίλσον δεν ἔ-
πῃγε και δὲν ἐγύρισε με τὸ αὐτοκί-
νητό της;

Αὐτὸ όμως, θὰ ἦταν κάτι συνηθι-
σμένο, που δεν θὰ προσενοῦσεν αἰ-
σθησὴν σὲ κανένα. Ἄλλο είνε, φυσί-
κά, τὸ Ἰνδικὸ ἀμάξι και ὁ Ἰνδὸς
φύλακος ὡς ἀμαξὶς στὸ πλῆθος
της. Τέτοιο ταξείδι, είνε, βέβαια,
ἐκκεντρικὸ, κ' ἐστὶ... εἶνε κ' ἡ ο-
κλαμίστα της ὥρας καλλιτέχνιδος.

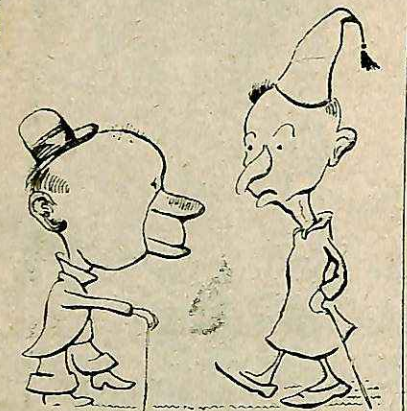
Ο Βασιλεὺς της Βουλγαρίας Βό-
ρις μηχανοδόχος σιδηροδρόμου.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΗΣ

Η ΠΡΟΣΩΠΙΔΑ

ΤΟΥ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Από μικρό παιδί μου είχε μείνει ένας φόβος, απ' τους μασκαράδες. Από την ημέρα που της Χαμομηλούς ο Φίλιππος— που έγενε κατό-

Φοβόμουν πολύ τους μασκαράδες.

πώς βαθεία πονούσε. Την έπερνα το βράδυ που κοιμόμουν είν το προσκέφαλό μου, την κούταξα στά μάτια της τὰ άδαιανά, την νύχτα με το καντηλιού το φώς, που έβλεπε μέσα τους, ή φαντασία μου, σκεψι και ζωή, την έδωπενα και την φιλούσα!

Και αυτή, όλο κάτι μέσα στην ψυχή μου έλεγε, κάτι που τὸ αίσθανόμουν βαθεία, όλλά στο στόμα, νά τὸ εκφράσω, δέν μπορούσα...

Έτσι παντοτεινά μου άρεσε, νά κάνω παρέα με τὰ άψιχα, και σήμερα ακόμα! Μου μιλάν, μέσα στη ψυχή μου πειδ βαθεία και πειδ ήλι-κρινά, πειδ μυστικά και πειδ ήραϊα.

Κάτι μου λένε τὰ παλιά που στόμα δέν μπορεί νά τὰ εκφράση...

Η προσωπίδα, ένα κοκκοράκι μο-λυνέριο, σφουρίχτρα από την Πρω-τοχρονιά, ένα μολύβι πλουμιστό, μι-ά

έξυλιν κουκλίτσα που χρησίμευε για βούλωμα του πα-γοριού, μιὰ «τό-κα», ένα μαντήλι με άνθράκους, ή-σαν κομμάτια για με-δολόκληρος, που με-σα του ζούσα, μι-λούσα, κ' έκινιό-μουν!

Ένα πρωί σηκά-θηκα και είδα την προσωπίδα μου σχι-σμένη.

Τὸ πικραμένο πρόσωπό της, ήταν τώρα πειδ θλιβερό, τὸ στόμα της πα-ραπονεμένο έμορ-φαζε κ' ένας άερας λυπημένος είχε χυ-θί άπάντης.

Την έβρεξα και δάκρυα λεπτά, και μ' αναφυλλήτα μί-κροιδ παιδιού την έκλαψα. Τὸ βράδυ της έστρωσα κοντά μου.

Έβαλα δίπλα της όλα μου τὰ παιχνίδια και όλη μου τη στοργή... λουλούδια της έφε-ρα και ζωγραφίες την άλλην μέ-ρα!

Εκείνη όμως ήταν σαν άναίσθητη. Φαινόταν σαν τὸν άνθρωπο, που ή πίχρες τὸν άποσβολώσαν, κ' ά-ναίσθητη, κ' άδιάφορο για την ζωή τὸν κατανήσαν!

Την φιλούσα, την έδωπενα, κρύα, πειδ τὸν έλάτρευα, πειδ τὸν προσέμι-λωνα, πειδ τὸν προσέμι-λωνα, πειδ τὸν προσέμι-λωνα...

Έτσι είχα συμπαθήσει δυνατά και μιὰ δική μου προσωπίδα. Είχε κάτι μελαγχολικό στη φάσα της, που μου φαινότανε πὸς αίσθανότανε και

ψυχρὴ πλέον, κ' άδιάφορη σέ όλα! — Γιατί δέν μου μιλάς; της έλεγα!

Σβύσανε ή μυστικές κουβέντες;

Μήν πέθανε; έσκέφθηκα.

Κι' ή ιδέα τούτη με στενοχώρησε πολύ. Κι' άρχισε νά με φοβίξη τὸ

ότι κοιμόμουν μ' ένα νεκρό!... Κάτι τὸ κρύο, τὸ θανατερό, αίσθα-νόμουν νά έρξη γύρω μου, και νά

κρυώνη την καρδιά μου.

— Γιατί, θεέ μου νά πεθάνη!

Την νύχτα, σὸν ύπνο μου πετώ-μουν, την κούταξα, ήταν ίδια όπως άποραδώς την άφησα, μὰ τώρα ή-τανε βουβή, δέν μου μιλούσε, δέν

αίσθανόμουν μέσα μου τη μυστική φωνή της!

Μ' έπηρε ένα παράπονο:

— Τι σούκανα για νά πεθάνης;

Δέν μου άπάντησε, μὰ ούτε γύρισε και νά με κούταξη. Τὸ μάτι της τὸ

ήτανε σβυσμένο, κ' άδαιανό έ-μαύριζε σαν τάφος άδαιανός μέσα στο σκοτάδι.

— Τι θέλεις από μένα; Γιατί θύ-μωσες;

— Νά ήσυχάζη, θέλει, μου είπεν ὁ πατέρας μου, την έλυνες στά χέρια σου!

Από χαρτί ήτανε και όχι σι-δερένια!

— Τι νά την κά-νω τὸ λοιπὸν και πὸς νά την συλά-σω!

— Πετάξε την και σου πέρνω άλλη τὸν χρόνον τις 'Α-πόκοπες!

Νά την πετάξω! Ποῦ; Στὸ δρόμο; 'Η καρδιά μου πό-ναγες!

Σάν νά πε-τούσα κάτι από τὸν έαυτό μου, από την ίδια μου ψυχή,

μέσα στα σκυλ-ιά, στις λάσπες και στα βόρβαρα

πὸς τὸν έλάτρευα, πειδ τὸν προσέμι-λωνα, πειδ τὸν προσέμι-λωνα, πειδ τὸν προσέμι-λωνα...

Κάι έτσι τὴν συλλογίζόμουν μο-νάχη της την νύχτα, μέσα στα κρύα και τὰ ζοτικά και τὰ φαντάσματα,

που βγαίναν!... Μονάχη, χωρίς την έξοδα της δικής μου άγκαλιάς, τη σκέψη τὸν σπιτιού και τις κρυφές μας

τις κουβέντες!... — Τι νά την κάω τὸ λοιπὸν;

Πὸς τὸν έλάτρευα, πειδ τὸν προσέμι-λωνα, πειδ τὸν προσέμι-λωνα, πειδ τὸν προσέμι-λωνα...

Κάι έτσι τὴν συλλογίζόμουν μο-νάχη της την νύχτα, μέσα στα κρύα και τὰ ζοτικά και τὰ φαντάσματα,

που βγαίναν!... Μονάχη, χωρίς την έξοδα της δικής μου άγκαλιάς, τη σκέψη τὸν σπιτιού και τις κρυφές μας

τις κουβέντες!... — Τι νά την κάω τὸ λοιπὸν;

Πὸς τὸν έλάτρευα, πειδ τὸν προσέμι-λωνα, πειδ τὸν προσέμι-λωνα, πειδ τὸν προσέμι-λωνα...

Κάι έτσι τὴν συλλογίζόμουν μο-νάχη της την νύχτα, μέσα στα κρύα και τὰ ζοτικά και τὰ φαντάσματα,

που βγαίναν!... Μονάχη, χωρίς την έξοδα της δικής μου άγκαλιάς, τη σκέψη τὸν σπιτιού και τις κρυφές μας

τις κουβέντες!... — Τι νά την κάω τὸ λοιπὸν;

Πὸς τὸν έλάτρευα, πειδ τὸν προσέμι-λωνα, πειδ τὸν προσέμι-λωνα, πειδ τὸν προσέμι-λωνα...

Κάι έτσι τὴν συλλογίζόμουν μο-νάχη της την νύχτα, μέσα στα κρύα και τὰ ζοτικά και τὰ φαντάσματα,

που βγαίναν!... Μονάχη, χωρίς την έξοδα της δικής μου άγκαλιάς, τη σκέψη τὸν σπιτιού και τις κρυφές μας

τις κουβέντες!... — Τι νά την κάω τὸ λοιπὸν;

Πὸς τὸν έλάτρευα, πειδ τὸν προσέμι-λωνα, πειδ τὸν προσέμι-λωνα, πειδ τὸν προσέμι-λωνα...

Κάι έτσι τὴν συλλογίζόμουν μο-νάχη της την νύχτα, μέσα στα κρύα και τὰ ζοτικά και τὰ φαντάσματα,

που βγαίναν!... Μονάχη, χωρίς την έξοδα της δικής μου άγκαλιάς, τη σκέψη τὸν σπιτιού και τις κρυφές μας

τις κουβέντες!... — Τι νά την κάω τὸ λοιπὸν;

Πὸς τὸν έλάτρευα, πειδ τὸν προσέμι-λωνα, πειδ τὸν προσέμι-λωνα, πειδ τὸν προσέμι-λωνα...

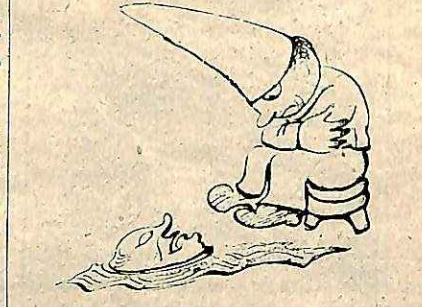
Κάι έτσι τὴν συλλογίζόμουν μο-νάχη της την νύχτα, μέσα στα κρύα και τὰ ζοτικά και τὰ φαντάσματα,

που βγαίναν!... Μονάχη, χωρίς την έξοδα της δικής μου άγκαλιάς, τη σκέψη τὸν σπιτιού και τις κρυφές μας

— Τι νά την κάω; Νά την θάψω!

— Και την έθαψα...

Της έστρωσα τὸν τάφο της κάτω

Τὴν έκλαψα με την καρδιά μου...

στην αλή, στη ρίζα μιὰς ροδακινιάς, λουλούδια και χρωματιστά χαρτιά της έβαλα μαζί της και παιχνίδια, χάνδρες που είχαμε όλα τὰ χρώματα και ζωγραφίες για συντροφιά νά παί-ξη...

Κι' όταν την άπόδεσα κ' αυτή, για νά την θάψω, καθώς ὁ ήλιος την χτυπούσε πρόσχαρα από ψηλά, και

την γάλιζε την φάσα, που φάνηκε σαν νά ήλαυνόνη ή μορφή της σ' εύχαιστοί, και κάτι τὸ ξεκούραστο

αλλάθηκε άπάντης της...

Έφυγαν, με τὸ ήλιου τις άκτίνες ή βαθείς τὸν προσώπου της γραμ-μές, κ' άνεπαύθη εύχαριστημένη!...

Έθαψα από τότε πράγματα πολ-λά—πολλά, πάρα πολλά...

Μὰ κί της προσωπίδας μου τὸ θάψιμο δέν θά τὸ λησμονήσω! Κι' όταν έρχοντα! Αποκοπές και μένα τὰ

δελινά μονάχους, την βλέπω νά πα-ρουσιάζεται μέσα τὸ σκοτάδι μυστι-κά, και νά μου μειδιάει πικρά, με τὸ

σχιμένο της στόμα, που είνε, από τη μιὰ άκρη τὸν προσώπου της στην άλλη, μιὰ άχρωμάτιστη τὸν σπαργ-μού γραμμή!...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ

ΠΟΤΕ ΕΦΕΥΡΕΘΗΣΑΝ ΤΑ ΕΘΝΟΛΟΓΙΚΑ ΘΥΛΑ

Τὰ επανηληπτικά όπλα, ντουφέκια, πιστόλια, μηδραλοβόλα κλπ. τὰ ό-ποια χρησιμοποιούνται σήμερα γενι-κά από τὰ διάφορα στρατεύματα, από ενός αιώνας ήσαν σχεδόν άγνω-στα.

Τὸ είδος όμως αὐτὸ τὸν δῆλων ήταν γνωστὸ στὴ Γαλλία από τὸν 16ου αιώνα άκόμη. Στὰ 1537 ένας άσημος Γάλλος παρουσίασε στὸ Φαγι-κισκό τὸ Α' ένα πυροβόλο όπλο ίδι-οῦ τουσυστήματος. Είσις δ'Κουβρέ, όπλοποιός τὸν βασιλέως Λουδοβίκου 14ου κατεσκεύασε για κάποιον Δούκα

ένα πιστόλι με τρεῖς σφαίρες, καθώς και ένα βραχύκανο ντουφέκι που μπορούσε νά ρίξη συνεχώς έφτά σφαί-ρες χωρίς άν τὸ μεταξὺ νά ξαναγε-μίζεται. Ὁ ίδιος είχε κατασκευάσει

ένα τηλεβόλο που μπορούσε νά ρίξη δέκα βλήματα τὴ φορά ή ένα πρὸς ένα πηνήτα άνευ διακοπής.

Για τὸν άκόρησιό τὸν Ούρμπεν είχε τοποθετηθῇ στὴ μέση τὸν δρόμου, ε-ται που καθώς περνούσε ή Λάουρα, γόν άγγιζε σχεδόν. Έκείνος εηώ-θησε ασπασμένος και ψιθύρισε με

ρικά λόγια συνώμης, μαντεύων ὅτι ή άρσενή αὐτὴ γυναίκα δέν μπορούσε νάνη άλλη από την Κόμησσα Τα-τσιόλι, για την όποιαν είχε τόσα ά-κούσει. Η Λάουρα έοριξε μιὰ γρή-γορη ματιά σὸν πίνακα και σὸ ζω-γράφο και τὸν είπε ὅτι ήταν εὐτι-χης πὸς ή τοποθεσία της βίλλας της βοηθούσε τόσο την έμμενσίον του. Ε-πρόσθεσε άκόμη ὅτι και μέσα σὸν

κῆπο της βίλλας υπήρχαν μερικές γωνίες πολύ ένδιαφέρουσες και ὅτι θά έδινε διαταγή ν' άρρίσουν τὸ ζω-γράφο έλεύθερο νά μιλήν μέσα ὅτι

λαβίων τὴ θλίψη της και την άνια-της. Η άνοιξις συνετέλεσε τὸ έρ-γόν: ένα όρατο βράδυ έμολόγησαν κ' οἱ δυὸ ὅτι άγαπιούνται.

— Γίνετε φίλος μου, έψιθύρισε με συγκίνηση ή Κοντεσίνα. Έχω άνάγ-κη νά νοιώθω κοντά μου μιὰ φίλια

σέ μιὰ τέτοια περιπέτεια... Ὁρκιστήτε μου όμως ὅτι ή φίλια μας θά μείνι άγνή... ὅτι ποτέ δέν θά παρασυρθώμε σὸ κακό...

Όταν όμως κανείς κάνει τὸ πρῶτο βήμα σὸν δρόμο τὸν έρωτος, μπορεί ποτέ νά όρση ἔκ τὸν προτέρων που θά σταματήσει; Και οἱ πὸς φρόνιμοι

σέ μιὰ τέτοια περιπέτεια... Ὁρκιστήτε μου όμως ὅτι ή φίλια μας θά μείνι άγνή... ὅτι ποτέ δέν θά παρασυρθώμε σὸ κακό...

Όταν όμως κανείς κάνει τὸ πρῶτο βήμα σὸν δρόμο τὸν έρωτος, μπορεί ποτέ νά όρση ἔκ τὸν προτέρων που θά σταματήσει; Και οἱ πὸς φρόνιμοι

σέ μιὰ τέτοια περιπέτεια... Ὁρκιστήτε μου όμως ὅτι ή φίλια μας θά μείνι άγνή... ὅτι ποτέ δέν θά παρασυρθώμε σὸ κακό...

Όταν όμως κανείς κάνει τὸ πρῶτο βήμα σὸν δρόμο τὸν έρωτος, μπορεί ποτέ νά όρση ἔκ τὸν προτέρων που θά σταματήσει; Και οἱ πὸς φρόνιμοι

σέ μιὰ τέτοια περιπέτεια... Ὁρκιστήτε μου όμως ὅτι ή φίλια μας θά μείνι άγνή... ὅτι ποτέ δέν θά παρασυρθώμε σὸ κακό...

Όταν όμως κανείς κάνει τὸ πρῶτο βήμα σὸν δρόμο τὸν έρωτος, μπορεί ποτέ νά όρση ἔκ τὸν προτέρων που θά σταματήσει; Και οἱ πὸς φρόνιμοι

σέ μιὰ τέτοια περιπέτεια... Ὁρκιστήτε μου όμως ὅτι ή φίλια μας θά μείνι άγνή... ὅτι ποτέ δέν θά παρασυρθώμε σὸ κακό...

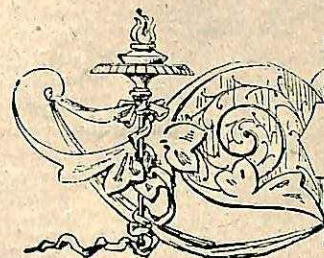
Όταν όμως κανείς κάνει τὸ πρῶτο βήμα σὸν δρόμο τὸν έρωτος, μπορεί ποτέ νά όρση ἔκ τὸν προτέρων που θά σταματήσει; Και οἱ πὸς φρόνιμοι

σέ μιὰ τέτοια περιπέτεια... Ὁρκιστήτε μου όμως ὅτι ή φίλια μας θά μείνι άγνή... ὅτι ποτέ δέν θά παρασυρθώμε σὸ κακό...

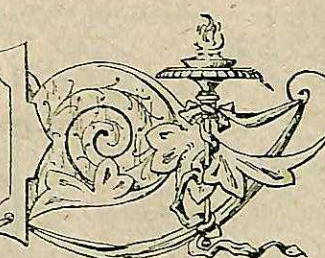
Όταν όμως κανείς κάνει τὸ πρῶτο βήμα σὸν δρόμο τὸν έρωτος, μπορεί ποτέ νά όρση ἔκ τὸν προτέρων που θά σταματήσει; Και οἱ πὸς φρόνιμοι

ΞΕΝΟΙ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

ΤΟΥ ANDRÉ THEURIET

«ΒΙΛΛΑ ΓΙΑΤΣΙΝΤΑ»

Η θεά μιὰς άγριοτριανταφυλλιάς που άπλωνε τ' άνθισμένα της κλα-διά πάνω από ένα ψηλό φράκτη, έ-φερε άξαφνα στη μνήμη μου μιὰ

βίλλα, τὴ βίλλα Γιατσιντά, στὰ πε-ρίχωρα τὸν Μπελάτσιο. Σέ μεγάλη

απόσταση από τὴ βίλλα αὐτή, δὴλ-ή ή περιοχή, μόλις έβρη ὁ 'Απίλτης, μοσχοβολάει από τις όλάνθιστες ά-γριοτριανταφυλλίες που την ζώνουν

όλόγυρα...

Εκεί, ένα Μαγιάτικο δελινὸ τὸν 189... συνήντησε για πρώτη φορά ὁ φίλος μου Ούρμπεν τὴν Κοντεσίνα Λάουρα Τατσιόλι.

Ο Ούρμπεν ήταν ζωγράφος κ' έ-κανε τότε τὸ ταξείδι του στὴν 'Ιτα-λία. Η μαγευτικὴ τοποθεσία τὸν Μπελάτσιο τὸν είχε ένθουσιασει και γι' αὐτὸ άποφάσισε νά μείνι εκεί

για λίγο...

Η Κοντεσίνα έξοις μηνες χωρί-στά από τὸν σύζυγό της Κόμησα Τα-τσιόλι, τὸν όποιον ή 'Ιταλικὴ Κυ-βερνήσις είχε επιφορτίσει με ειδι-κήν άποστολήν στὴν Αίγυπτο. Καί

μολοντί ή άπονοία τὸν σύζυγόν της δέν την πολυστενοχωρούσε, γιατί δέν τὸν άγαπούσε καθόλου, έκρη-ε ό-σὸς σὸς τὸν 'άποσπῶν κατὰ τὸ

διάστημα της προσωρινῆς αὐτῆς χι-ρείας της, στὴ βίλλα Γιατσιντά, ὅ-που όμως άρχισε νά πλήττει φοβέρ-α.

Η Κοντεσίνα Λάουρα έμπαινε μόλις στὰ είκοσιτέσσερα της χρόνια και ήταν πολύ όμορφη. Μεσολαβούσαν

δηλαδή δύο γεγονότα που δέν βοη-θούν καθόλου μιὰ γυναίκα νά όφι-σταται στωϊκῶς τὴν άπομάκρυνσί

της απ' τὸν κόσμο και νά εύχαρι-στηται άπλῶς με τὸ θέαμα της ὡ-ραίας φύσεως, έστω και άν ή φύσις

αὐτὴ ήταν γοητευτικὴ ὅπως τὸν Μπε-λάτσιο. Όταν λοιπόν, άφρο άπέλα-ναν τὸ θέαμα τὸν βουνών, τὸν

δένδρων και της γαλανῆς λίμνης, κούταζον μέσα σὸν καθέστρη-της, εύρισκε ὅτι ή ὡμορφία της ά-είξε τὸν άλάσχηρον σάν κ' αὐτὰ και

ὅτι ήταν αλήθεια κρίμα νά μαραινε-ται μες στὴ μοναξιά...

Εκείνο τὸ βράδυ τὸν Μαΐου ή Κοντεσίνα έγύριζε από τὴν έκκλησία τὸν 'Αη-Γιάννη όταν είδε τὸ φίλο

μου Ούρμπεν νά καθέται σὸ σκα-μνί του και νά ζωγραφίζει τὴ βίλλα Γιατσιντά, που ύψωνόταν περήφανα

και κατάλευκη άνάμεσα στὰ πλατά-νια, με τις κοκκινισμένες απ' τις ά-ντανγίες της δύσεως κορφές της.

Για τὸν άκόρησιό τὸν Ούρμπεν είχε τοποθετηθῇ στὴ μέση τὸν δρόμου, ε-ται που καθώς περνούσε ή Λάουρα,

γόν άγγιζε σχεδόν. Έκείνος εηώ-θησε ασπασμένος και ψιθύρισε με

ρικά λόγια συνώμης, μαντεύων ὅτι ή άρσενή αὐτὴ γυναίκα δέν μπορούσε νάνη άλλη από την Κόμησσα Τα-τσιόλι, για την όποιαν είχε τόσα ά-κούσει. Η Λάουρα έοριξε μιὰ γρή-γορη ματιά σὸν πίνακα και σὸ ζω-γράφο και τὸν είπε ὅτι ήταν εὐτι-χης πὸς ή τοποθεσία της βίλλας της βοηθούσε τόσο την έμμενσίον του. Ε-πρόσθεσε άκόμη ὅτι και μέσα σὸν

κῆπο της βίλλας υπήρχαν μερικές γωνίες πολύ ένδιαφέρουσες και ὅτι θά έδινε διαταγή ν' άρρίσουν τὸ ζω-γράφο έλεύθερο νά μιλήν μέσα ὅτι

λαβίων τὴ θλίψη της και την άνια-της. Η άνοιξις συνετέλεσε τὸ έρ-γόν: ένα όρατο βράδυ έμολόγησαν

κ' οἱ δυὸ ὅτι άγαπιούνται.

— Γίνετε φίλος μου, έψιθύρισε με συγκίνηση ή Κοντεσίνα. Έχω άνάγ-κη νά νοιώθω κοντά μου μιὰ φίλια

σέ μιὰ τέτοια περιπέτεια... Ὁρκιστήτε μου όμως ὅτι ή φίλια μας θά μείνι άγνή... ὅτι ποτέ δέν θά παρασυρθώμε σὸ κακό...

Όταν όμως κανείς κάνει τὸ πρῶτο βήμα σὸν δρόμο τὸν έρωτος, μπορεί ποτέ νά όρση ἔκ τὸν προτέρων που θά σταματήσει; Και οἱ πὸς φρόνιμοι

σέ μιὰ τέτοια περιπέτεια... Ὁρκιστήτε μου όμως ὅτι ή φίλια μας θά μείνι άγνή... ὅτι ποτέ δέν θά παρασυρθώμε σὸ κακό...

Όταν όμως κανείς κάνει τὸ πρῶτο βήμα σὸν δρόμο τὸν έρωτος, μπορεί ποτέ νά όρση ἔκ τὸν προτέρων που θά σταματήσει; Και οἱ πὸς φρόνιμοι

σέ μιὰ τέτοια περιπέτεια... Ὁρκιστήτε μου όμως ὅτι ή φίλια μας θά μείνι άγνή... ὅτι ποτέ δέν θά παρασυρθώμε σὸ κακό...

Όταν όμως κανείς κάνει τὸ πρῶτο βήμα σὸν δρόμο τὸν έρωτος, μπορεί ποτέ νά όρση ἔκ τὸν προτέρων που θά σταματήσει; Και οἱ πὸς φρόνιμοι

σέ μιὰ τέτοια περιπέτεια... Ὁρκιστήτε μου όμως ὅτι ή φίλια μας θά μείνι άγνή... ὅτι ποτέ δέν θά παρασυρθώμε σὸ κακό...

Όταν όμως κανείς κάνει τὸ πρῶτο βήμα σὸν δρόμο τὸν έρωτος, μπορεί ποτέ νά όρση ἔκ τὸν προτέρων που θά σταματήσει; Και οἱ πὸς φρόνιμοι

σέ μιὰ τέτοια περιπέτεια... Ὁρκιστήτε μου όμως ὅτι ή φίλια μας θά μείνι άγνή... ὅτι ποτέ δέν θά παρασυρθώμε σὸ κακό...

Όταν όμως κανείς κάνει τὸ πρῶτο βήμα σὸν δρόμο τὸν έρωτος, μπορεί ποτέ νά όρση ἔκ τὸν προτέρων που θά σταματήσει; Και οἱ πὸς φρόνιμοι

σέ μιὰ τέτοια περιπέτεια... Ὁρκιστήτε μου όμως ὅτι ή φίλια μας θά μείνι άγνή... ὅτι ποτέ δέν θά παρασυρθώμε σὸ κακό...

Όταν όμως κανείς κάνει τὸ πρῶτο βήμα σὸν δρόμο τὸν έρωτος, μπορεί ποτέ νά όρση ἔκ τὸν προτέρων που θά σταματήσει; Και οἱ πὸς φρόνιμοι

όρες ήθελε.

Όπως ήταν φυσικό ὁ φίλος μου έκανε χρήση της ευγενικῆς αὐτῆς ά-δειας και πολλές φορές, τις έπ

Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΜΟΔΑ

Η Α. Μ. Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΩΜΕ

Την άνοιξη θα φορεθούν πολύ φορέματα από κρεπέλλα, εργασμένα με νερβύρι και γαρνιρισμένα με πίες, οι οποίες θα δίνουν φάρδος στη φούστα.

Το φέτρo θα φορεθῇ και τὴν ἄνοιξη. Θα ἰδοῦμε τόκες ἀπὸ φέτρo τόσο προσαρμοσμένες στὸ κεφάλι ὥστε θὰ δίνουν τὴν ἐντύπωση μπουννέ. Τὰ χρώματα ποὺ θὰ ἐπικρατήσουν τὴν ἄνοιξη εἶνε τὸ μπλε καὶ τὸ μαῦρο.

Θὰ φορεθοῦν πολὺ, καπέλλα χρώματος μπλε—μαρὲν ἀπὸ φέτρo καὶ ἀπὸ ψάδα. Θα ἰδοῦμε ὅμως καὶ πολλές χρωματιστές ψάδες, ἰδίως σὲ ὅλες τὶς ἀποχρώσεις τοῦ πράσινου, καθὼς καὶ ψάδες κίτρινες, ρόζ, κόκκινες καὶ μωβ.

Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς συνδυασμοὺς χρωμάτων, ποὺ θὰ ἰδοῦμε νὰ ἐπικρατήσουν τὴν ἄνοιξη, εἶνε τὸ μαῦρο καὶ ἄσπρο, τὸ μαῦρο καὶ κίτρινο, τὸ μπλε—μαρὲν καὶ ρόζ, τὸ μαῦρο καὶ τὸ γκριζο.

Θὰ φορεθοῦν πολὺ τὴν ἄνοιξη λινομέταξα ὑφάσματα ὀγκωτὰ καὶ καντοριέ.

Γιὰ φορέματα σπόρ, ὑπάρχουν εἰδικὰ λινομέταξα με μπουννιούρες.

Φορέματα ἀνοιξιάτικα θὰ ἰδοῦμε διαφόρων χρωμάτων καὶ ἰδίως μπλε, κόκκινα καὶ κίτρινα, ἀνακατωμένα με λίγο μαῦρα.

Τελευταίως συνειθίζεται πολὺ τὸ μονόχρωμο. Τὸ βλέπομε σχεδὸν παντοῦ: στὴν τσέπη, στὸ μανίκι, στὴν ἐσάρτα, στὸ καπέλλο καθὼς καὶ στὴν ζώνη ἀντὶ ἀγκράφας, καὶ κάποτε καὶ στὴν ὀμπρέλλα κεντημένο σὲ μὴν ἄσρη.

Τὸ πολὺ ἐφαρμοσμένο στὸ κεφάλι καπέλλο εἶνε ὅπως ποτὲ τῆς μόδας, καὶ σκεπάζει ἀκόμη καὶ τὰ αὐτιά, με δύο πιάτ, ἀπὸ φέτρo.

Ἡ βελούδινη κορδέλλα εἶνε καὶ πάλι τῆς μόδας. Βλέπομε γινόμενες ἀπὸ αὐτὴ ζώνες ντραπέ ἢ καὶ μεγάλους φλόγκους, οἱ ὁποῖοι γαρνίρουν βραδυνὰ φορέματα ὅχι μόνον στὴν μέση τοῦ φορέματος ἀλλὰ συχνὰ καὶ στοὺς ὤμους, π. χ. σὲ φόρεμα ἀπὸ μαῦρο σατέν ἢ μαῦρο βελούδο, ἕνας φλόγκος ἀπὸ ρόζ βελούδο ἀντικαθιστᾷ τὸ λουλουδι ὑψηλὰ στὸν ὤμο, καὶ λήγει σὲ δύο ἄκρες ἀνίσου μήκους οἱ ὁποῖες φθάνουν ἕως κάτω στὴν μπουντούρα τοῦ φορέματος, καὶ κάποτε τὴν ξεπεροῦν.

Ἡ ὀραία βραδυνὰ καπελάκια γίνονται ἀπὸ τοῦλι ἐπάνω στὸ ὅποιον προσαρμόζονται πέταλα ἀπὸ κρεπ—ντε—σὶν, μπλε—μωβ, ἢ ρόζ σὲ ὅλες τὰς ἀποχρώσεις, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸ πλέον βαθύ ρόζ, γιὰ νὰ φθάσετε ἀπὸ πλέον ἀνοιχτό, καὶ ἔτσι, ἔχετε ἕνα εἶδος μπουννέ—τόν πολὺ κομψὸν, καὶ τὸ ὅποιον μπορεῖτε νὰ φορέσετε με τὴν πλέον σὶκ βραδυνὴ τουαλέττα.

Ἡ ὀραία βραδυνὰ ἐπανωφόρια γίνονται τώρα τελευταία ἀπὸ ταφτὰ χρυσό.

Φορεῖται τὸ πιδ μοντέρνο ὕφασμα γιὰ σορτί—ντε—μπάλ.

Μερικὲς κομψὲς κυρίες, στὸ ρεβέρ τοῦ μανικιοῦ τοῦ ἐπανωφοριοῦ των καὶ κάποτε καὶ τοῦ φορέματός των, κρύβουν μὴ μικρὴ πολὺ μικρὴ τσέπη μέσα στὴν ὁποία φυλάττει ἕνα ἀκόμη πιδ μικρὸ μαντηλάκι.

Ἔως τώρα βλέπαμε ἀπὸ τίς μικρὲς τσέπες τῶν ταγιέρ καὶ τῶν φορεμάτων νὰ φαίνεται ἡ ἄκρη ἐνὸς μικροῦ μαντηλιοῦ. Τώρα τελευταία ἀπὸ Παρίσι βλέπομε νὰ προβάλλῃ ἀπὸ

ΓΙΑ ΤΟ ΑΠΟΓΕΥΜΑ

Δύο πολὺ κομψὰ ἀπογευματινὰ φορέματα. Τὸ πρῶτο εἶνε ἀπὸ μπλε κρεπ—σατέν, καὶ γαρνίρεται με ἐγκυρσασιὸν ἀπὸ τὴν ἀντιθέτην ὀψιν τοῦ ὑφάσματος καὶ τὸ δεύτερο φόρεμα εἶνε ἀπὸ κρεπ—σατέν, μπλε—μαρὲν καὶ ρόζ.

ΕΝΑ ΚΟΜΨΟ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙ

Ἐπανωφόρι ἀπὸ κρεπ—μαρὸν καὶ—μάλινο, πράσινο. Στὰ πλάγια εἶνε ἑλαφρῶς «ἄν φόρη» καὶ γαρνίρεται με γούνα λαγοῦ σγουρῆ ἄσρη.

ΓΙΑ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ

Ντεζαμπγιέ ἀπὸ ζωρζέτ μπλε ἀνοιχτό. Ἡ φούστα εἶνε με πίες. Τὰ μανίκια πολὺ πλατειὰ, φθάνουν ἕως τὸ ἄκρον τοῦ φορέματος.

Δύο κομψὰ ἐπανωφορία γιὰ παιδιά. Τὸ πρῶτο εἶνε ἀπὸ βελούδο—ντε—λαὶν χρώματος μπλε—μαρὲν, καὶ με ἕνα γκαλὸν ἐπίσης μπλε—μαρὲν, λίγο πιδ ἀνοιχτό. Καπέλο ἄσπρο. Τὸ δεύτερο εἶνε ἐπανωφόρι λούσου ἀπὸ κρεπ—ντε—σὶν, ἄσπρο, γαρνίρεται με μπουννιόνν, καὶ εἶνε ντουμπλαρισμένο με βάτκα. Ὁ γιανῆς καὶ τὰ παραμέντα κάτω εἶνε ἀπὸ ἱμῖνα. Καπέλλο ἄσπρο.

Ὅλοι μαντρά καθὼς καὶ ἀνσάμπλ μαῦρα. Τὸ ἐπανωφόρι εἶνε συνήθως ἀπὸ μαῦρο ντρά καὶ γαρνίρεται μ' ἕνα μεγάλο γιανῆ ἀπὸ ἱμῖνα, ἀπὸ ἱμῖνα, ἢ καὶ ἀπὸ γούνα ἁλετοῦ.

Τὰ ἀπογευματινὰ φορέματα τὰ ὁποῖα φοροῦνται κάτω ἀπὸ τὸ μαῦρο

ἐπανωφόρι, εἶνε ἀπὸ κρεπ—σατέν θαμπό, ἀπὸ κρεπ—ντε—σὶν, ἢ ἀπὸ κρεπ—ζωρζέτ μαῦρο. Ἐνα φέτρo μαῦρο με ἀγκράφα ἀπὸ στράς συμπληρῶναι τὸ μαῦρο ἀνσάμπλ.

Τὸ φέτρo αὐτὸ εἶνε πολὺ προσαρμοσμένο στὸ κεφάλι καὶ συνοδεύεται συνήθως μ' ἕνα μικρὸ βέλο, τὸ ὁποῖον φθάνει μόνον ἕως τὴν ἀρχὴ τῆς μύτης.

Ἀλλὰ τὰ μοντέρνα αὐτὰ φέτρo τὰ ἡμισφαίρικα καὶ πολὺ ἐφαρμοσμένα στὸ κεφάλι, δὲν πηγαίνουν εὐκόλα σὲ κάθε φυσιογνωμία. Μόνον ὅσες ἔχουν πρόσωπο ὁμοειδὲς μποροῦν νὰ τὰ φορέσουν ἀφόβως. Ὅσες εἶνε στρουγγυλοπρόσωπες ἄς προτιμήσουν ἕνα τριμπάν πιο ὑψηλό.

Ὅσες καθὼς βλέπετε τὸ μαῦρο εἶνε πολὺ τῆς μόδας ἐφέτος.

Πρὸ πάντων γιὰ τὸ βράδυ εἶνε ἀπαραίτητο ἕνα φόρεμα ἁπλό, ἀπὸ κρεπ—ζωρζέτ μαῦρον, ἢ ἀπὸ δαντέλλα μαῦρη. Ἐπίσης εἶνε ὥραιο γιὰ τὸ βράδυ, φόρεμα ἀπὸ μαῦρο τοῦλι. Τὸ φόρεμα αὐτὸ δὲν ἔχει καμμιὰ γαρνιτούρα ἐκτός ἀπὸ μὴ ἀγκράφα ἀπὸ στράς ἢ ὁποία συγκαταεῖ μὴ πολὺ στενὴ ζώνη. Ἐννοεῖται ὅτι τὰ φορέματα ἀπὸ τοῦλι, γίνονται πολὺ πλατειὰ καὶ φουσκωτὰ με βολάν πάντοτε στὴν φούστα καὶ διὰ ἀκόμη τὸ κορσάκι εἶνε ἴσιο.

Τὰ φορέματα καὶ ἰδίως τὰ βραδυνὰ γαρνίρονται πάντοτε μ' ἕνα ἄνθος ὑψηλὰ στὸν ὤμο. Ἀ λὰ αὐτὸ τὸ λουλουδι πρέπει νὰ εἶνε διαλεγμένο με πολὺ γούστο καὶ ἄσρη με τὸ χρώμα καὶ τὸ ὕψος τοῦ φορέματος ἢ νὰ ἔχη ἕνα χρώμα ἐντελὸς ἀντίθετο με τῆς τουαλέτας ἀλλὰ εἶνε πολὺ πλέον σὶκ ἢν εἶνε ἄσρο—τί.

Οἱ μοντέρνες ζώνες—φαντασί εἶνε καμωμένες ἀπὸ χονδρὲς πέτον χρωματιστές, οἱ ὁποῖες συνδένονται μετὰ τῶν με λεπτὲς λωρίδες ἀπὸ δέρμα. Αὐτὲς ποὺ φοροῦν τὸ βράδυ εἶνε ὅλες σκεπασμένες ἀπὸ στράς.

Γιὰ τὸ βράδυ συνειθίζομε πολλὰ βραχιόλια φαντασί. Τὰ βραχιόλια αὐτὰ εἶνε πολὺ λεπτά, καὶ κάποτε εἶνε μόνον ἀλυσσίδιες στολισμένες ὀλίγη με λεπτὰ στράς.

Συνειθίζονται ὅμως ἀντιθέτως καὶ βραχιόλια καὶ πλατεῖα καὶ χονδρά, βγιε—στυλ. Ἐτσι βλέπομε στοὺς χορούς μερικὲς κυρίες νὰ φοροῦν στὸ ἕνα χέρι μὴ ἀτλειωτὴ σειρὰ ἀπὸ λεπτὰ βραχιόλια, καὶ στὸ ἄλλο χέρι ἕνα μόνον βραχιόλι, πολὺ χονδρὸ τὸ ὅποιον εἶνε ἱμῖτασιὸν ἀρχαίου βραχιολιοῦ.

Ἡ Παριζιάνα φαίνεται ὅτι πρὸς τὸ παρὸν τοῦλάχιστον ἔχει ἐγκαταλείψει τίς κάλτσες με τίς ῥοδίνας ἀποχρώσεις καὶ φορεῖ τώρα τελευταία κάλτσες χρώματος μπλε—σκοῦρου.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

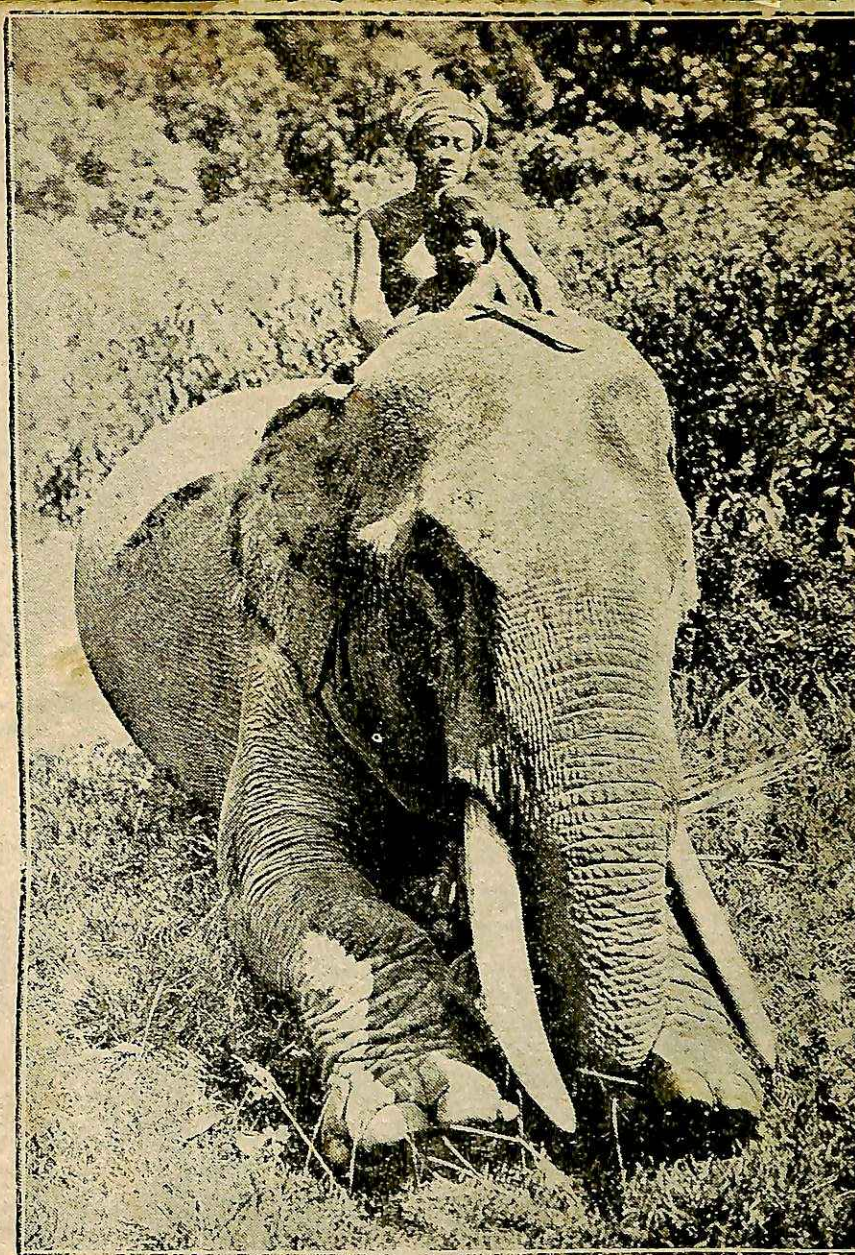
ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΒΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΒΟ. ΣΟΒΕΤΟΥ

Ὁ περίφημος ἐκκλησιαστικὸς συγγραφεὺς καὶ ἱεροκλήρῃς Βοσσουέτις ἐκίνησε τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ ἀπὸ ἡλικίας... ἑπτὰ ἐτῶν!

Ἡ μαρκεσία ντε Ραμπουγέ, πληροφορηθεῖσα τὸ πρωτοφανὲς αὐτὸ γεγονός, θέλησε νὰ τὸν ἀκούσῃ. Προσεκάλεσε λοιπὸν στὸ σπίτι της τὸ ἄνθος τῆς γαλλικῆς ἀριστοκρατίας καὶ τὰ μεσάνυχτα ἔβαλε τὸν Βοσσουέτι νὰ χρηρῇ τὸ εὐαγγέλιο. Ὁ μικρὸς ἱεροκλήρῃς τὰ κατάφευε θαυμάσια. Καὶ ἀπὸ τότε ἄρχισε γ' ἀποκτᾶ τὴν μεγάλη καὶ δικαίαν φήμη του...

Ἐνας γέρος χωρικός τοῦ Σιάμ, ἡλικίας 115 ἐτῶν με τὸ ἐγγονάκι του. Ἀνῆκει στὴν φυλὴ «Λόο».

Ἐνας κάτοικος τῆς Ζούγκλας τοῦ Σιάμ με τὰ παιδιὰ του καὶ με τὸν ἐλέφαντά του, τὸν ὁποῖον ἔχει διδάξει νὰ κἀνὴ διάφορα ὥραϊα παιγνίδια.

Ὁ ἐκ Καβάλλας ναυτικός κ. Ἀλέξανδρος Ζουπουλίδης μετὰ τῆς σύζυγόν του καὶ τῶν τριῶν τέκνων τους τὰ ὁποῖα ἐγέννησεν αὕτη ἐσχάτω; καὶ τὰ ὁποῖα χροῖουν ἄκρας ὑγείας.

Ἡ Περίς πριγκίπισσα Νόρρεν-Νὺν τύπος καλλονῆς, καπνίζουσα τὸ γαργιλέ της καὶ φοροῦσα τὸ παρόξενο ἔθνικον κοστούμι τῶν γυναικῶν τῆς Περείας.

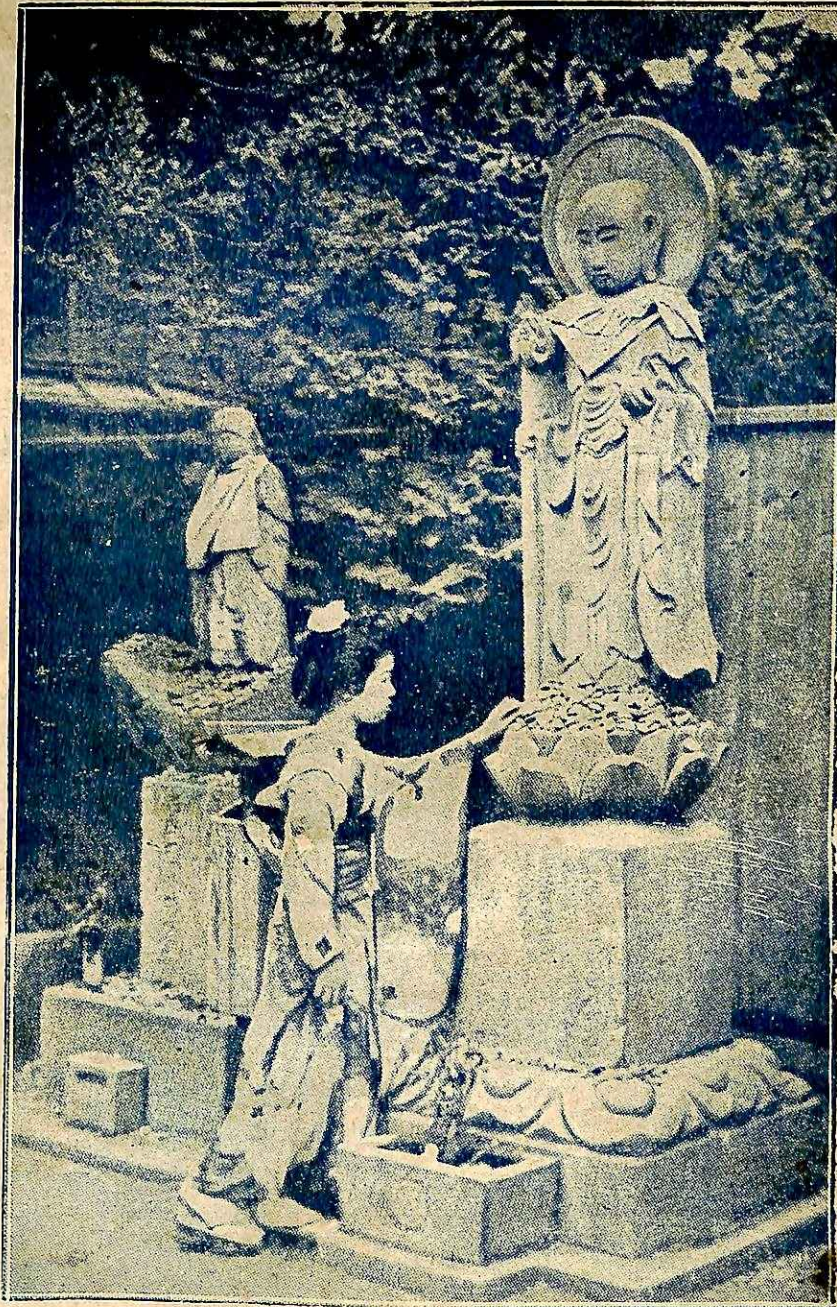
Hoos. air

Πρώτος Διερχόμενος, ἀπὸ τῶν λεγομένων «Ρουφῶν», ὁ ἀπλοῦς ᾤ χορεύοντας καὶ τραγουδώντας σὺν δρόμοις.

Μία χαριτωμένη 'Αμερικανίδα ή οποία παρουσιάστηκε προ ή-
μερών στους δρόμους του Λ. Σ. 'Αντζελε' ε'οντας σκαρ-
φαλωμένο στο καπέλλο της ένα περίεργο πιθηκοειδές ζώο,
συμφωνά με την τελευταία νόδα.

Σύμφωνα με ένα παλαιότατο Ἰαπωνικὸ ἔθιμο, οἱ νῆφες τῆς Ἰαπωνίας, τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου τους, πηγαίνουν καὶ ἀφίνουν ἓνα χαλίκι στὰς πόδια τοῦ εἰδώλου ποὺ ποριστάνει τὸν προστάτη τους...

Τρεῖς γυναῖκες τοῦ Ἰσραὴλ. Οἱ γυναῖκες τοῦ Ἰσραὴλ φοροῦν ἄκουα
τὸν μακρὸν ἄσπρο πέπλο ποδ τοῦς κρύβει ὅλο τὸ πρόσωπο ἀν καὶ στὸ
Ζεχεράν τῆς Βορείου Περασίας ἔχει ἥδη καταργηθεῖ.